Ayak İzlerinin Esrarı

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

11. Basım

Ayak İzlerinin Esrarı

B. B. Calhoun

AYAK İZLERİNİN ESRARI

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları 27
Çocuk Kitaplığı 3

Ayak İzlerinin Esrarı - On the Right Track
B. B. Calhoun
Resimleyen: Daniel Mark Duffy
Çeviri: Özlem Özbal

First published in the United States
by
W.H. FREEMAN AND COMPANY, New York, New York and Oxford
Copyright 1994 All Rights Reserved

İlk olarak ABD'de W.H. FREEMAN AND COMPANY
(New York, New York ve Oxford) tarafından
(1994 - bütün hakları saklı olarak) basılmıştır.

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler,
izin alınmadan tümüyle veya kısmen yayımlanamaz.
Türkçe yayın hakları Kesim Ajans aracılığı ile alınmıştır.

© Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu, 1996
TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları'nın seçimi ve değerlendirilmesi
TÜBİTAK Yayın Komisyonu tarafından yapılmaktadır.

ISBN 975 - 403 - 043 - X

İlk basımı Mayıs 1996'da yapılan
Ayak İzlerinin Esrarı
bugüne kadar 25.000 adet basılmıştır.

11. Basım Nisan 2002 (2500 adet)

Grafik Tasarım: Ödül Evren Töngür

TÜBİTAK
Atatürk Bulvarı No: 221 Kavaklıdere 06100 Ankara
Tel: (312) 427 33 21 Faks: (312) 427 13 36
e-posta: kitap@tubitak.gov.tr
İnternet: kitap.tubitak.gov.tr

Semih Ofset - Ankara

Ayak İzlerinin Esrarı

B. B. Calhoun

ÇEVİRİ
Özlem Özbal

TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

1

Fenton Rumplemayer New York Doğa Tarihi Müzesi'nin kapısından girdi, danışma masasının yanında duran görevliye el salladı. Müzedeki herkes Fenton'u tanırdı. Annesiyle babası müzede fosilbilimci olarak çalışıyordu; yani işleri müzedeki dinozor kemiklerini incelemek ve onları bir araya getirmekti. Fenton kendini bildi bileli bu müzeye gelip giderdi.

Orada, dinozor iskeletlerinin resimlerini çizerek saatler geçirmişti. Müzedeki dinozorların her birini ezbere biliyordu. Bugün okulun son günüydü. Fenton uzun ve sıcak yaz günlerini soğuk ve karanlık salonlarda resim yaparak geçirmek için can atıyordu. Fenton'a sorarsanız müze dünyanın en güzel yeriydi. Büyüyünce ne olacağına da çoktan karar vermişti: Dünyanın en ünlü dinozor uzmanı.

Dinozorların yanına gitmeden önce laboratuvara uğrayıp annesiyle babasına müzeye geldiğini söylemesi ge-

rekiyordu. Fenton önce müzenin hediyelik eşya satılan bölümünden ve ardından da göktaşı odasından geçerek ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Üstünde ÖZEL-MÜZE GÖREVLİLERİNDEN BAŞKASI GİREMEZ yazan ağır kapıyı iterek içeri girdiğinde annesiyle babasını, üzerinde küçük kemiklerden oluşan bir yığın bulunan masaya eğilmiş buldu.

"Merhaba anne! Merhaba baba!" dedi Fenton. Masaya doğru yürürken stegosaurus biçimindeki sırt çantasını yere bıraktı, "Hey, bu da nesi?"

"Merhaba Fenton!" diyen Ann Rumplemayer, elindeki küçük kemiği masanın üzerine bırakarak oğluna doğru döndü. "Okuldaki son günün nasıl geçti?"

Fenton'un aklı masanın üzerindeki kemiklerdeydi.

Yan yana konmuş birkaç kemiği göstererek "Bu bir el olacak değil mi?" diye sordu. "Hangi dinozora ait olabilir?"

Fenton'un babası elinde tuttuğu iki küçük kemiği incelemeyi bırakıp oğluna baktı.

"Aa, merhaba oğlum, bunlar Colorado'daki kazı alanından biraz önce geldi. Bayağı iş var değil mi? Görünüşe bakılırsa burdan bütün bir el çıkartabileceğiz."

Fenton'un annesi "Bir camptosaurusa ait olduğundan emin sayılırız." diyerek durumu açıkladı.

Fenton başını salladı. Camptosaurusun, orta boylu, otobur ve genellikle iki ayağı üzerinde yürüyen bir di-

nozor cinsi olduğunu biliyordu. Bu sırada annesi, üçgen biçimli keskin bir kemiği göstererek "Şu sivri parçayı görüyor musun, işte bu onun başparmağı."

Babası "Camptosaurus büyük bir ihtimalle onu kendine saldıran dinozorlara karşı bir silah olarak kullanıyordu." diye açıkladı.

Fenton kemiği inceledi. Başka bir dinozoru ciddi bir biçimde yaralayabilecek kadar keskin görünüyordu. Bu sırada aklına müzenin üçüncü katında sergilenen camptosaurus iskeleti geldi.

"Yukarı çıkıp biraz çizim yapsam iyi olacak." diyerek sırt çantasını yerden aldı.

Bayan Rumplemayer arkasından "Tamam ama bir saat sonra burada ol, eve gideceğiz." diye seslendi.

Bu arada Fenton çoktan kapıdan çıkmış, merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Üçüncü kata geldiğinde, Memeliler Salonu'ndan geçerek Dinozorlar Salonu'na girdi.

Bu salon, Dinozor Çağı'nın sonundan, yani 145 milyon yıl önce başlamış ve dinozorların yok oluşuyla 65 milyon yıl önce sona ermiş olan Kretase Dönemi'nden kalma fosillerle doluydu.

Fenton odanın uzak köşesinde kaidesinin üzerinde duran camptosaurus iskeletini bulmakta hiç zorlanmadı. Çantasından resim defterini ve içinde boya kalemlerinin bulunduğu kutuyu çıkararak yere dev iskeletin önüne oturdu.

Hep yaptığı gibi önce kemikleri çizmeye başladı. İskeleti kâğıda geçirdikten sonra, dinozorun yaşarken neye benzediğini kestirebilmesi daha kolay olacaktı. Fenton, sivri başparmağa özellikle özen göstererek camptosaurusun bütün kemiklerini önündeki kâğıda çizdi.

Daha sonra çizdiği kemiklerin üzerine dinozorun gövdesini yerleştirdi. Fenton'a sorarsanız dinozor resmi yapmanın en ilginç taraflarından biri, kimsenin dinozorların rengi konusunda kesin bir fikre sahip olmamasıydı. Sonunda camptosaurusu yeşil ve kahverengi yapmaya karar verdi.

Camptosaurus arka ayakları üzerinde duruyordu. Fenton dinozorun önüne yemesi için uzun yeşil bir bitki çizdi. Sonra buna birkaç kaya parçası ve başka bitkiler ekledi.

Artık camptosaurusa sivri başparmağını kullanma şansı verebilirdi. Bunun için Fenton'un camptosaurus ile başka bir dinozor arasından geçen bir kavga sahnesi yaratması gerekiyordu. Çevresine bakındı; hemen yanındaki, büyük ve etobur bir dinozor cinsi olan allosaurusun iskeletini gördü. Allosaurus iyi bir seçimdi, çünkü camptosaurus ile aynı zamanlarda yaşamışlardı. Resme camptosaurusa saldırmaya hazırlanan bir allosaurus eklemeye karar verdi.

Daha sonra arka sayfaya geçen Fenton allosaurusu, bir şeyden haberi olmayan camptosaurusa yaklaşırken çizdi.

Bir sonraki çizimdeyse allosaurusu fark eden camptosaurus arka ayakları üzerinde yükseliyordu; bu çizimde dinozorun sivri başparmağı net bir biçimde görülebiliyordu. Allosaurus ağzını açmış, dişleri tüm korkunçluğuyla gözler önüne serilmişti; camptosaurus da sivri başparmağını kullanmak üzere harekete geçmişti.

Fenton bu sırada, tam tepesinden gelen bir ses duydu.

"Fenton Rumplemayer, saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Kafasını kaldıran Fenton annesinin, ellerini beline dayamış ona baktığını gördü.

"Yanlış hatırlamıyorsam sana bir saat sonra laboratuvarda olmanı söylemiştim." İçini çekti. Başını hadi anlamında sallayarak "Gitme zamanı geldi." dedi.

"Ama anne... benim işim daha bitmedi ki."

"N'apalım, artık sonra bitirirsin." dedi annesi. "Bir an önce eve gidip yemek hazırlamam gerekiyor."

Fenton istemeye istemeye resim defterini kapadı. Bu durumda camptosaurus ile allosaurus arasındaki kavganın nasıl sona erdiğini belki de asla öğrenemeyecekti çünkü dinozor resimlerini evde yapmaya çalıştığında hiçbir zaman müzedeki kadar başarılı olamıyordu.

Bay Rumplemayer, kütüphaneden aldığı birkaç kitabı iade etmek için önceden çıkmıştı. Fenton'la annesi de müzeden çıkıp karşıdan karşıya geçtiler ve evlerine doğru yürümeye başladılar.

Apartmanın girişine geldiklerinde kapıdaki görevli Gus onlara kapıyı açtı.

"N'aber Fenton?" diyerek Fenton'a göz kırptı Gus. Sonra Bayan Rumplemayer'a döndü. "Bugün size özel ulakla bir mektup geldi."

"Öyle mi?" dedi Fenton'un annesi. Sesi şaşırmış gibi çıkıyordu. "Teşekkür ederim Gus." diyerek Gus'ın uzattığı zarfı aldı. Annesi zarfı açmak için uğraşırken Fenton da asansöre doğru koştu ve çağırma düğmesine bastı.

"Hadi anne asansör geldi." diye seslendi Fenton. Asansörün kapısını açmış bekliyordu. Annesinin bu kadar oyalanmasının nedeni ne olabilirdi ki?

Bayan Rumplemayer gözlerini elinde tuttuğu mektuptan ayırmadan ağır ağır asansöre bindi.

"Neymiş anne?" diye sordu Fenton, on ikinci katın düğmesine basarken.

"Görünüşe bakılırsa bir burs kazanmışım." dedi annesi. Bu arada mektubu okumaya da devam ediyordu.

"Nasıl bir burs? Para mı verecekler?"

"Evet." diye cevap verdi annesi. Mektubu okumayı bitirmişti. "Bir araştırma bursu. Hindistan'da bir yıl sürecek bir kazıya katılınam için."

Asansörün kapısı açılırken "Nasıl yani?" diye sordu Fenton. Evin kapısına doğru yürüyen annesinin arkasından giderken de merakla, "Hindistan'a gitmekten mi bahsediyorsun yoksa?"

"Evet tabii." dedi annesi. Çantasında anahtarları ararken "Tabii kabul edecek olursam, öyle olacak."

"Ne demek kabul edersem?" Fenton çok heyecanlanmıştı. Annesi nasıl olur da ailesini böyle bir olanaktan mahrum bırakmayı düşünebilirdi? "Hindistan! Kulağa müthiş geliyor doğrusu!"

"Sakin ol Fenton." dedi annesi. Bu arada anahtarı deliğe sokmuştu. Oğluna dönerek "Henüz ortada bir şey yok. Düşünmemiz gereken çok şey var. Hem karar vermeden önce babanla da konuşmam lazım."

"Tamam tamam." dedi Fenton ve "Ben biraz Maxlere gidebilir miyim?" diye sordu.

Max, Fenton'un en iyi arkadaşıydı. Aynı apartmanda oturmalarının yanı sıra okulda da aynı sınıftaydılar.

"Git bakalım." dedi annesi. "Ama yarım saat sonra yukarı çıkacağına söz ver, yemek yiyeceğiz. Bak bu sefer unutma ama, yarım saat derken yarım saat demek istiyorum."

"Tamam anne!" dedi Fenton acele acele, sırt çantasını annesinin eline tutuştururken. Merdivenlere doğru koşmaya başladı, böylece asansörün gelmesini bekleyerek zaman kaybetmemiş olacaktı.

Hindistan! Bakalım Max bunu duyunca ne diyecekti? Fenton'un o güne kadar gittiği en uzak yerler Florida ve Kaliforniya'ydı. Şimdiyse neredeyse dünyanın öbür ucuna gidiyordu. Acaba orada hiç vahşi kaplan görecek miy-

di? Hindistan'da vahşi kaplanların şehirlerin yakınında gezindiklerini duymuştu.

Fenton aşağı, dokuzuncu kata inene kadar o kadar heyecanlanmıştı ki Maxlerin zilini tam altı kere çaldı.

Max'in babası yüzünde sinirli bir ifadeyle kapıyı açtı.

"Aa Fenton sen miydin?"

Fenton "Merhaba Bay Bellman. Hemen Max'i görmem lazım, çok önemli." diyerek aceleyle adamın yanından geçip Max'in odasına doğru yürüdü.

Odanın kapısını hızla açtığında Max'in bilgisayarının başında oturduğunu gördü. Max bilgisayar konusunda bir dehaydı. Bilgisayar hakkında Fenton'un tanıdığı herkesten daha çok şey biliyordu. Hatta kendi yaptığı bir bilgisayar oyunu bile vardı; adı da Hazine Avı'ydı.

"Max, söyleyeceğim şeyi duyunca çok şaşıracaksın--" diye bağırdı Fenton. Hâlâ nefes nefeseydi.

"Fenton geldiğin iyi oldu." dedi Max, başını kaldırıp Fenton'a bakarken. "Hazine Avı'nın dördüncü aşamasını deneyebiliriz. Demin bitirdim, gerçekten müthiş oldu. Bak şimdi, avcıyı üçüncü aşamada bıraktığımız mağaralardan alıyoruz ve--"

"Dur biraz Max!" diyerek Fenton onun sözünü kesti. "Sana gerçekten inanılmaz bir haberim var."

Max ona baktı. "Fenton, ne dediğimi duymadın mı? Hazine Avı'nın yepyeni bir aşamasından bahsediyorum! Hadi gel de bir deneme yapalım."

"Ama bu ondan bile daha önemli." dedi Fenton.

Max ona bakakaldı. Fenton onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Hazine Avı'nın yeni aşamasından daha önemli ne olabilirdi? Ama Max şu haberi bir duysundu bakalım!

Fenton derin bir nefes aldı. "Ben Fenton Rumplemayer," diye söze başladı "en az Hazine Avı kadar heyecanlı bir maceraya atılmak üzereyim."

Max iç çekerek, "Fenton, neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Max. "Aa anladım... Müzeye gelecek bir Hindistan sergisinin haberini ilginç bir biçimde vermeye çalışıyorsun."

"Yo ciddiyim." dedi Fenton. "Hindistan'a gidiyoruz! Annem bir burs aldı. Orada dinozorlarla ilgili bir araştırma yapacak. Haber biraz önce geldi."

Max ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Müthiş, değil mi?" diye sordu Fenton heyecanla. "Yani, orada kaplanlar filan olduğunu düşünüyorum da, filler de var... Belki de bir filin üzerine bile binerim."

"Biraz sakin ol Fenton." dedi Max. "Şimdi sen bana ailece Hindistan'a gideceğinizi mi söylemeye çalışıyorsun? Doğru mu anladım?"

Fenton başıyla onayladı.

Max bir an için hiç ses çıkarmadı. Max, bu haber karşısında Fenton'un beklediğinden çok daha az heyecanlanmış gibiydi.

Sonra aniden "Peki baban ne yapacak?" diye sordu Max. "Müzedeki işine devam etmesi gerekmiyor mu?"

Fenton ilk anda cevap veremedi. Hindistan'a gitme fikrinin cazibesine kapılarak işin bu yönünü hiç aklına getirmediğini kabullenmek ona zor gelmişti.

"Bilmem, orada yeni bir işe filan girer herhalde." dedi, omzunu silkerek.

Ama içine bir kurt düşmüştü. Babası müzedeki işini bırakır mıydı acaba? Burs yalnızca annesi içindi değil mi? Babası Hindistan'da ne gibi bir işe girebilirdi?

Tam o sırada Max'in bilgisayarın faresini tıklattığını duydu. O tarafa doğru baktığında Max'in tüm dikkatini ekran üzerinde yoğunlaştırmış olduğunu gördü. Gözlerine inanamıyordu. Biraz önce ona hayatının en önemli haberini vermişti, oysa Max hâlâ oyunla ilgileniyordu.

"Ee Max." dedi son bir gayretle. "Müthiş bir haber değil mi?"

Max omzunu silkti ve ekrana bakmayı sürdürdü.

Fenton çok şaşırmıştı. Max niye hiçbir şey söylemiyordu?

"Max sen beni dinlemiyorsun galiba."

"Yo Fenton dinliyorum." dedi Max, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Büyük bir maceraya atılmak üzere Hindistan'a gidiyorsun. Çok güzel. Ama kusura bakmazsan şimdi ben Hazine Avı'nın dördüncü aşaması üzerinde çalışmak zorundayım."

"Odaya girdiğimde, dördüncü aşamayı bitirdiğini söylememiş miydin?" dedi Fenton. "Hem benim söylediğim şey daha önemli değil mi? Ben burada gerçek bir maceraya atılmaktan söz ediyorum. Hazine Avı ise sadece bir bilgisayar oyunu."

Max ona doğru döndü. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Bak Fenton!" diye bağırdı. "Hazine Avı artık sana bir anlam ifade etmiyor olabilir ama benim için hâlâ çok önemli! Tasarladığım bu yeni aşamanın hiç kolay olmadığını da bil. Dördüncü aşamayı geçmek için çok ama çok uğraşmak gerekiyor. Ama bu senin için pek önemli değil tabii, ne de olsa burada olmayacaksın!"

Fenton çok şaşırmıştı. Daha önce Max'in böyle bağırdığını hiç duymamıştı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Hadi ama yapma Max." dedi zar zor. Ancak Max'in siniri geçmemişti. Sessizce ekrana bakmayı sürdürdü.

Fenton ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerini odanın içinde gezdirmeye başladı; bir yandan da ne söyleceğini düşünüyordu.

Tam o sırada Max'in yatağının başucunda duran dijital saate gözü takıldı. Yemeğe şimdiden beş dakika geç kalmıştı! Hemen eve gitmezse annesinin bu durumdan hoşnut kalmayacağını düşündü.

Tekrar Max'e baktı, ama Max hâlâ ekrana bakıyor ve Fenton sanki orada değilmiş gibi davranmayı sürdürüyordu. Fenton sessizce arkasını dönüp odadan çıktı.

Max'in bu şekilde bağırması Fenton'un keyfini kaçırmıştı. Asansöre doğru yürürken Hindistan'a gitme fikri üzerinde yoğunlaşmak için çaba gösterdi. Hindistan'ın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Ailesi nerede yaşayacaktı? Hindistan'da da apartmanlar var mıydı acaba? Asansörün gelmesini beklerken başka bir yerde yaşamanın nasıl olacağını düşünüyordu. Bu düşünce kendini bir garip hissetmesine neden oldu. Ne de olsa bütün hayatı boyunca bu apartmanda yaşamıştı.

Fenton birden Max'i bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlayıverdi. Fenton'un Hindistan'a gitmesi Max ile onun tam bir yıl boyunca görüşemeyecekleri anlamına geliyordu! Bu düşünce Fenton'da garip bir his uyandırdı.

Fenton on ikinci katta asansörden inerken kendini kaplanları ve filleri düşünmeye zorladı. O garip his Fenton daha ne olduğunu bile anlayamamışken neredeyse tamamen geçmişti. Hem zaten o ve Max mektuplaşabilirlerdi de, değil mi? Fenton mektup yazma konusunda pek de başarılı değildi ya neyse. Hem belki annesiyle babası onun Hindistan'dan ara sıra Max'e telefon etmesine izin verirlerdi. Max ve o birbirlerini özleyeceklerdi hiç kuşkusuz, ama Fenton'un hayatının en büyük macerasına atılmak üzere olduğu da gözden kaçırılmamalıydı.

Kapıdan içeri girdiğinde annesiyle babasının mutfakta konuşmakta olduklarını duydu. Bu biraz alışılmadık bir durumdu; çünkü babası yemekten önceki zamanını ge-

nellikle oturma odasında çalışarak geçirirdi.

Fenton mutfağa girdiğinde annesi ocağın başındaydı, babasıysa buzdolabına dayanmış ayakta duruyordu. Onun mutfağa geldiğini görünce konuşmayı kestiler. Fenton özel ulakla gelen mektubun ikisinin arasındaki tezgâhın üzerinde durduğunu fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu, bu sırada buzdolabını açmış içine bakıyordu.

"Sakın bir şey yeme." dedi annesi. "Yemek birkaç dakikaya kadar hazır olacak."

Fenton havayı kokladı. Mmm... makarna! En sevdiği yemek.

"Bu arada..." dedi babası. "Seninle konuşmak istediğimiz bir şey var oğlum."

Fenton buzdolabını kapadı.

"Peki." dedi. Heyecanlanmaya başlamıştı. Hazır ol Hindistan, ben geliyorum, diye geçirdi kafasından.

"Babanla ben son gelişmeler üzerinde konuşuyorduk da." diye açıkladı annesi. "Sana söylememiz gereken bir kaç şey var." Bir an susup Fenton'un babasına baktı. "İlk olarak, Hindistan bursunu kabul etmeye karar verdiğimi söyleyeyim." dedi.

Fenton "Çok güzel!" diyerek el çırptı.

"Benim adıma bu kadar sevinmen çok hoş." dedi annesi, bir yandan da makarnanın suyunu süzüyordu. "Bu kararı almam hiç kolay olmadı. Babandan ve senden o

kadar uzun süre ayrı kalmak benim için çok zor olacak tabii, ama böyle bir fırsatı kaçırmamın doğru olmayacağını düşündüm. Sadece Hindistan'da rastlanan ve benim üstünde çalışmak istediğim birçok dinozor cinsi var."

Fenton başını salladı ama annesinin ne demek istediğini tam anlayamamıştı.

"Bir yıl düşündüğümüzden daha hızlı geçecektir." diye ekledi babası. "Daha ne olduğunu bile anlayamadan bir bakmışız ki yine beraberiz."

Fenton kulaklarına inanamıyordu. Yoksa ona annesinin Hindistan'a tek başına gideceğini mi söylemeye çalışıyorlardı?

"Durun bir dakika! Siz şimdi babamla benim New York'ta kalacağımızı mı söylüyorsunuz?" diye bağırdı.

Babası gülümsedi. "Tam olarak öyle denemez oğlum. Sana söylemek istediğimiz ikinci şey de buydu. Seninle ben kendi çapımızda küçük bir maceraya atılacağız."

Annesi "Baban Wyoming'te bir grup fosilbilimciye başkanlık edecek." diyerek durumu açıkladı.

"Wyoming Eyalet Üniversitesi büyük bir kazı çalışması yürütüyor. Müze de bir süredir o çalışmanın başına geçmem için ısrar ediyordu." dedi Bay Rumplemayer. "Şimdi annen gidiyor olduğuna göre bu mükemmel fırsatı değerlendirebiliriz gibi görünüyor."

Fenton şaşkınlık içinde bir annesine bir babasına bakıyordu. Ciddi olabilirler miydi?

"Yani ben Hindistan'a gitmiyor muyum?" diye sordu.

Annesi ona baktı. Elinde koca bir tencere makarna ve yüzünde de sevimli bir ifade vardı.

"Evet öyle tatlım." dedi. "Benimle gelmeme imkân yok. Ben genellikle küçük köylerde olacağım; üstelik zamanımın çoğunu da kazı alanlarında geçireceğim. O koşullar altında okula nasıl devam edeceksin? Morgan'da okula gidebileceksin, birçok yeni arkadaş edineceğinden de eminim. Haydi masaya gelin, yemek hazır."

Fenton annesiyle babasının arkasından yemek odasına doğru yürürken alçak sesle "Morgan!" diye tekrar etti.

"Morgan, Wyoming'de." dedi babası, masaya otururken neşeli bir ses tonuyla. "Eyaletin güney kesiminde. Colorado sınırına yakın sayılır. Orada doğa çok güzeldir; hatırlıyorum da daha üniversitede öğrenciyken oradaki bir kazıya katılmıştım..."

Fenton sandalyesine gömüldü, babasının söylediklerini duymuyordu bile. Kendini çok kötü hissediyordu. Bu Morgan denen yerin Wyoming'in neresinde olduğu umrunda bile değildi. Zaten Fenton Wyoming'in de nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama Fenton'un bildiği bir şey vardı. O da Hindistan'a gitmemesi durumunda New York'tan, müzeden, okulundan, Max'ten ve Hazine Avı'ndan ayrılmak istemediğiydi. Özellikle de adını daha önce hiç duymadığı bir yere gitmek için!

2

"Sanırım müzeye bir kez daha gitsem iyi olacak." dedi Fenton'un babası, o günden iki hafta kadar sonra bir akşam "Yarın Morgan'a giderken yanıma almak istediğim bir kaç şey daha kaldı."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Fenton. Müzenin kapandıktan sonraki halini çok seviyordu. Ayrıca belki de dinozorları önümüzdeki bir yıl boyunca hiç göremeyeceğim, bu son şansım olabilir, diye düşünüyordu.

Fenton bunun New York'ta geçirecekleri son gece olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ertesi sabah annesi Hindistan'a doğru yola çıkacaktı; sonra da o ve babası Wyoming'e uçacaklardı.

Hindistan'a gidemeyeceğini öğrendikten sonra Fenton da en az Max kadar üzülmüştü. Annesiyle babasının ona Wyoming'e gideceğini söyledikleri gecenin sabahında ilk iş olarak Max'le konuşmaya gitmişti. Aralarındaki soğukluk kısa sürede dağılmıştı. İkisi de bütün bir yılı

ayrı geçirme fikrinden pek hoşlanmamışlardı.

Herkesin onun bu taşınma işine sevinmesini beklemesi, durumu Fenton için daha da zorlaştırıyordu. Annesi sürekli Wyoming'de her şeyin ne kadar güzel olacağını söylerken babası orasının havasının temizliğini öve öve bitiremiyordu. Kapı görevlisi Gus bile bu işe çok sevinmişti. Fenton'a dışarı çıkıp oynayabileceği gerçek bir evde oturacağı için çok şanslı olduğunu söylüyordu. Kimse Fenton'un müstakil bir evde oturmak ve temiz hava solumak istemediğini dikkate almıyordu. O, müzenin karşısında bulunan apartmanlarındaki dairelerinde yaşamayı seviyordu. Dışarda oynamak da umrunda değildi. O içeride oturup dinozor resmi çizmeyi ve Max ile Hazine Avı oynamayı tercih ederdi doğrusu.

"En iyisi ben de sizinle müzeye geleyim." dedi annesi. "Hem zaten sizinle geçirebileceğim saatler de bayağı azaldı." Gözleri dolmuştu.

Fenton başını öbür tarafa çevirdi. Annesinin o kadar uzakta olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmek bile istemiyordu. Annesi ona sık sık mektup yazacağına ve her fırsatta telefon edeceğine söz vermişti; ama yine de ayrılık fikri kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Fenton, annesi ve babası karşıdan karşıya geçip müzeye doğru yürüdü. Personel girişine geldiklerinde zili çaldılar. Gece bekçisi kapıyı açtıktan sonra içeri giren Rumplemayerlar ikinci kata doğru yöneldiler.

"Dinozorların yanına gidebilir miyim?" diye sordu Fenton.

"Sadece birkaç dakikalığına." diye cevap verdi annesi. "Aslında müze kapandıktan sonra oralarda dolaşman pek doğru değil."

Fenton üçüncü kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Işıkların çoğu yanmıyordu, ama Fenton binayı o kadar iyi biliyordu ki yolunu gözleri kapalıyken bile bulabilirdi.

Dinozorlar Salonu'ndaki iskeletler, çıkış kapısının üzerinde yanan kırmızı ışık altında çok iri ve koyu renkli görünüyorlardı. Kafatasında yukarı doğru garip iki çıkıntı bulunan dilophosaurus oradaydı; işte uzun, zarif boynu ve kuyruğuyla coelophysis. Fenton elini ziyaretçileri iskeletlerden ayıran alçak trabzanda kaydırarak, ağır adımlarla ortadaki kısmın çevresinde döndü. Bu dinozorları çok iyi tanıyordu, eski birer arkadaşı gibiydiler.

Aklına annesinin ara sıra anlattığı eski bir olay geldi. Fenton dört yaşlarındayken bir gün annesiyle babası çalışmak için müzeye gelirken onu da yanlarında getirmişler. Annesinin bir toplantıya gitmesi gerekiyormuş; o sırada Fenton'a da babası göz kulak olacakmış. Ama Bay Rumplemayer yeni gelen kafatasını incelemeye öyle dalmış ki Fenton'un laboratuvardan dışarı çıktığını fark etmemiş. Kaybolduğunu anladıklarında annesiyle babası paniğe kapılıp her tarafta onu aramaya başlamışlar. En

sonunda bir görevli onu Dinozorlar Salonu'nda yere yatmış, coelophysise bakarken bulmuş.

Fenton iç çekti. Aşağıya annesiyle babasının yanına dönme vakti gelmişti. Salonun kapısına doğru yürüdü, çıkmadan önce dev yaratıklara son bir kez baktı.

Aşağı indiğinde annesiyle babasını laboratuvarın arkasındaki küçük çalışma odasında buldu. Odanın böyle boş olması gözüne çok garip göründü. Fenton kendini bildi bileli bu oda tıklım tıklım olurdu. Odadaki iki masanın üzerinde de her zaman kitaplar, kâğıtlar ve hatta kemikler bulunurdu. Duvarlarda bazılarını Fenton'un yaptığı resimler ve çizimler asılıydı eskiden. Fenton, bir daha ne zaman dinozor resmi yapabilirim acaba, diye düşündü. Wyoming'de babasının çalışacağı kazı alanında bazı kemikler göreceği kesindi, ama Fenton ne olursa olsun onların müzedeki birleştirilmiş iskeletlerle kıyaslanamayacağından emindi.

Fenton'un annesi bir karton kutunun ağzını bantlarken babası da büyük plastik bir çantayı kapatıyordu.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Fenton.

"Morgan'a götüreceğim eşyalar." dedi babası. "Müze oradaki çalışmalarımda kullanmak üzere bilgisayarı ve faks makinesini götürmeme izin verdi."

"Bu faks makinesiyle bir mektup birkaç saniye içinde gönderilebiliyor." dedi Fenton'un annesi. Bu sırada kutunun ağzını bantlamayı da bitirmişti. "Yani Hindis-

tan'da faks makinesi olan bir yere gittiğimde, size faks yollayabilirim, siz de hemen alırsınız mektubumu." "Müthiş!" dedi Fenton. Mektubu annesi yazdıktan hemen sonra okuyabilecek olması hoşuna gitmişti doğrusu. Sonra aklına bir şey takıldı. "Tabii önce babamın mektubu eve getirmesini beklemem gerekecek ya neyse."

"Faks makinesini büyük bir ihtimalle eve bağlarız oğlum." dedi Fenton'un babası. Kolunun altına içinde dosyalar bulunan bir kutu sıkıştırmıştı, öbür elindeyse demin kapattığı çanta vardı. "Kazı alanında büro olarak kullanabileceğim bir yer olacağını sanmıyorum. Çadır veya karavan benzeri bir yer vardır tabii, ama orada da bu kadar elektrikli aleti çalıştırabilecek enerji olmaz. Kazı alanına sadece kendi dizüstü bilgisayarımı götürürüm herhalde. Bilgisayarı ve faks makinesini eve kurarız." Fenton'a bakarak gülümsedi. "Aa bu arada seni ilgilendirebilecek bir şey daha var oğlum." dedi. Elindeki plastik çantayı göstererek "Bu bilgisayarın modemi de var."

"Yani telefon hattını kullanarak başka bir bilgisayara bağlanabilir?" dedi Fenton.

"Evet öyle." dedi Fenton. "Sanırım Max'le ikiniz bu şekilde iletişim kurabilirsiniz."

"Yaa!" dedi Fenton. Çok sevinmişti. İçinde modem bulunan bir bilgisayar! Bu harika bir haberdi. Artık Max'le o birbirlerine mesaj gönderebilir ve hatta Hazine Avı bile oynayabilirlerdi.

"Hazır mısın Ann?" diye sordu Fenton'un babası.

"Evet Bill." dedi Fenton'un annesi ve içinde faks makinesi bulunan kutuyu eline aldı. "Al Fenton sen de bunu taşı." Annesi ona küçük ve ağır bir cisim vermişti. Fenton eskiden annesinin masasında duran kâğıt ağırlığını tanıdı: Saydam camın içinde bir dinozor yumurtası. Yumurtanın bir tarafı kırılmıştı, dinozor kısa bir süre sonra dışarı çıkacaktı. Gerçek değildi tabii, ama dinozor ailesinin hadrosaurid yani "ördek gagalı" takımının üyelerinden maiasaurun minik ve mükemmel bir kopyasıydı. Bebek maiasaurlar birkaç santimetre kadar olurlar ama büyüdüklerinde boyları yedi metreyi geçerdi. Fenton maiasaurların yumurtalarını kuş yuvalarının çok büyükleri diyebileceğimiz dev yuvalara bıraktıklarını ve yavrularına, büyüyene yani kendi başlarının çaresine bakabilecek genç birer dinozor haline gelene kadar baktıklarını biliyordu. Kâğıt ağırlığını montunun cebine soktu ve merdivenlerden inmekte olan annesiyle babasına yetişti; dışarıda dondurucu bir New York gecesi onları bekliyordu.

Eve döndüklerinde saat hayli ilerlemişti ama Fenton modemle ilgili haberi vermek için Max'i aramadan edemedi.

"Müthiş!" dedi Max. "O zaman yarın Hazine Avı oynarız."

"Tamam." dedi Fenton. "Ben yarın senle Morgan'dan modemle bağlantı kurarım."

"Peki." dedi Max. "Sekiz buçukta bekliyorum. Burada New York'ta bilgisayarımın başında olacağım."

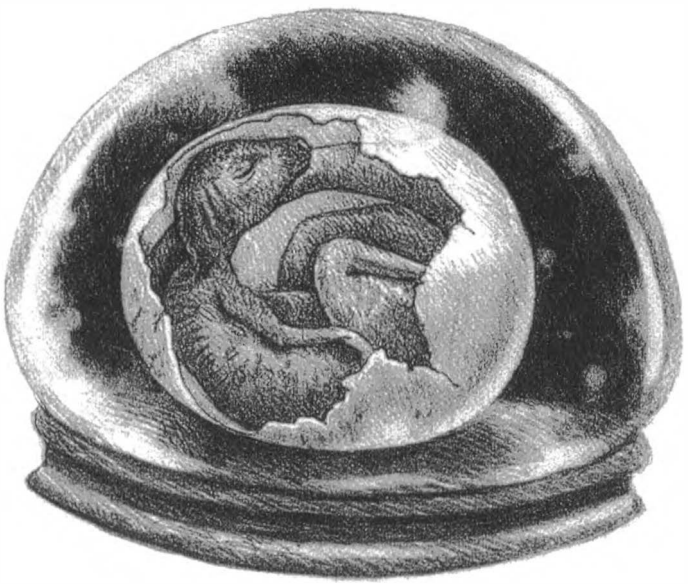
"Akşam tam sekiz buçukta." diye tekrarladı Fenton.

"Hey Fenton!" dedi Max, tam kapatmak üzerelerken.

"N'oldu Max?"

"Şimdi sanki New York'tan hiç ayrılmamışsın gibi olacak."

"Evet." dedi Fenton. O da öyle umuyordu.

3

Fenton burnunu uçağın camına dayamış aşağı bakıyordu. Burası Morgan olmalı, diye düşündü. New York'a hiç benzemiyordu. İlk olarak buradaki binalar New York'taki gibi uzun ve dar değil hep kısa ve genişti. Ayrıca her şey yayılmış gibi görünüyordu; bir bina ile yanındaki arasındaki mesafe oldukça fazlaydı. Hatta evlerin bazılarının etrafında çimenle kaplı bahçeler bile vardı.

"İşte." dedi Fenton'un babası, pencereye doğru eğilirken. "Benim çalışacağım kazı alanının bulunduğu Uyuyan Ayı Dağı şuralarda bir yerde olmalı." Uzaktaki yeşilli kahverengili dağları gösteriyordu.

"O kadar uzakta mı?" diye sordu Fenton, çok şaşırmıştı. Babasının, evlerinde yani New York'ta işe gitmek için karşıdan karşıya geçmesi yeterliydi oysa. "İyi ama niye Morgan'dan o kadar uzak?"

"Yo pek uzak değil." dedi babası. "Sadece birkaç kilometre."

Fenton'un kafası karışmıştı. "Morgan burası değil mi peki?" diye sordu, aşağıdaki binaları işaret ederek.

Babası "Hayır," dedi, "burası Cheyenne. Morgan buradan yüz kilometre kadar uzakta. Kazı ekibinden biri bizi havaalanında karşılayacak sonra arabayla oraya gideceğiz."

"Peki niye baştan Morgan'a giden uçağa binmedik?" diye sordu Fenton.

Babası "Morgan'da havaalanı yok." diye cevap verdi. "Orası sadece küçük bir kasaba. Baksana buradan göremiyoruz bile."

Fenton burnunu kalın plastik pencereye dayadı ama yine de bir şey göremedi. Elini montunun cebine soktuğunda cebinde kaygan yüzeyli ve ağır bir şey olduğunu fark etti. Bu annesinin kâğıt ağırlığıydı. Önceki gece onu annesine vermeyi unutmuştu. Şu anda annesi de Hindistan'a doğru giden bir uçaktaydı. Fenton New York'ta annesine veda ederkenki halini düşünmemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra Fenton'la babası ellerinde bavulları ile havaalanında dikiliyorlardı. Fenton üzerinde kirli bir kot pantolon bulunan kovboy şapkalı, uzun boylu, iri yapılı bir adam gördü. Adam elinde üzerinde RUMPLEMAYER yazan bir karton tutuyordu.

"İşte orada, baba!" dedi Fenton.

Fenton'la ve babası ona doğru yürürlerken adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Merhaba!" dedi adam, elini Fenton'un babasına doğru uzatırken. "Siz Bill Rumplemayer olmalısınız. Ben Charlie Smalls."

"Aa evet, Dr. Smalls. Çalışmalarınızı duymuştum." dedi Bill Rumplemayer, bu sırada eli diğer adam tarafından tokalaşmanın da ötesinde hararetle silkeleniyordu.

"Lütfen bana Charlie deyin." dedi adam. "Herkes öyle der."

"Peki Charlie." dedi Fenton'un babası. "Bu da oğlum Fenton."

Bütün yüzünü kaplayan gülümsemesiyle "Nasılsın Fenton?" dedi Charlie, öyle ki Fenton da dayanamayarak gülümsemesine karşılık verdi.

Charlie üç bavuldan ikisini birer eline aldı, üçüncüsü nü de hiç zorlanmadan kolunun altına sıkıştırıp kapıdan dışarı çıktı. Üzeri çamur ve toz ile kaplı, kapısında Wyoming Eyalet Üniversitesi'nin yuvarlak amblemi bulunan bir kamyonete doğru yürüdü.

Charlie bir çırpıda bavulları kamyonetin arkasına yerleştirdi.

"Arkada oturmak daha çok hoşuna gider herhalde." dedi Fenton'a. "Ön tarafta üç kişi biraz sıkışıyor. Ayrıca buranın manzarası daha güzel."

"Tabii Charlie, tamam." dedi Fenton, kamyonetin arkasına tırmanırken. Bu çok heyecan vericiydi. Daha önce hiç kamyonetin arkasında yolculuk yapmamıştı.

Kamyonet gürültüyle çalıştı. Fenton kenara tutundu. Kamyonet havaalanından çıkıp bir caddede ilerlemeye başladı. Cadde kısa bir süre sonra yerini, her iki tarafında da düz ve boş, çimenli ovalar bulunan küçük bir yola bıraktı. Fenton arkaya doğru giderek sırtını yasladı. Daha önce gökyüzünün bu kadar uçsuz bucaksız olduğunu fark etmemişti. Uzaklardaki yeşilli kahverengili dağlara baktı; tepelerinin beyaz olduğunu görünce çok şaşırdı. Gözlerine inanamıyordu. Gördüğü gerçekten de kar olabilir miydi? Yaz ortasında nasıl kar yağardı?

Bir saat kadar sonra kamyonet yavaşladı; yol kenarında tek tük binalar görünmeye başlamıştı. Fenton birkaç ev ve bir benzincinin önünden geçtiklerini fark etti. Binaların hiçbiri iki kattan yüksek değildi. Daha sonra üzerinde Morgan Market yazan bir yer gördü. Burası Morgan olmalıydı. Pek bir şeye benzediği söylenemezdi doğrusu.

Kamyonet yan sokaklardan birine saparken Fenton, küçük kırmızı bir binanın önünde hava şartlarının etkisiyle eskimiş, elle yazılmış bir tabela gördü. WADSWORTH TAŞ VE BAŞKA BAZI DOĞA ESERLERİ MÜZESİ yazıyordu. Bir taş müzesi! İlginç bir şey gibi duruyordu. Peki ama "başka bazı doğa eserleri" de ne demekti? Arkadaki bina bir müze için fazlasıyla küçük görünüyordu; ancak küçük bir ev büyüklüğündeydi.

Toprak bir yola girdiler; kamyonet yerdeki taşların üzerinde sarsılarak ilerliyordu. Fenton kamyonetin ke-

narına tutundu, bu sırada bavullar da etrafında zıplıyordu. Hâlâ Morgan'da mıydılar? Burada kurumuş çimenlerden, birkaç çalılıktan ve uzaktaki dağlardan başka bir şey yoktu. Charlie onları nereye götürüyordu?

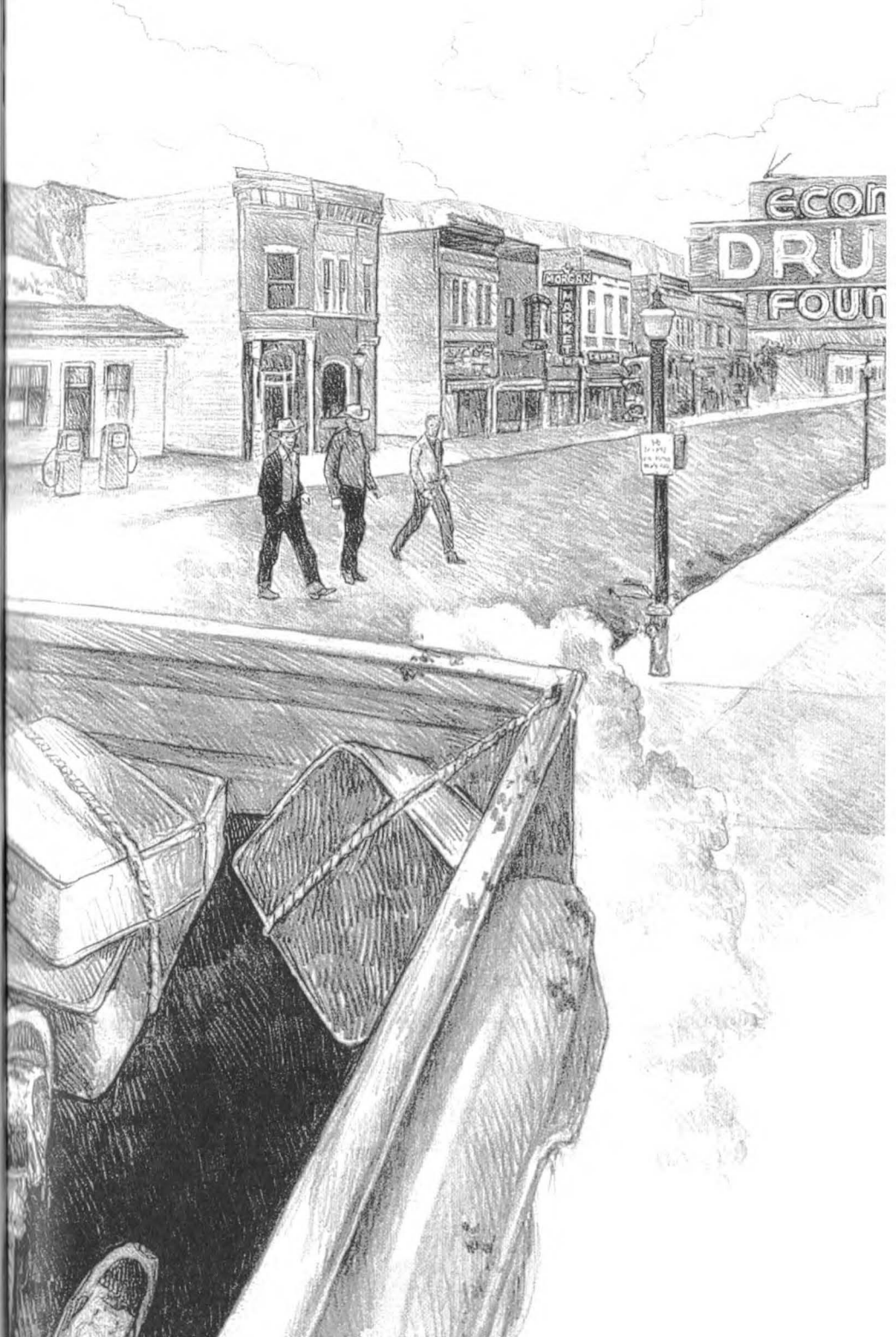
Sonra yol kenarında yere saplanmış sopaların üzerinde duran birkaç posta kutusunun yanından geçtiler; kamyonet keskin bir dönüş yaptı. Küçük bir tepeyi tırmandıktan sonra da durdu. Fenton doğrulup etrafına baktı. Kamyonet, bir tarafında geniş bir veranda bulunan iki katlı beyaz bir evin önünde durmuştu. İleride garajın önünde şu anda içinde bulundukları ile tamamen aynı bir kamyonet park edilmişti.

"İşte geldik." dedi Charlie kamyonetten inerken. "Umarım arkası sana fazla sarsıntılı gelmemiştir Fenton."

Fenton eve bakıyordu, çok şaşırmıştı. Gerçekten de burada mı yaşayacaklardı? Evin büyük kırmızı bir kapısı, yeşil pancurlu pencereleri ve tahta kaplı eğri bir çatısı vardı. Fenton'a küçük çocuklar için yazılmış kitaplardaki evleri hatırlattı; Üç Ayı'nın oturabileceği türden bir evdi. Daha önce buna benzer bir evde oturan biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Babasıyla Charlie'nin arkasından eve girdi. İçerisi soğuk ve karanlıktı. Fenton'un gözlerinin ortama alışması biraz zaman aldı.

"Evet sanırım burası tam bize göre." dedi Fenton'un babası.

econ
DRU
FOUN
MORGAN
MARKET

"Dışarıdaki kamyonet sizin." dedi Charlie. "Başlangıçta biraz yardıma ihtiyacınız olur diye düşündüm, o yüzden bu sabah Morgan Market'e uğrayıp birkaç şey aldım. Biraz meyve, soğuk yiyecekler filan. Hepsi mutfakta."

Fenton etrafına baktı. Şu anda içinde bulundukları oda oturma odası olmalıydı. Burası evlerindeki oturma odasından daha büyüktü, duvarlardan birinde de bir şömine vardı. Nakliyeciler onlardan önce gelmişti; her yer New York'tan gelen kutularla ve eşyalarla doluydu. Tanıdık eşyaları böyle farklı bir evde görmek çok garipti. Özellikle de hiçbir şey evlerindeki gibi yerleştirilmemişken. Kanepe duvara doğru dönüktü ve Fenton'un odasındaki kütüphane oturma odasındaydı.

Fenton babasının bu karışıklığın üstesinden gelip gelemeyeceğini düşündü. Böyle bir durumda annesi hemen harekete geçer, işleri yoluna koyardı. Ama Bill Rumplemayer pek bir şeyin farkında gibi görünmüyordu.

"Gel Charlie." dedi babası, kutulardan birinin üzerine otururken. "Üniversite ekibinin Uyuyan Ayı Dağı'nda neler yaptığını anlatsana."

"Tabii Bill." dedi Charlie.

Kısa bir süre sonra babası ve Charlie derin bir konuşmaya dalmışlardı. Fenton evin geri kalan kısmını dolaşmaya karar verdi.

Oturma odası büyük bir yemek odasına açılıyordu. Fenton kendi yatak odasındaki eşyaların bir köşeye yığıl-

mış olduğunu gördü. İçinde bisikletinin bulunduğu ince kutu da oradaydı. Eşyaları doğru odalara götürmek biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

Yemek odasının yanında mutfak vardı. Mutfaktaki her şey sarıydı; duvarlar, tezgâhlar, hatta fırın ve buzdolabı bile. Fenton tezgâhın üzerinde duran, içinde meyveler bulunan büyük kâseden bir salkım üzüm aldı ve taneleri ağzına atmaya başladı.

Mutfağın yanındaki koridorun sonundaki merdivenleri çıktığında ikinci katta iki büyük yatak odası ve bir banyo bulunduğunu gördü. Hangi oda onun olacaktı acaba? Bunu tahmin etmek imkânsızdı, çünkü bu odalardaki eşyalar da diğerleri gibi birbirine karışmıştı.

Fenton odalardan birinde duvara dayalı bir merdiven olduğunu gördü; merdivenin üst ucu tavandaki delikte kayboluyordu. Yukarı çıktığında kendini alçak tahta tavanlı, büyük ve boş bir odada buldu. Evin eğimli çatısı bu odanın tavanını oluşturuyordu. Burası tavanarası olmalıydı.

Eğri tavanın birçok yerinde dar pencereler vardı. Fenton evin dört bir tarafının görülebildiğini fark etti. Tahtadan yapılmış alçak ve geniş bir raf odanın dört duvarından üçünü boydan boya geçiyordu. Fenton o anda yatak odası olarak tavanarasını kullanmaya karar verdi. Hem ikinci kattaki odalardan daha büyüktü hem de bir gözetleme kulesine benzer biçimde her yana bakan pen-

cereleri vardı. Ayrıca raflar da dinozor kitapları koleksiyonunu yerleştirmek için çok uygundu.

Koşarak aşağıya, babasıyla Charlie'nin hâlâ konuşmakta olduğu oturma odasına indi.

"Baba, ben tavanarasına yerleşebilir miyim?" diye sordu Fenton.

İkisi de dönüp ona baktılar.

"İyi ama iki yatak odası yok mu?" diye sordu babası, aklı karışmıştı. "Müze yetkilileri bana evde ikimiz için de birer yatak odası olacağına söz vermişti."

"İki tane var." dedi Fenton. "Ama ben tavanarasını daha çok beğendim."

"İyi o zaman, neden olmasın." dedi Fenton'un babası. "Ben de ikinci odayı çalışma odası olarak kullanırım."

"Bilgisayarı birazdan kurarız değil mi baba?" diye sordu Fenton. Akşam Max ile kuracağı bağlantı aklına gelmişti. Ona anlatacak çok şeyi vardı kuşkusuz.

"Tabii birazdan hallederiz oğlum." diye cevap verdi babası. "Şimdi izin ver de Charlie'yle konuşayım." Fenton sehpanın yanındaki kutudan kaykayının ucunun çıkmış olduğunu gördü.

"Belki ben biraz dışarı çıksam iyi olur." dedi.

"Burada keşfedilmeyi bekleyen çok yer var Fenton." dedi Charlie gülümseyerek.

"Peki, sonra görüşürüz." diye bağırdı Fenton. Kaykayını almış yan kapıya doğru yürüyordu.

Ama verandanın merdivenlerini indiğinde bir şey fark etti. Etrafta kaykay yapmaya uygun hiçbir alan görünmüyordu. Yer çimen, toprak ve taşlarla kaplıyken kaykaya nasıl binebilirdi? Oflayarak merdivenlere oturdu. Burası ne biçim bir yerdi ki, insanlar isteseler bile kaykay yapamıyorlardı.

Fenton etrafına baktı. Evin arkasındaki çam ağaçlarının ardından uzaktaki dağlar görünüyordu. Ağaçların arasından bir patika geçiyordu; onu izlemeye karar verdi. Buralarda kaykay yapabileceği bir yer olması gerekirdi.

Fenton kaykayını kolunun altına sıkıştırmış, patika boyunca yürürken uzaktaki ağaçların arkasında kalan sarı bir ev gördü. New York'ta olsa o ev kaç blok uzakta olurdu acaba, diye düşündü. En az beş gibi görünüyordu; ama kesin bir şey söylemek çok zordu. Burada her şey o kadar farklı görünüyordu ki.

Bir yerde patika sağa doğru kıvrılıyordu. Fenton ortasında küçük, tahta bir kulübe bulunan bir açıklığa geldi. Kulübe çok küçüktü; annesiyle babasının her sabah gazete aldıkları büfe kadar filandı ve çok eski görünüyordu. Orada kimsenin yaşamadığını tahmin etmek çok da zor değildi. Yine de Fenton kulübeye doğru birkaç adım attı.

Tam o sırada kuru bir dalın üzerine bastı.

Biri kulübeden "Dur orada!" diye bağırdı.

Fenton şaşkın, donakaldı.

"Kim var orada?" diye sordu ses.

"Ee.. Fenton Rumplemayer." diye cevap verdi Fenton. Kapıdan bir çocuk kafasını uzattı.

"Kim?" diye tekrar sordu çocuk, yüzünü buruşturarak.

"Benim, Fenton." dedi Fenton tekrar.

"Merhaba!" dedi çocuk, kulübeden çıkarak. Siyah saçlı, boyu Fenton'dan birkaç santim kısa, kot pantolon ve yeşil beyaz çizgili tişört giymiş bir çocuktu. "Ben de Willy Whitefox."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Fenton.

"Yok, burası benim kulübün merkezi." diye cevap verdi Willy. "Asıl evim şu." Uzaktaki sarı evi gösteriyordu.

"Ben de arkadaki beyaz evde oturuyorum." Böyle söylemek ona çok garip gelmişti.

"Öyle mi?" dedi Willy, yüzü sevinçle aydınlanmıştı. "Yeni taşındınız herhalde değil mi?"

Fenton başını evet anlamında salladı.

"Bu senin mi?" diye sordu Willy, Fenton'un kolunun altındaki kaykayı işaret ederek.

Fenton tekrar başını salladı, yüzünün kızardığını hissediyordu. Çam ağaçlarının ortasında kaykay yapılabilecek bir yer arama fikri son derece aptalca görünmüştü o anda.

"Ee, kulübün diğer üyeleri nerede?" diye sordu, doğal davranmaya çalışarak. Burada bir kulüp varsa, bilgi edin-

mesi çok iyi olurdu ama fazla üzerine düşüyor gibi görünmek de istemiyordu.

Willy gülümseyerek "Başka kimse yok." dedi. "Şimdilik sadece ben varım."

"Hıı..." dedi Fenton, biraz şaşırmıştı. Daha önce hiç tek üyeli bir kulüp duymamıştı.

"Dışarıda bir ses duyunca kız kardeşim zannettim." dedi Willy. "Sürekli işlerime burnunu sokmaya çalışır da. İçeri girmek ister misin?"

"Olur." dedi Fenton, ileri doğru bir adım atarak.

Kulübe oldukça loştu. Willy bir el fenerinin düğmesine bastı. Fenton etrafa baktı. Yerde birkaç tahta kasa ve üst üste yığılmış çok sayıda çizgi roman vardı.

Willy yere oturdu. Fenton da kaykayını yanına koyarak oturdu.

"Çizgi romanları sever misin?" diye sordu Willy.

Fenton omuz silkerek "Fena değillerdir." dedi.

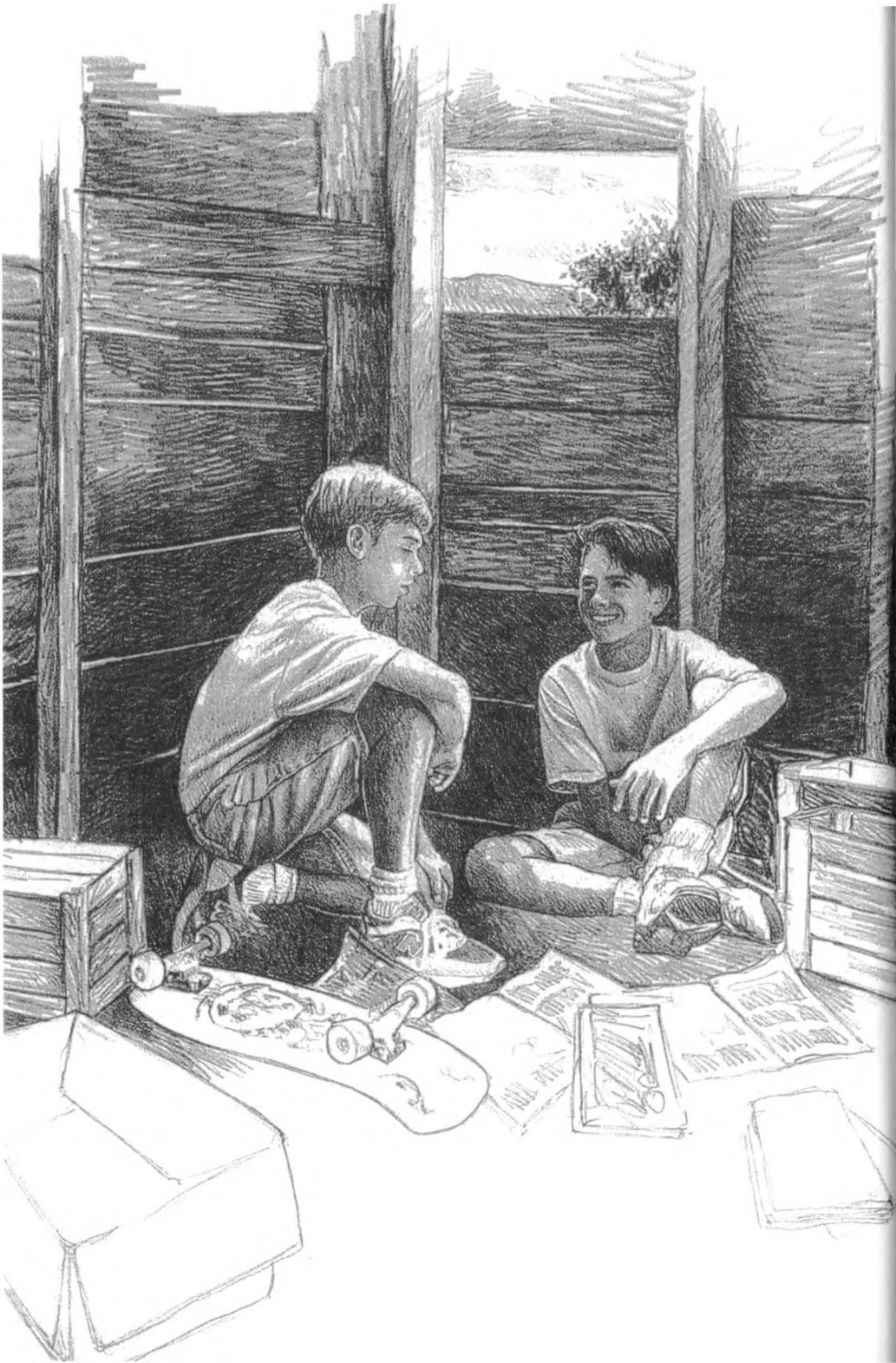
"Sanırım ben Morgan'daki en geniş çizgi roman koleksiyonuna sahibim." dedi Willy. "Buraya nereden geldiniz?"

"Şehirden." cevabını verdi Fenton.

"Cheyenne mi?"

Fenton başını hayır anlamında salladı. Onun tanıdığı herkes New York'a "Şehir" derdi. Ama nedense Willy anlamamıştı.

"New York Şehri." diye açıkladı Fenton.

Willy gözlerini açarak "Vay... Orası nasıl bir yer?" diye sordu.

"New York'a hiç gitmedin mi?" dedi Fenton.

Willy hayır anlamında başını salladı. "Ben Wyoming'in dışına hiç çıkmadım."

"Yaa!" dedi Fenton. İnsanın yaşadığı yerden hiç ayrılmamış olmasını hayal bile edemiyordu. Fenton her yıl Florida'daki dedesiyle babaannesinin yanına giderdi. Hatta kuzenlerini ziyaret etmek için bir kere de Kaliforniya'ya gitmişti. "New York yaşamak için müthiş bir yerdir." dedi. "Bizim ev, yani eskiden yaşıyor olduğumuz ev demek istiyorum, New York Doğa Tarihi Müzesi'nin tam karşısındaydı. Orada dünyanın dört bir yanından gelmiş dinozor fosilleri var. Arkadaşım Max de bizim apartmanda oturuyor. Onun kendi icat ettiği Hazine Avı adında bir bilgisayar oyunu var. Eskiden hemen hemen her gün oynardık."

"Senin kendi bilgisayarın var mı?" diye sordu Willy.

"New York'ta Max'inkini kullanıyordum, ama burada evde bir tane olacak. Babam kendi işi için getirdi. Buraya dinozor aranan kazıyı yönetmek için geldi."

"Dalga geçiyorsun." dedi Willy. "Gerçek dinozorlar mı? Hem de burada Morgan'da."

"Evet öyle." dedi Fenton. "Yani buradaki kazıda eskiden kalmış kemikleri arayıp buluyorlar. Sonra da onları New York Doğa Tarihi Müzesi'ne yolluyorlar. Dünya-

nın her yerinden oraya kemikler geliyor. Eskiden neredeyse her gün müzeye giderdim."

"Yaa!" dedi Willy. "Dinozorlar hakkında çok şey biliyor olmalısın. Hey söylesene dünyanın en büyük dinozoru hangisi?"

"Bu büyükle neyi kastettiğine bağlı." dedi Fenton. "En uzun dinozor seismosaurustur, uzunluğu 40 metreyi geçer. Ama ultrasaurus, seismosaurustan daha ağırdır; yüz ton, hatta daha ağır olurlar."

"Müthiş!" dedi Willy takdir eder bir biçimde. "Peki en hızlısı hangisi?"

"Herhalde ornithomimidlerden biridir." diye cevapladı Fenton. "Saatte 40 kilometre hızla koşabiliyorlarmış. Kretase'de yaşıyorlardı."

"O nerede?" diye sordu Willy.

"Nerede değil ne zaman demelisin. Kretase, Mezozoyik Zaman'ın dönemlerinden biridir." diye açıkladı Fenton. "Dinozorlar Mezozoyik Zaman'da yaşıyorlardı. Bu zaman üç döneme ayrılır: Tersiyer, Jura ve Kretase."

"Babanın çalıştığı yer nerede peki?" diye sordu Willy.

"Uyuyan bir şeyin yanında bir yerdi galiba." dedi Fenton, omuz silkerek.

"Uyuyan Ayı Dağı." dedi Willy, düzelterek. "Oranın adının nereden geldiğine dair müthiş bir hikâye anlatılır."

"Öyle mi?" dedi Fenton.

"Adını orada çok uzun süre önce yaşamış olan bir ayıdan aldığı söylenir." dedi Willy. "Derler ki, bir gece dondurucu soğuk onu kaya haline getirmiş."

"Dalga geçiyorsun." dedi Fenton. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

"Çok ciddiyim." dedi Willy. "Hikâye böyle. Bahsedilen kaya da dağın tepesine yakın bir yerde hâlâ duruyor."

"Sen bunu nereden duydun?"

"Babaannem anlatmıştı." diye cevap verdi Willy. "O bir Arapaho'dur."

"O ne demek?"

"Amerika yerlilerinden." dedi Willy. "Benim bütün ailem Arapaho'dur."

"Ya!" dedi Fenton. Daha önce hiç bir Amerika yerlisiyle tanışmamıştı. Hiç yoktur diyemezdi tabii ama yine de New York'ta çok fazla Arapaho olduğunu zannetmiyordu.

"İstersen bir gün sana Uyuyan Ayı Kayası'nı gösteririm." dedi Willy. "Bisikletin var mı?"

Fenton başını evet anlamında salladı. Willy ile birlikte bisikletle Uyuyan Ayı Kayası'na gitme fikrinden hoşlanmıştı. New York'ta bisiklete sadece Central Park'ta binebiliyordu, o da ancak annesi veya babası onunla gelecek olursa.

Aniden evde kalan babası geldi Fenton'un aklına. Acaba ne kadardır burada Willy ile oturuyordu?

"Gitsem iyi olacak galiba." dedi. "Babamla benim kutuları açıp yerleşmemiz gerekiyor." Ayağa kalkıp yerdeki kaykayını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Hey Fenton!" diye bağırdı Willy arkasından.

Fenton ona döndü.

"Artık burada yaşıyor olduğuna göre, sen de kulüp üyesisin demektir." dedi Willy. "Tabii eğer istiyorsan."

Fenton gülümsedi. "İsterim Willy, sağ ol" diyerek el salladı ve uzaktaki beyaz eve doğru koşmaya başladı.

4

Fenton hindili sandviçinin son lokmasını ağzına atarken açık sarı renkli fırının üzerindeki saate bir kez daha baktı. Saat sekizdi. Yani Max'le bağlantı kurmasına tam yarım saat kalmıştı. Neyse ki babası bilgisayarı çalışma odasına kurma işini biraz önce bitirmişti.

Fenton'la babası bütün akşamı kutuları oradan oraya taşımak ve eşyaları yerlerine yerleştirmeye çalışmakla geçirmişlerdi; ikisi de çok yorulmuştu. Charlie gitmeden önce ağır eşyaların taşınmasına yardım etmişti; şimdi hiç değilse hepsi olmaları gereken odalardaydılar. Ama daha açılması gereken bir sürü kutu vardı. New York'ta kutuların çoğunu Fenton'un annesi yerleştirmiş olduğundan, Fenton ve babası o olmadan aradıklarını bulmakta biraz zorlanıyorlardı.

"Bir fikrim var." dedi Fenton'un babası, pijamaları ararken açtığı dördüncü kutudan sonra. "Anneni arayıp nasıl olduğunu soralım."

"Hindistan'ı mı?" diye sordu Fenton heyecanla. Daha önce hiç o kadar uzaktaki biriyle konuşmamıştı.

"Tabii." dedi Bay Rumplemayer. Saatine baktı. "Şu sıralarda Delhi'deki oteline varmış olması gerekir."

Fenton'un babası telefonun ahizesini kaldırarak tuşlara basmaya başladı. Fenton'a bir telefon görüşmesi için gerekenden fazla rakama basıyormuş gibi geldi. Babası ahizeyi Fenton'a uzattı. Fenton, santral memuru annesinin odasını bağlayana kadar bekledi.

Annesi telefonu açtığında sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

"Alo!"

"Merhaba anne."

"Merhaba tatlım!" dedi Fenton'un annesi, sesi daha yüksek çıkmaya başlamıştı. "Telefon çalınca keşke arayan sen olsan diye düşünmüştüm! Nasılsınız? Ev güzel mi? Yerleşmeyi başarabildiniz mi?"

Fenton ona, tavanarasındaki odayı, Willy'yi, kulübeyi ve Uyuyan Ayı Dağı'nın adının nereden geldiğini anlattı. Ama kamyonetin arkasında yaptığı yolculuktan bahsetmedi. Nedense annesinin bundan pek hoşlanmayacağını düşünmüştü. Babasıyla birlikte pijamalarını arıyor olduklarını söyledi ama.

"Kutuların üzerindeki adların ne renk kalemle yazıldıklarına bakın." dedi annesi. "New York'ta babana söylemiştim ama unuttu herhalde. İçinde yazlık giysileriniz bulunan kutuların üzerinde yeşil kalemle adınız yazıyor. Pija-

malar gibi hemen ihtiyacınız olacağını düşündüğüm şeylerin bulunduğu kutuların üzerine ise fazladan birer yeşil yıldız koydum."

"Tamam." dedi Fenton. Annesinin her zamanki gibi işleri düzenlemesi hoşuna gitmişti. "Hindistan nasıl?" diye sordu. "Hiç kaplan gördün mü?"

Annesi güldü. "Henüz görmedim." dedi. "Ama çok fazla insan ve araba var. Ama şu anda şehirdeyim. Birkaç gün sonra trenle, kalacağım ilk köy olan Kapoor'a gideceğim. Önce burada biraz dinleneyim dedim. O uzun uçak yolculuğu beni yordu. Oysa burada saat sabahın yedi buçuğu, insanlar yeni bir güne başlıyorlar."

"Demek sabah yedi buçuk!" diye tekrarladı Fenton.

"Evet öyle." dedi annesi. "Amerika'yla Hindistan arasındaki saat farkı çok fazla. Birazdan kahvaltımı edeceğim."

Tabii ya saat dilimleri, diye düşündü Fenton. Dünya üzerinde farklı bölgeler günün farklı saatlerini yaşıyordu. Ama yine de o ve babası yatmaya hazırlanırken annesinin kahvaltı edecek olmasını bir türlü aklı almıyordu.

"Hoşça kal tatlım, babanı ver de biraz da onunla konuşayım." dedi annesi. "Yakında ararım, imkân bulursam da yazarım."

Fenton annesine güle güle dedikten sonra ahizeyi babasına uzattı. Birden aklına bir şey gelmişti. New York'la ABD'nin diğer bölgeleri arasında da saat farkı vardı, değil mi? Babasının telefonu kapatmasını beklerken fırının üze-

rindeki saate bakıp düşündü. Sekizi yirmi geçiyordu. Max'le bağlantı kurmasına daha on dakika vardı. Peki ama şu anda Max'in bulunduğu yerde de saat sekizi yirmi mi geçiyordu?

"Baba, şu anda New York'ta saat kaç?" diye sordu telefonu henüz kapatmış olan babasına.

"New York'ta mı? Onlar bizden iki saat ileriler, öyleyse bu durumda... neredeyse akşam on buçuk oluyor."

On buçuk mu? Demek ki Fenton Max'i aramakta iki saat gecikmişti! Koşarak ikinci kata çıktı, bilgisayarı açarak modemi çalıştırdı ve Max'in numarasını tuşladı.

]SELAM MAX. BEN FENTON[

yazdı.

Bekledi ama hiçbir cevap alamadı. Max bilgisayarını kapatıp yatmış olmalıydı.

Fenton da o anda olmak istediği yerin bir yatak olduğunu fark etti birden. Aşağıya inip üzerinde kendi adı ve yeşil bir yıldız olan kutuyu bulmaya karar verdi. Ertesi gün Max'e ulaşmayı bir kez daha denerdi.

On dakika sonra, babasına iyi geceler diyen Fenton tavanarasındaki yatağında uyku tulumunun içindeydi. Ama nedense, kendi yatağında olduğu halde, bir gariplik varmış gibi geliyordu Fenton'a. Birkaç dakika önce gözleri nasıl da kapanıyordu; oysa şimdi uykusu kaçmıştı.

Burası korkunç derecede sessizdi. Dışarıdan trafik sesi gelmiyordu. Eğri tavandaki pencerelerden içeri giren ay ışığı da eski odasını aydınlatan sokak lambasının ışığına hiç mi hiç benzemiyordu.

Fenton yattığı yerden doğruldu. Ay ışığında, odanın her tarafında annesinin toplamış olduğu kutuların yığılı durduğunu görebiliyordu. Montu da kutulardan birinin üzerinde duruyordu. Yavaşça yataktan çıkarak montuna doğru yürüdü.

Ağır cam nesneyi cebinden alıp karanlıkta tekrar odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Maiasaur kâğıt ağırlığını, rafın pencerelerden birinin altına gelen kısmına koydu; böylece onu ay ışığında rahatça görebilecekti.

Gözlerini yumurtasının içinde kıvrılmış duran minik dinozordan ayırmadan tekrar örtülerin altına girdi. Uykuya dalmadan önce son gördüğü şey oydu.

"Fenton! Fenton!"

Fenton gözlerini açtı, ilk anda nerede olduğunu anlayamadı. Sonra hatırladı. Wyoming'de, Morgan'daki yeni odasındaydı. Yataktan fırladı ve önceki gece maiasaur kâğıt ağırlığını koyduğu rafın üstünde kalan pencereye doğru koştu. Willy evin arkasında ayakta duruyordu, hemen yanında yerde kırmızı bir bisiklet vardı.

"Fenton!" diye bağırdı Willy tekrar, ellerini ağzının iki kenarına dayayarak.

Fenton küçük pencereyi açarken biraz zorlandı. "Willy! Merhaba! Burada yukarıdayım!"

"Merhaba!" dedi Willy, yukarı bakarken bir elini gözlerine siper etmişti. "Uyuyan Ayı'ya gitmeye ne dersin?"

"Tamam." dedi Fenton. "Bekle, hemen geliyorum."

Üzerindeki yazı yeşil olan kutulardan birini açtı ve eline gelen ilk şeyleri çıkardı: Şort ve üzerinde New York Mets yazan tişört. Tişörtünü giymeye çalışırken, acaba Willy Mets'i sever mi diye düşündü. Büyük bir ihtimalle başka bir takımı tutuyordu. Fenton Wyoming'in bir takımı olmadığını biliyordu ama Wyoming'in yakınındaki takımları da hatırlayamıyordu. Colorado Rockies olabilir miydi?

Fenton mutfakta babasının yazdığı notu buldu.

Fenton
Ben kazı alanına gidiyorum.
Akşama görüşürüz. İyi keşifler.
Baban

Tezgâhın üzerindeki içi meyve dolu kâseden bir elma aldıktan sonra yan kapıya doğru yürüdü.

"Hey, güzel bisiklet." dedi Willy, Fenton on vitesli, parlak mavi renkli bisikletini garajdan çıkarırken.

"Sağ ol." dedi Fenton gururla.

"Tekerlekleri biraz ince ama." dedi Willy. "Belki de bisikletine benimkiler gibi dağ tekerlekleri taktırsan iyi olur. Taşlı yollarda ve çimde daha kullanışlı oluyorlar." Fenton Willy'nin bisikletindeki kalın tekerleklere baktı ve omuz silkti.

"Benimkiler de idare eder."

"Peki." dedi Willy, bisikletinin selesine otururken. "Fikrini değiştirecek olursan, sana kasabadaki bisikletçinin yerini gösteririm."

Fenton elmanın koçanını bir çalılığa doğru fırlattı ve ikisi toprak yoldan aşağı doğru inmeye başladılar. Willy öndeydi. Asfalt yola geldiklerinde sağa döndüler. Morgan'a göre ters tarafa, yani dağa doğru gidiyorlardı. Fenton hızlanıp Willy'nin yanına geldi. Bisikleti yoldaki çukurlara girip çıkarken zıplıyordu. Sol taraflarındaki arazi yoldan bir çitle ayrılmıştı. Fenton uzakta birkaç tane at olduğunu gördü.

"Orası Karr Çiftliği." dedi Willy.

"Kar çiftliği de ne demek?" diye sordu Fenton.

"Kar çiftliği değil, Karr Çiftliği, K-A-R-R." dedi Willy. "At yetiştiriyorlar. Oranın sahibi olan ailenin soyadı Karr."

Fenton bakakaldı, çok şaşırmıştı. Çit sonsuza kadar gidiyor gibi görünüyordu. Bu kadar büyük bir arazi bir tek aileye mi aitti yani?

Dağlara yaklaştıkça yol daralıyordu. Güneş ışınları yakıcı olmaya başlamıştı, Fenton terlemeye başladığını hissetti. Evden ne kadar uzaklaşmış olduklarını merak etti. Daha önce bisikletle hiç bu kadar uzun bir yol gitmediğinden emindi.

Sonra Willy asfalt yoldan çıkarak toprak bir yola saptı. Onu izleyen Fenton'un bisikletinin tekerlekleri kaymaya başladı, bisikleti taşlı yolda sarsıla sarsıla ilerliyordu.

Willy'nin bisikletiyse hiç zorlanmadan gidiyordu. Fenton, pedallara biraz daha yüklendi, umarım bu taşlar yüzünden lastiklerim patlamaz diye düşündü. Belki de Willy'nin kalın tekerlekler taktırma konusundaki önerisini dikkate almalıydı.

Yokuş yukarı tırmanmaya başladılar, Fenton arkada kalmamak için çok çaba gösteriyordu. Vitesi düşürdü; alnından terler süzülüyordu. Güneş kavurucuydu; tekerlekleri toz kaldırıyordu. Tam Fenton biraz daha gidemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki Willy yolun kenarına yaklaşıp durdu.

"Tamam, geldik." Willy bisikletini dikenli çalılıklardan birine dayadı.

Fenton etrafına baktı, nefes nefese kalmıştı. Dağın yarısına kadar çıkmışlardı; Morgan kasabası ayaklarının altına serilmiş gibiydi. Hatta Fenton aşağıdaki sırtlardan birinde, kendi evleriyle Willy'ninkini gördü.

"Vay!" dedi. "Uçaktan bakıyormuşuz gibi."

Willy gülümsedi.

"Ee şu uyuyan ayı nerede?" diye sordu Fenton. "Aslında yukarıda tepeye yakın bir yerde." dedi Willy. "Ama buradan da rahatça görebilirsin." Eliyle dağın zirvesini işaret ediyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum." dedi Fenton, elini gözlerine siper etmişti.

"Tekrar dene." dedi Willy. "Şu büyük kayayı gördün mü?"

Fenton yukarı baktı. Birdenbire gördü: Dağın tepesine yakın bir yerde dışarı doğru çıkmış büyük siyah bir kaya parçası vardı. Tıpkı yan yatmış çok büyük bir ayıya benziyordu.

"Vay!" dedi Fenton. "Kulaklarını bile görebiliyorum!"

"Ya, müthiş değil mi?" dedi Willy. "Biliyor musun, derler ki hava bugünkü gibi çok sıcak olduğunda ayı ısınırmış, buzları biraz çözüldüğünde de canlanırmış. Babaannem sıcak yaz gecelerinde ayının iniltilerini ve homurtularını duyabilirsin der."

Tam o sırada Fenton uzaktan gelen iniltiye benzer bir ses duyarak irkildi.

"Bu da nesi?" dedi Willy.

İki çocuk birbirine baktı, sonra Willy gülmeye başladı.

"Bak!" dedi. Yolun aşağısında bir yeri gösteriyordu.

Fenton dönüp baktı. Uzaktan bir kamyonet geliyordu, aracın motoru dağ yolunu tırmanırken oldukça zorlanıyordu. Yaklaşınca Fenton kapısının üzerindeki üniversite amblemini gördü. Sonra sürücüyü tanıdı.

Fenton "Charlie!" diye bağırarak el salladı.

Kamyonet yolun kenarına yaklaşıp durdu; Fenton ve Willy ona doğru koştular.

"Merhaba Fenton." dedi Charlie gülerek.

"Merhaba Charlie. Bu arkadaşım Willy."

Charlie elini şapkasına götürüp selam verdi. Fenton adamın yüzünün iki kenarından ter sızdığını gördü. "Nasılsın Willy?"

"Merhaba!" dedi Willy.

"Siz ikiniz bu sıcakta buraya kadar bisikletle mi geldiniz?" diye sordu Charlie, alnındaki teri elindeki mendille silerken. "Bisikletlerinizi arkaya atın da yolun geri kalanında sizi ben götüreyim."

"Yolun geri kalanı mı?" dedi Fenton. "Kazı alanını mı kastediyorsunuz?"

"Dinozorların olduğu yer mi?" diye sordu Willy heyecanla.

Charlie güldü. "Şey--" dedi, "şu anda orada pek fazla dinozor yok ama canla başla aradığımızdan emin olabilirsiniz. Aslında bir dinozora ait ilginç bir ayak izi bulduk bile."

"Tamam." dedi Fenton. Zaten babası da kazı alanında olacaktı. Ziyaretine gitmelerine bir şey demeyeceğinden emindi. Ayrıca şu kazı alanı da gözüne daha çekici görünmeye başlamıştı. Buldukları ayak izine bakmalarına izin verirlerdi herhalde. Fenton bugüne kadar dinozorlara ait ayak izlerini yakından sadece, müzede duvarlardan birine monte edilmiş bir kaya parçasının üzerinde görmüştü. Buradaysa ayak izini dinozorun yürüdüğü toprakta görme şansı olacaktı.

Charlie bisikletlerini kamyonetin arkasına koymalarına yardım etti ve binmeleri için ön kapıyı açtı. Motoru çalıştırdığında, Fenton arka tarafa binemediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı; ama yola çıktıklarında bisikletler arka-

da sağa sola çarpmaya başlayınca, galiba öne oturduğum daha iyi olmuş, diye düşündü.

Charlie dağın tepesine doğru beş kilometre kadar daha gittikten sonra, tırmandıkları yoldan ayrılarak sola saptı. Yol dağın iki zirvesinin arasında kıvrılıp gidiyordu; zirvelerden birinin tepesinde de Uyuyan Ayı vardı. Fenton uzaktaki kampı gördü. İki tane uzun karavan, gölge yapmaları için gerilmiş birkaç tente ve üç dört tane de kamyonet vardı.

Charlie kamyoneti park edip aşağı indi.

"Ee dinozorlar nerede?" diye sordu Willy Fenton'a, alçak sesle.

Fenton etrafına bakarak omuz silkti.

Ne de olsa o da daha önce hiç kazı alanında bulunmamıştı. Şu ana kadar gördüklerinde özel bir şey yoktu, burası da arazinin diğer kısımlarına benziyordu. Yolunu, her şeyin birleştirilmiş ve etiketlenmiş olduğu New York müzesindeki kadar kolay bulamayacakmış gibi geldi Fenton'a.

Charlie'nin peşinden Bill Rumplemayer'ın kırmızımsı bir toprağı incelemekte olduğu yere doğru yürüdüler. Yanında onun gibi diz çökmüş büyük hasır şapkalı bir kadın vardı.

"Hey Bill!" diye bağırdı Charlie onlara yaklaştıklarında. "Sana küçük bir sürprizim var." Fenton ile Willy'yi gösterdi. "Onları bisikletle dağa çıkarlarken buldum."

"Merhaba baba." dedi Fenton. "Bu arkadaşım Willy, komşumuz."

"Aa, merhaba oğlum." dedi Fenton'un babası. "Merhaba Willy, tanıştığımıza sevindim. Çocuklar, bu Profesör Lily Martin, üniversiteden." dedi şapkalı kadını göstererek. "Profesör Martin, oğlum Fenton ve komşumuz Willy."

Profesör Martin onlara bakarak gülümsedi, güneş yüzünden gözlerini kısmıştı. Yanında yerde kırmızı renkli plastik bir alet takımı vardı; elindeyse mavi bir diş fırçası tutuyordu. Diş fırçası Fenton'a biraz garip göründü. Acaba Profesör Martin kazı alanının ortasında dişlerini mi fırçalıyordu?

"Merhaba çocuklar." dedi. "Tam zamanında geldiniz. Yeni keşfimizi gördünüz mü? Charlie bahsetmiş miydi?"

"Bir dinozora ait bir ayak izi bulduğunuzu söylemişti." dedi Fenton. Heyecan içinde etrafına baktı. "Nerede peki?"

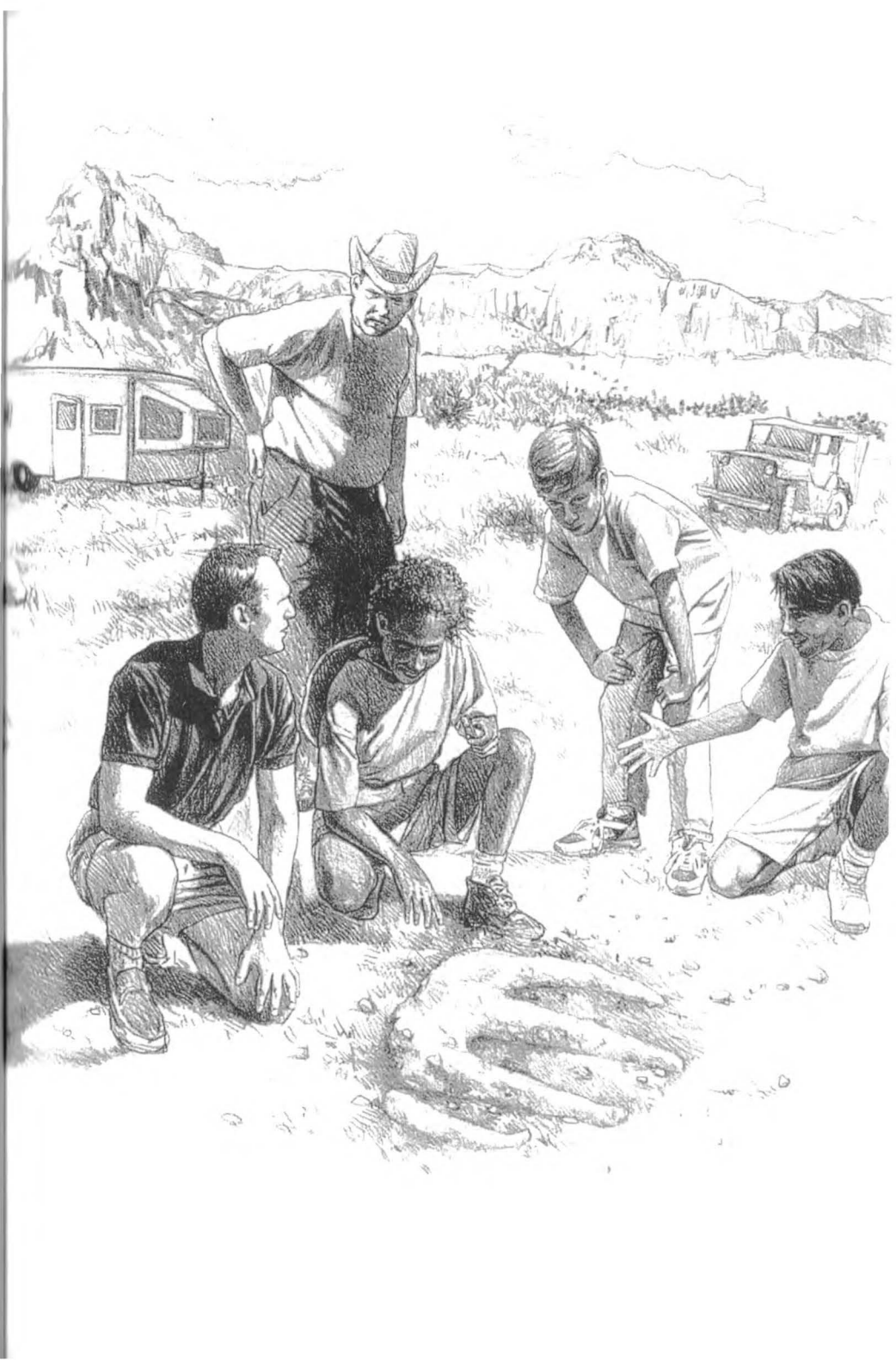
Charlie güldü. "Üstüne basmak üzeresin."

Fenton yere baktı. Tüm görebildiği taş ve topraktı. Sonra, aniden bir şey fark etti: Yerden birkaç santim yükselmiş, uzunluğu altmış santim kadar olan ve bir ucunda dört tane ayak parmağı görünen, sert ve kırmızımsı renkli bir kaya parçası. İlk başta fark edememişti, çünkü o, derinliği olan bir ayak izi arıyordu. Halbuki bu iz kabartmaydı.

Diz çökerek ilgiyle bu kabarıklığa baktı.

"Vay!" dedi. "Hangi dinozora ait bu baba?"

"Onu henüz bilmiyoruz." dedi babası. "Ama emin olduğumuz bir şey var, izin bulunduğu kayanın yaşı yüz milyon yıl ile yüz yirmi milyon yıl arasında."

"O zaman Alt Kretase dinozorlarından biri demektir." dedi Fenton.

Etrafa bakarak, orasının yüz milyon yıl önce nasıl görünüyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı. O zamanlar dünyada hüküm süren iklim hayli farklıydı; bu alan tropik bitkilerle ve yeni yeni ortaya çıkan ilk çiçeklerden birkaçıyla kaplı olmalıydı. Dinozor yürürken ayak izleri bıraktığına göre, yer çamurlu demekti; bu da yakınlarda bir su kaynağı olduğu anlamına geliyordu. Büyük bir ihtimalle büyük bir göl veya bir iç deniz.

Fenton Kretase Dönemi'nde yaşamış dinozorları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir grup nodosaurus görüyordu; dört ayak üzerinde yürüyen bu iri vücutlu, sırtı kemik levhalarla kaplı hayvanlar su içmek için göl kenarına inmişlerdi. Hemen arkalarında orta büyüklükte, gelişmiş vücutlu bir tenontosaurus önündeki bitkiyi kemirirken kalın ve ürkütücü kuyruğunu memnuniyet belirten bir ifadeyle sallıyordu.

Tam o sırada, avlanmaya çıkmış bir deinonychus sürüsü ortaya çıktı; açlıktan gözleri kararmıştı. Deinonychus adı "korkunç tırnak" anlamına gelmekteydi. Bu dinozorların arka ayaklarının ikinci parmaklarında hançere benzeyen, keskin ve kıvrık bir tırnak vardı. Sürü ortaya çıktığında nodosauruslar korku içinde kaçıştılar, öyle ki yer sarsıldı. Ama endişelenmeleri yersizdi. Deinonychuslar tırnaklarını bir nodosaurusun kalın zırhına geçirmenin, yumuşak etli te-

nontosaurusa geçirmekten daha zor olacağını düşünmüş olacaklardı ki onlarla hiç ilgilenmeden yanlarından geçip gittiler.

Deinonychus sürüsünün yaklaştığını gören tenontosaurus, arka bacaklarının üzerinde yükselerek kaçmaya hazırlandı; ama deinonychuslar ondan çok daha hızlıydılar. Avlarının üzerine atlayarak ön bacaklarıyla onu sıkı sıkı tuttular ve genellikle bir saldırı silahı olarak kullandıkları bıçak gibi keskin ayak tırnaklarıyla tenontosaurusu tekmelemeye başladılar. Tenontosaurus kalın kuyruğunu sallayarak vahşi sürünün saldırısından kurtulmaya çalışıyordu.

"Yüz milyon yıl mı?" dedi Willy. Fenton'un düşüncelerini bölerek. "O kadar eski demek!"

Fenton başıyla onayladı. Kretase Dönemi dinozorları kaybolmuştu; şimdi yine diğerleriyle birlikte bu boş ve kurak alanda dikiliyordu.

"Baba, bu izi yapan dinozor hakkında başka ne buldunuz?" diye sordu, izin sahibi dinozorun hangisi olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

"Ne yazık ki pek bir şey bulamadık." dedi Bill Rumplemayer. "Önce etrafta başka ayak izleri arayacağız. Bulursak dinozorun adım uzunluğunu hesaplayabilir veya *bipedal* mı yoksa *quadrupedal* mı olduğunu saptayabiliz."

"Bütün bunlar ne demek?" diye sordu Willy.

"*Bipedal* demek iki ayağı üzerinde yürüyen demek, *quadrupedal* ise dört ayağı üzerinde yürüyen anlamına geli-

yor." diye açıkladı Fenton. "Adım uzunluğu ise dinozorun iki adımı arasındaki mesafe demektir."

"Çok doğru." dedi Charlie. "Genellikle, dinozor büyüdükçe ve hızı arttıkça adım uzunluğu da artar."

"Yine de anlayamadığım bir şey var." dedi Fenton. Dinozorun ayak izi nasıl oluyor da böyle kabarık? Yani bu bir ayak izi olduğuna göre çukur olması gerekmez mi?"

"Yüzyıllar önce dinozor bastığında öyleymiş." diye açıkladı Bay Rumplemayer. "Ama zaman içinde toprakta meydana gelen kaymalar ayak izinin ters dönmesine neden olmuş."

Fenton anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı. Yerin altındaki "güçlerin" milyonlarca yıldan beri, yüzeydeki arazinin yer değiştirmesine neden olduğunu biliyordu. Bu yer değiştirmeler, yüzeyde çıkıntılar veya kıvrılmalar oluşturabiliyordu. Çıkıntılar büyük olduğunda, şu anda uzakta gördüklerine benzer dağlar oluşuyordu. Daha küçük çıkıntılar ise tepeleri veya yokuşları oluşturmaktaydı.

"Tam anlayamadım." dedi Willy. "Yer nasıl olur da ters döner?"

"Bak şimdi," dedi Fenton, "Dünya yüzeyinin altındaki kaymalar toprağın yer değiştirmesine yol açıyor. Bu, yatağın içinde örtülerin altında ayağını kımıldatmana benziyor; yaptığın hareketler yorganda yükseklikler veya kıvrımlar oluşmasına neden olur. Aynı şekilde kaymalar sonucunda kaya katmanlarının sadece açılarını değiştirdikleri de olur.

Ama bu kaya, kaymalar sırasında o kadar çok itilmiş ki sonunda tamamen ters dönmüş."

"Aa!" dedi Willy. "Bu durumda biz ayak izinin diğer tarafına bakıyoruz, yani onu alttan görüyoruz."

"Çok doğru!" dedi Charlie.

"Mükemmel bir açıklama yaptın Fenton." dedi Lily Martin, gülümseyerek. "Biliyor musun, bu açıklamanı derslerimde kullanabilirim."

Fenton gülümsedi.

"Şu anda Profesör Martin'le ben bu izlerin tamamını bulmaya çalışıyoruz." diye söze devam etti Fenton'un babası. "Bu kaya dinozor üzerine bastığında büyük bir ihtimalle yumuşak çamurmuş. Zaman geçtikçe çamur kurumuş, bir kaya gibi sertleşmiş ve daha sonra üzeri yeni toprak katmanlarıyla kaplanmış. Eski arazi yüzeylerinin üzeri düzenli olarak yeniler tarafından örtülür; yani içlerinde herhangi bir fosil varsa, bu fosil, üst katmanlar yağmur veya rüzgâr tarafından aşındırılmadığı sürece altta kalır."

"Çok doğru!" dedi Lily Martin. "Aslında birkaç saat önce bu ayak izinin büyük bir bölümü taş, toprak ve kaya parçalarıyla kaplıydı. Sadece ayak parmaklarından birini net olarak görebiliyorduk." Elindeki diş fırçasıyla kabarık ayak izinin kenarındaki toprağı dikkatle temizledi.

"Aa!" dedi Fenton. "Demek o bu işe yarıyordu."

"Fosilleri ortaya çıkarmak çok çalışmayı gerektiren uzun ve zor bir süreçtir." diye açıkladı Fenton'un babası. "Dik-

katli olmazsan, ortaya çıkarmaya çalıştığın şeyi yok edebilirsin. Diş fırçaları ve ona benzer aletler bu tür bir iş yaparken çok yararlıdır."

Bu, Profesör Martin'in kazı alanının ortasında dişini fırçalıyor olmasından çok daha anlamlı, diye düşündü Fenton.

"İyi ama niye bu ayak izinden bahsederken fosil diyorsunuz?" diye sordu Willy. "Ben kemiklere fosil denir diye biliyorum."

"Fosil herhangi bir şey olabilir." dedi Charlie. "Kemik, diş veya yumurta gibi fosiller kalıntı fosil; ayak izi, tırnak izi veya bir dinozorun arkasında bıraktığı herhangi bir oluşum ise iz fosil olarak adlandırılır."

"Şimdi bizim öncelikle yapmamız gereken şey, diğer iz fosilleri bulmak." dedi Lily Martin.

"Diğerlerini mi?" diye sordu Willy heyecanla. "Başka izler olduğundan emin misiniz?"

Charlie güldü. "Sizi bilmem, ama ben bugüne kadar tek bir ayak izi bırakan hayvana rastlamadım." dedi. "Ancak biz daha fazla bilgi edinene kadar, bu ayak izinin gerçek sahibi bir sır olarak kalacak."

Fenton sırtına vuran güneşe rağmen bir ürperti hissetti. Ne müthiş bir şeydi. Müzede bütün cevaplar önceden hazırlanmıştı; dinozorların adları önlerindeki plaketlerin üzerinde yazılıydı. Ama buradaysa gerçek bir esrar vardı; Fenton bundan daha heyecan verici bir şey düşünemiyordu!

5

Fenton kutuları çekmeyi bir kez daha denedi... Bir yararı yoktu, hiç kımıldatamamıştı. Ulaşmaya çalıştığı kutuyu görebiliyordu. Üzerindeki etikette FENTON-DİNO KİTAPLARI yazıyordu. Odanın bir köşesine sıkışmıştı; üzerinde iki, önündeyse üç kutu vardı.

Yatağının kenarına oturup hazırladığı hindili sandviçten bir parça ısırdı ve düşünmeye çalıştı. Babasının gelmesini bekleyip kutuları çekmek için ondan yardım isteyebilirdi; ama daha babasının eve dönmesine saatler vardı.

Oysa Fenton bir an önce kitaplarına ulaşıp Kretase Dönemi dinozorları hakkında bilgi edinmek istiyordu. Kazı alanından eve doğru gelirlerken bisikletini Willy'den bile hızlı sürmesine neden olan da bu düşünceydi. Tabii yolun büyük bir kısmının yokuş aşağı oluşunun da etkisi vardı; yokuş inerken tekerleklerinin ince oluşu fazla sorun yaratmamıştı.

Aniden Fenton'un aklına bir fikir geldi. Kutuları boşaltacak olursa hafiflerler, taşıması kolaylaşırdı. Çalışma masası-

nın yanındaki sandalyeyi çekti ve üzerine çıkarak üstteki kutulardan birini açtı. Kutunun üzerindeki etikette Fenton'un adı yeşil kalemle yazılmıştı ve annesinin de söylediği gibi içinde yazlık eşyalar vardı. Fenton kutudan bir kucak dolusu katlanmış tişört alıp yere attı.

Kutu hâlâ kaldıramayacağı kadar ağırdı. Fenton kutunun içindeki giysilerden bir kısmını daha çıkarttı. Sonuçta, kutunun ancak yarısından fazlası boşalınca, Fenton'un kaldırabileceği kadar hafifledi. Fenton kutuyu kollarıyla sararak dikkatlice sandalyeden indi, kutuyu odanın öbür tarafına taşıdı.

İkinci kutunun üzerindeki yazı kırmızıydı ve içi çarşaf, battaniye gibi eşyalarla doluydu. Demek ki dinozor desenli nevresim takımı bu kutudaydı! Onu küçüklüğünden beri kullanıyordu, hâlâ da en sevdiği takım oydu. Takımı kutudan çıkartıp yatağın üzerine attı; belki babası daha sonra onları takardı. Sonunda bu kutu da kaldırabileceği kadar hafiflemişti.

Bir saat kadar sonra içinde dinozor kitaplarının bulunduğu kutuya ulaşmasını engelleyen bütün kutuları çekmeyi başarmıştı. Oda darmadağın olmuştu. Çarşaflar, battaniyeler, çeşitli oyunlar ve yazlık kışlık çok sayıda giysi dört bir yana saçılmıştı. Geçen yılki doğum gününde aldığı en sevdiği hediye olan tyrannosaurus rex biçimindeki çalar saati (alarmı dinozor kükremesine benzer bir sesti) de giysilerinden oluşan bir yığının altında kalmıştı. Ama Fenton hiçbir

şeye dikkat edemeyecek kadar heyecanlıydı. Elinden geldiğince çabuk bir şekilde kutunun kapağını yırttı ve en kalın dinozor ansiklopedisini çıkardıktan sonra yere oturup okumaya başladı.

Fenton Kretase Dönemi dinozorları hakkında bilgi edinmekle meşgulken saatler geçti. Bakması gereken çok sayıda dinozor vardı ve henüz cevabı bulamamıştı; ama nedense Fenton bu sırrı çözebileceğinden emindi.

Sonra birdenbire, tam Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış dinozor ailelerinden stegosauridin üyelerinden craterosaurusu okuyordu ki, elindeki cildi hızla kapadı.

"Max!" dedi yüksek sesle, Max'i arayacağı aklına gelmişti.

Saat kaçtı? T-rex saatini bulmak için ayağa fırladı ve yerdeki yığınları altüst etti.

Sonunda bulmayı başardığında saatin akrep ve yelkovanının hareket etmediğini gördü. New York'tan beri kurulmamıştı. Saat on biri on geçe durmuştu.

"Of!" diye bağırarak saati giysi yığınının üzerine fırlatarak alt kattaki merdivenin üst ucunun dayandığı deliğe doğru koştu.

Birkaç saniye sonra tavanarası merdivenini inmişti bile. Babasının çalışma odasından geçerek birinci kata inen merdivenlere doğru koştu. Koridoru da hızla geçip mutfağa daldı, ayakları mutfağın sarı muşamba kaplı döşemesinde kayıyordu.

Fırının üzerindeki saat altıyı yirmi dokuz geçiyordu. Demek ki New York'ta saat sekiz yirmi dokuzdu. Bir dakikası vardı. Fenton koşarak mutfak kapısından çıktı ve çalışma odasına gitmek için merdivenleri tırmandı. Bilgisayarı açıp modemi çalıştırarak Max'in numarasını tuşladı. Max'in önceki gece bir terslik olduğunu düşünerek bu gece tekrar bekliyor olmasını umuyordu.

]SELAM MAX. BENİM. ORADA MISIN?[

diye yazdı ve beklemeye başladı.

Sonra cevap geldi:

<DÜN GECE NERELERDEYDİN?>

İşte Max oradaydı!

]ÖZÜR DİLERİM. SAATİN N.Y. İLE AYNI OLMADIĞINI UNUTMUŞUM. FARK ETTİĞİMDE ÇOK GEÇTİ + SEN DE GİTMİŞTİN[

diye yazdı Fenton sevinç içinde.

Max cevap olarak

<TAMAM>

yazdı.

]NASILSIN?[

<SANIRIM İYiYiM. ORASI NASIL BİR YER?>

]DEĞİŞİK. ÇOK FAZLA BOŞ ARAZİ + ÇOK AZ BİNA. MÜSTAKİL BİR EVDE YAŞIYORUZ. BEN ODA OLARAK TAVANARASINI KULLANIYORUM[

<MÜTHİŞ>

]AMA KAYKAY YAPACAK YER YOK. N.Y. NASIL?[

<HER ZAMANKİ GİBİ. DIŞARISI ÇOK SICAK. GUS İŞTEN AYRILIYOR>

]KAPI GÖREVLİSİ GUS MI?[

<EVET. EMEKLİ OLUYOR. APARTMANDAKİLER YARINDAN SONRAKİ GÜN BİNANIN GİRİŞİNDE ONUN İÇİN BİR VEDA PARTİSİ DÜZENLİYORLAR. SANIRIM PARTİYİ KAÇIRACAKSIN>

]HAKLISIN. WİLLY ADINDA BİR ÇOCUKLA TANIŞTIM. BİRAZ İLERİDEKİ BİR EVDE YAŞIYOR. BUGÜN ONÜNLA KAZI ALANINA GİTTİK. BİR DİNO AYAK İZİ BULMUŞLAR. AMA DİNOZORUN CİNSİNİ HENÜZ BİLMİYORUZ[

<EĞLENCELİ BİR YER GİBİ GÖRÜNÜYOR. HAZİNE AVI OYNAMAK İSTER MİSİN?>

]TAMAM[

Başlangıçta Hazine Avı'nı Max'in yanında ve onun odasında oynamamak biraz garip geldi Fenton'a. Ama sonra oyuna o kadar daldı ki neredeyse nerede olduğunu bile unuttu.

Üçüncü oyun bitmek üzereyken Fenton babasının eve geldiğini duydu ve birden karnının acıkmış olduğunu fark etti. Herhalde akşam yemeği zamanı gelmişti. Oyun bitince, sonraki gece aynı saatte buluşmak üzere Max'le vedalaştılar.

"Hoş geldin baba!" diye bağırdı, merdivenlerden inip mutfağa girerken.

Ama babası mutfakta değildi.

"Baba?" diye bağırdı Fenton tekrar.

Oturma odasından "Buradayım." diye bir cevap geldi. Fenton odaya girdiğinde babasını kanepeye oturmuş buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Fenton.

"Sadece biraz dinlenmeye çalışıyorum." dedi Bay Rumplemayer oflayarak. "Kazı alanında çalışırken laboratuvardakinden çok daha fazla yoruldum doğrusu. O kadar uzun süre ayakta kalmaya, daha doğrusu çömelmeye, hiç alışık değilim. Kızgın güneş de işimi hayli zorlaştırdı."

Fenton babasının yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark etti. Yüzü güneşten yanmıştı.

"Hihh.. Baba, şapka gibi bir şey giysen çok iyi olacak galiba." dedi, Lily Martin'in hasır şapkası gözünün önüne gelmişti.

"Çok haklısın oğlum." dedi babası, elini burnuna değdirmek üzere kaldırırken. "Of acıyor. Sanırım artık çok geç."

Fenton karnının guruldadığını duydu. "Baba akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?" diye sordu.

"Doğru ya, akşam yemeği!" dedi Bay Rumplemayer. "Gidip buzdolabında neler var bir bakalım."

"Olur." dedi Fenton, babasının arkasından mutfağa doğru yürürken.

"Hım." dedi Bay Rumplemayer, buzdolabının içine bakarak. "Charlie'nin aldığı o soğuk yiyeceklerden biraz daha kalmış. Hindi ve biftek var."

"Ben biftek yemek istiyorum." dedi Fenton. Bu öğlen ve önceki gün akşam yemeğinde hindili sandviç yemiş olduğundan şimdi canı yine aynı şeyi yemek istemiyordu. Aslında genel olarak sandviçe karşı bir bıkkınlık duymaya başlamıştı.

"Al bakalım." dedi babası birkaç dakika sonra, Fenton'a hazırladığı sandviçi uzatırken. "Kazı alanında senin ilgini çekebilecek yeni şeyler oldu."

"N'oldu?" diye sordu Fenton, sandviçinden bir parça ısırırken "Yoksa yeni bir ayak izi mi buldunuz?"

"Evet öyle." dedi Bill Rumplemayer, gülümseyerek. "Bir başka dört parmaklı ayak izi. Görünüşe bakılırsa dinozorun öbür arka ayağına ait."

"Çok güzel, baba!" dedi çiğnerken. "Demek ki adım uzunluğunu hesaplayabileceksiniz; bu da size dinozorun uzunluğu hakkında bilgi verecek, değil mi?"

"Doğru." dedi babası, sandviçinden bir parça ısırarak. "Yarın uzunluğunu saptamak için gerekli hesaplamalara başlamayı düşünüyorum."

"Willy ve ben yarın gelip yeni ayak izine bakabilir miyiz?" diye sordu Fenton heyecanla.

"Tabii, ben kazı alanında olduğum sürece bisikletle gelip gitmenizde bir sakınca yok." diye cevap verdi Bay Rumplemayer.

O sırada Fenton'un aklına bir şey geldi. "Önce kasabaya gidip bisikletime yeni tekerlekler alabilir miyim?" diye sordu. "Benimkilerle buralarda dolaşmak biraz zor oluyor da. Willy bana onunkiler gibi dağ tekerlekleri bulabileceğim dükkânı göstereceğini söyledi."

"İyi bir fikir gibi görünüyor." dedi babası. "Bu tür yollarda dayanıklı tekerlekler kullanmakta fayda var."

Fenton yemeğinin kalanını bir çırpıda bitirdi. Kazı alanında yeni bir ayak izi ve bisikletine alacağı yeni tekerlekler! Ertesi günü sabırsızlıkla bekliyordu.

6

"Hey Willy, şurası nasıl bir yer?" diye sordu Fenton, ertesi gün ikisi bisikletleriyle kasabaya girerlerken. İlk gün havaalanından gelirken dikkatini çeken küçük kırmızı binayı gösteriyordu; yani önündeki tabelada WADSWORTH TAŞ VE BAŞKA BAZI DOĞA ESERLERİ MÜZESİ yazan binayı. "Orası gerçekten de bir müze mi?"

"Tabii." dedi Willy, yan yana ilerliyorlardı. "Sahibi Bayan Wadsworth adında yaşlı bir kadın. Çok iyi biridir. Belki sonra müzeye uğrayıp onu görebiliriz, ama önce bisikletini dükkâna bırakalım."

"Tamam." dedi Fenton, omuz silkerek. Küçük kırmızı bina ona hâlâ müze değil de evmiş gibi geliyordu, ama yine de içini görmek için sabırsızlanıyordu.

Müzenin toprak park yerinin ortasından geçtiler kenarda bir çiçek bahçesi vardı. Bahçeyi sulayan fıskiye park yerinin de bir kısmını ıslatmış ve yerin çamur olmasına neden olmuştu. Çamurlu kısımdan geçerlerken Willy'nin bi-

sikletinin çamurda bıraktığı kalın iz Fenton'un dikkatini çekti. Omzunun üzerinden geriye kendi tekerleklerinin izine baktı. Şimdilik arkasında incecik bir çizgi kalıyordu, ama yakında onun da Willy'ninkiler gibi kalın tekerlekleri olacaktı. Fenton heyecan içinde pedalları daha hızlı çevirmeye başladı. Yeni tekerleklerine kavuşmak ve onları bu öğleden sonra kazı alanına giderken denemek için sabırsızlanıyordu.

Dükkâna vardıklarında Willy yere atladı ve bisikletini yol kenarındaki bir ağaca dayadı.

"Gel Fenton." dedi. "Bisikletini içeri götürelim."

"İyi ama senin bisikletin ne olacak?" diye sordu Fenton. "Onu burada böyle bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bırakacağım." dedi Willy. "Benimkini de içeri sokmaya gerek yok."

"Peki ama ya biri çalarsa?" diye sordu Fenton. "Kilitleseydin veya bir şey yapsaydın bari."

"Çalmak mı? Burada, hem de güpegündüz?" dedi Willy, yüzünde Fenton'un ciddiyetinden kuşku duyuyormuş gibi bir ifade vardı.

Fenton çok şaşırmıştı. New York'ta kimse bir dakikalığına bile olsa bisikletini kilitlemeden bir yere gitmezdi. Demek ki işler Morgan'da böyle yürümüyordu.

İçeride, Fenton ve Willy kasanın arkasındaki adama ne istediklerini anlattılar. Adam da onlara Fenton'un bisikletini bir saat sonra gelip alabileceklerini söyledi.

Dışarı çıktıklarında Willy'nin bisikleti hâlâ dükkânın önündeki ağaca dayalı olarak duruyordu. Çalınmamıştı.

"Beklerken müzeye gidip Bayan Wadsworth'ü görebiliriz." dedi Willy. "Seni oraya kadar bisikletimle götüreyim."

Fenton Willy'nin bisikletinin selesine oturdu; Willy de öndeki demirin üstüne oturup gidonu tuttu, pedalları da o çevirecekti. İlk başta biraz zorlandılar ama sonradan Wadsworth Müzesi'ne doğru yol almaya başladılar. Fenton selede oturmuş dengeyi sağlıyor, Willy de onun önünde pedalları çeviriyordu.

Birkaç dakika sonra müzenin toprak park yerine gelmişlerdi, bahçenin yanındaki çamurlu bölgeden geçerek kırmızı binaya doğru ilerlediler. Willy bisikletini binanın önündeki tahta tabelaya dayadı, birlikte merdivenleri çıktılar. Willy içeri girmek için kapıyı itince kapının tepesindeki küçük çanlar çaldı.

Bir kadın "Bir dakika lütfen!" diye bağırdı arka taraftan bir yerden.

Fenton etrafına baktı. Her tarafı, çeşit çeşit raf, masa, tezgâh ve sehpa ile sıkış tıkış dolu küçük bir odadaydılar. Bazı yerlerde eşyalar o kadar birbirine yakındı ki önlerinde ayakta duracak yer yok gibiydi. Fenton, bu ne biçim bir müze, diye düşündü. Neredeyse ziyaretçilere yer kalmamıştı.

Raflarda, masaların ve tezgâhların üzerinde bulunan cisimleri incelemeye başladı. Çeşitli büyüklüklerde taşlar

vardı; bu ona pek de garip gelmedi, ne de olsa burası bir taş müzesiydi. Her bir taşın önündeki minik kâğıt parçasına el yazısı ile taşın adı yazılmıştı: KUMTAŞI, KİREÇTAŞI, GRANİT.

Ama taşlar dışında çok değişik şeyler de sergileniyordu. Fenton birçok kuş yuvası, tahtaya iğnelenmiş kelebekler, hatta hayvan dişlerinden yapılmış bir kolye gördü. Dışarıdaki tabelada yazan "Başka Bazı Doğa Eserleri" bunlar olmalı, diye düşündü hayretler içinde etrafına bakarken. Bugüne kadar hiç böyle bir müze görmemişti.

Tam o sırada odanın arkasındaki kapıdan içeri bir kadın girdi. İnce telli beyaz saçları başının tepesinde topuz yapılmıştı; burnunun ucunda camları yarımay biçiminde olan bir okuma gözlüğü duruyordu. Masal kitaplarındaki büyükannelere benziyordu. Ama onlardan biri gibi giyindiği söylenemezdi. Bu kadın üzerinde çamur lekeleri olan beyaz bir tişört ve mavi, bol bir bahçıvan pantolonu giymişti. Ayağında ise kahverengi dağ botları vardı.

"Aa, Willy Whitefox!" dedi, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Ziyarete geldin demek, yanında bir de arkadaşını getirmişsin! Ne harika bir sürpriz!"

"Merhaba Bayan Wadsworth." dedi Willy. "Bu Fenton Rumplemayer. Morgan'a yeni taşındı."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Fenton." dedi Bayan Wadsworth. "Siz ikiniz yeni keşfimi görmek için tam zamanında geldiniz. Haydi gelin bir şeyler yiyelim."

Bayan Wadsworth'ün yemekten bahsettiğini duyan Fenton çok sevindi. Karnı acıkmaya başlamıştı. O ve Willy, Bayan Wadsworth'ü tezgâh ve masalardan oluşan labirent boyunca takip ederek daha küçük ikinci bir odaya girdiler.

Odanın ortasında bir masa ve dört sandalye vardı. Duvarlardan birine bir yatak dayalıydı; odanın öbür tarafındaysa buzdolabı, ocak ve eski bir lavabo vardı. Ocağın üzerindeki tencerede bir şey kaynıyordu.

"Küçük evime hoş geldiniz." dedi Bayan Wadsworth ve eline büyük bir maşa alıp ocağa doğru yürüdü.

Fenton etrafına baktı. Oda oldukça küçüktü ama yine de hoş bir havası vardı. Burada yaşamak eğlenceli olmalı, yani yan odadaki taşlar ve diğer şeylerle birlikte, diye düşündü.

Bayan Wadsworth ocağın üzerindeki tencereyi karıştırmaya başladı. Bu arada Fenton'la Willy birer sandalye çekip masaya oturdular. Fenton ne yiyeceklerini merak etti. Çorba gibi bir şey olsa gerek; ama belki de makarnadır, diye düşündü.

Tam o sırada Bayan Wadsworth tencerenin içinden Fenton'un o güne kadar hayatında gördüğü en tuhaf şeylerden birini çıkardı. Aniden ne olduğunu anladı: Bir hayvanın kafatasıydı, üzerinde dallara ayrılan iki de boynuz vardı. Fenton bakakalmıştı.

"Nasıl buldunuz çocuklar?" diye sordu Bayan Wadsworth, kafatasından gözlerini ayırmadan.

Fenton ne diyeceğini bilemiyordu. Umarım bunun öğle yemeğiyle bir ilgisi yoktur, diye düşündü.

"Geyik değil mi?" dedi Willy heyecanla.

"Çok doğru." dedi Bayan Wadsworth neşe içinde. Bunu Cheyenne yolunda birkaç kilometre uzakta buldum. Sanırım jaguar veya benzeri bir hayvan tarafından öldürülmüş." Kafatasına bakarak gülümsedi. "Ne kadar hoş değil mi?"

Fenton yutkundu. Willy'ye baktı, o hâlâ gülümseyerek geyik kafatasına bakıyordu. Fenton, yoksa geyik kafası çorbası Wyoming'e has özel bir yemek mi diye düşünerek endişelenmeye başladı.

"Kaynar suda birkaç dakika daha durdu mu tamamen temizlenecek." dedi Bayan Wadsworth, kafatasını tencereye geri yerleştirirken. "Müzede ona en uygun yeri buldum bile. Ee çocuklar birer sosisli sandviçe ne dersiniz?"

"Sosisli sandviç mi? Mükemmel!" diye bağırdı Fenton kendini tutamayarak, çok rahatlamıştı. Demek ki geyik kafasının öğle yemeğiyle bir ilgisi yoktu.

Birkaç dakika sonra Bayan Wadsworth masaya üç sosisli sandviç ve üç büyük bardak soğuk limonata getirmiş ve kendi de bir sandalyeye oturmuştu. "Ee Fenton, söyle bakalım, nereden geldin ve seni Morgan'a getiren neden ne?"

"Ben," dedi Fenton, sosisli sandviçinden bir parça ısırarak "buraya Şeh" durdu. O hatayı tekrar yapmak istemiyordu. "Ben New York'tan geldim."

"Fenton'un babası Uyuyan Ayı'da dinozor arıyor." diye ekledi Willy.

"Dinozor mu? Ne güzel!" dedi Bayan Wadsworth. "Peki baban çok dinozor bulabildi mi Fenton?"

"Şey, o ve ekibi şimdilik sadece bazı izler buldular." dedi Fenton. "Ama izlerin hangi dinozora ait olduğunu henüz bilmiyorlar."

"Dün öğleden sonra yeni bir ayak izi daha bulmuşlar." dedi Willy heyecanla. "Bugün onu görmeye gideceğiz."

"Ne kadar heyecan verici!" dedi Bayan Wadsworth, ağzındaki lokmayı çiğnerken. Yanakları al al olmuştu. "Arazide bir şey keşfetmek gibisi yoktur. Aslında Uyuyan Ayı her zaman için benim en sevdiğim araştırma yerlerimden biri olmuştur. Şimdiye kadar bir dinozor bulmuşluğum yok ama çok ilginç taşlar topladığımı hatırlıyorum. Hatta bir keresinde orada eski bir kartal yuvasında mükemmel tüyler bulmuştum."

"Tüy bulduysanız, o da dinozor bulmak gibi bir şey sayılır Bayan Wadsworth." dedi Fenton. "Biliyor musunuz dinozorların son temsilcilerinin tüylü olduklarına ve hatta uçabildiklerine inanan birçok bilim adamı var. Bu da demektir ki günümüzdeki kuşlar büyük bir ihtimalle dinozorların soyundan geliyorlar."

"Çok etkileyici doğrusu!" dedi Bayan Wadsworth. "Bakıyorum dinozorlar hakkında çok şey biliyorsun."

"Fenton dinozorlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilir." dedi Willy gururla.

Fenton yüzünün kızardığını hissetti. "Şey... Her şey denilemez aslında." dedi. "Söz gelimi, Uyuyan Ayı'daki o izleri yapan dinozorun türünü bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama mutlaka öğreneceğim."

"Aferin sana Fenton." dedi Bayan Wadsworth, boşalan limonata bardağını doldururken okuma gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Bu kararlılıkla mutlaka öğrenirsin."

"Biz artık gidelim Bayan Wadsworth." dedi Willy. "Daha Fenton'un bisikletini dükkândan alacağız."

"Sizi kapıya kadar geçireyim." dedi Bayan Wadsworth, ayağa kalkarak. Ocağa doğru gidip geyik kafatasını tencereden çıkardı. "Bunu da biraz güneşe bırakayım da kurusun."

"Yemek için teşekkürler Bayan Wadsworth." dedi Fenton, üçü birlikte ilk odadan geçip kapıya doğru yürürlerken.

"Benim için zevkti çocuklar. Canınız ne zaman isterse uğrayın." Gözüne güneş girmesini engellemek için, boş olan elini gözlerine siper etti. "Aa... Çiçekler yeterince sulanmış galiba. Şuna bakın her yer çamur olmuş. Willy bana bir iyilik yapar mısın? Bir koşu arkaya gidip musluğu kapatır mısın?"

"Tabii Bayan Wadsworth." dedi Willy ve binanın yan tarafına doğru koştu.

"Güle güle Fenton." dedi Bayan Wadsworth, geyik kafatasını merdivenin en üst basamağına koyarken. "Umarım yakında tekrar ziyaretime gelirsiniz."

"Hoşça kalın Bayan Wadsworth, teşekkürler." dedi Fenton.

Bayan Wadsworth içeri girerken Fenton da park yerindeki çamura doğru bakıyordu. Bisikletlerin tekerleklerinin yaptığı izler hâlâ duruyordu. Sonra aniden çok ilginç bir şey fark etti. İlk seferinde müzenin yanından geçip giderlerken kendi bisikletinin yaptığı ince izden başka iki farklı kalın bisiklet tekerleği izi daha vardı. Bir tanesi sadece V'ye benzer şekillerden oluşuyordu. Öbür izin orta kısmında da aynı biçimde V'ye benzer şekiller vardı ama bir de bu V'lerin iki tarafında kesik düz çizgiler görünüyordu. Galiba buradan biraz daha farklı dağ tekerlekleri olan bir bisikletli geçmiş, diye düşündü Fenton.

Hangisinin Willy'nin tekerleğinin izi olduğunu merak eden Fenton eğilip Willy'nin bisikletinin tekerleklerine baktı. Ortada V'ye benzeyen şekiller vardı; ayrıca tekerleklerin yanı sayılabilecek kadar kenarlarında da kesik çizgiler halinde duran kauçuk çıkıntılar vardı.

"Ne yapıyorsun Fenton?" diye sordu Willy. Binanın köşesini dönmüş ellerini üzerine silerek ona doğru yürüyordu.

"Aslında hiçbir şey." diye cevap verdi Fenton. "Bu izlerin hangisinin senin tekerleklerine ait olduğunu bulmaya çalışıyordum." dedi çamurdaki iki kalın izi göstererek.

"Çok kolay." dedi Willy. Daha basit görünen yani kenarında kesik çizgiler olmayan izi işaret ederek "Bu benimki." dedi.

"Olamaz." dedi Fenton. Willy'nin tekerleklerinin yan taraflarındaki kesik çizgili kauçuk çıkıntıları göstererek, "Bak.. Seninki diğeri olmalı."

"Fenton!" dedi Willy. "Ben bu bisikleti iki yıldır kullanıyorum. Bisikletimin tekerleklerinin bıraktığı izin neye benzediğini bilirim."

"Deneyelim." diye bir öneride bulundu Fenton. "Bisikletini tekrar çamurun içinden geçir, sonra bakalım. Bir deney yapmış oluruz."

"Peki." dedi Willy. "Ama yanılmadığımı göreceksin." Willy bisikletini çamurun içinden geçirip dönerken Fenton da onu seyretti.

"Ne söylemiştim?" dedi Willy, zafer kazanmış bir edayla, yeni yaptığı izleri gösterek.

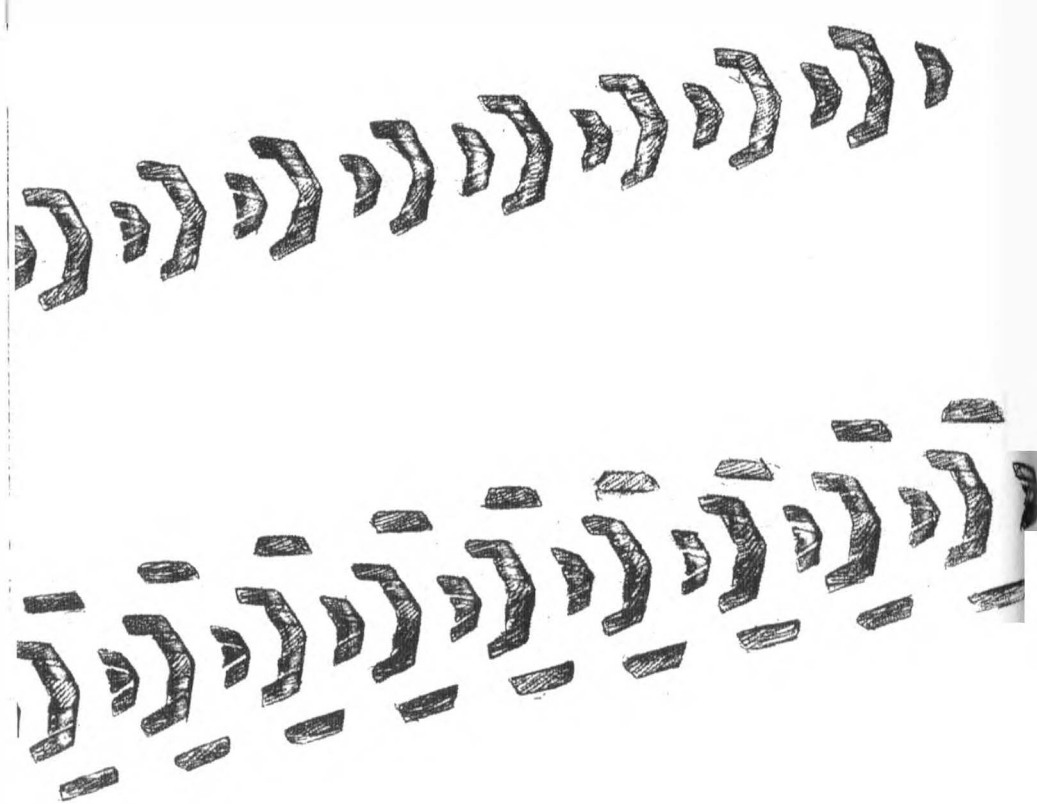
Fenton hayretler içinde çamura baktı. Willy'nin de iddia ettiği gibi yeni tekerlek izleri de sadece V'lerden oluşuyordu, kenarlarında kesik çizgiler yoktu.

"O izler başka birinin bisikletine ait olmalı." dedi Willy. "Öyle görünüyor." dedi Fenton, bir türlü inanamıyordu. Diğer izin Willy'nin bisikletine ait olduğundan o kadar emindi ki. Ama görünen oydu ki Willy'nin tekerleklerinin yanlarında bulunan kesik çizgili kauçuk çıkıntılar yere değmiyordu.

"Haydi gel." dedi Willy. "Dükkâna gidelim. Hem zaten asıl ilgilenmemiz gereken senin bisikletinin tekerlekleri değil mi?"

"Haklısın." dedi Fenton.

Aniden çok heyecanlanmıştı. Yeni tekerleklerini kazı alanına yapacakları yolculuk sırasında denemek için sabırsızlanıyordu.

7

Yeni tekerlekler kuşkuya yer vermeyecek derecede harikaydı. Fenton bu kadar fark olduğuna inanamıyordu. O ve Willy Uyuyan Ayı Dağı'ndaki kazı alanına doğru pedal çevirirlerken, Fenton bisikletinin taşlı toprak yolda hiç zorlanmadan yol aldığını hissetti.

Bu iyi bir şeydi, çünkü bu sefer yolun tamamını kendileri gitmek zorundaydılar.

Fenton selesinin arkasına baktı.

İçinde boya kalemlerinin bulunduğu kutu ile resim defteri hâlâ sıkıştırdığı yerde duruyordu.

Resim defterini New York'ta müzede geçirdiği o günden beri, yani Morgan'a taşınacağını öğrendiği günden beri hiç açmamıştı. Kazı alanındaki ayak izinin birkaç resmini yapmak için can atıyor olduğundan o ve Willy eve uğrayıp Fenton'a resim yapması için gerekli olan şeyleri almışlardı.

Kazı alanına vardıklarında Charlie'yi başında kovboy şapkası ile ayak izlerinin başında buldular, yüzü ter içinde kalmıştı.

"Hey, Fenton, Willy, nasılsınız?" diye bağırdı, yüzündeki her zamanki gülümsemeyle. "Buraya yeni izi görmeye geldiğinize iddiaya girerim." dedi, elindeki küçük aletle temizlemekte olduğu kaya parçasını göstererek.

"Vay!" dedi Fenton, ilk izden birkaç metre uzakta olan ikinci ize bakarak. İki iz aynı büyüklükte gibi görünüyordu, ama ikincisinin üzeri kısmen taş ve toprakla kaplıydı.

"Etkileyici değil mi?" dedi Charlie. "Bu ikinci iz sayesinde hayvanın büyüklüğü hakkında bir fikir sahibi olabileceğiz."

"Babam hesaplamalara bugün başlayacağını söylemişti." dedi Fenton.

"Doğru." dedi Charlie. "Aslında baban ve Profesör Martin şu anda karavanda bu konu üzerinde çalışıyorlar." Fenton ve Willy'ye bakarak gülümsedi. "Bu arada, ben de sizin de yardımlarınızla bu izi temizleyeyim diyorum, tabii yardım etmek isterseniz."

"Tabii!" dedi Fenton heyecanla.

"İstemez miyiz!" dedi Willy.

İki çocuk yere diz çöktü. Charlie onlara ayak izinin üzerindeki taş ve toprağı dikkatli bir biçimde nasıl temizleyeceklerini gösterdi.

"Bakın, çok dikkatli olmalısınız." diye açıkladı. "Sert bir harekette, fosilin zarar görebileceğini aklınızdan çıkarmayın."

Sonraki bir saat boyunca Charlie, Fenton ve Willy kürdanlar, dişçi aletleri, diş fırçaları ve hatta suluboya fırçaları kullanarak ayak izini temizlemek için çalıştılar. Fosili ortaya

çıkarmak göründüğünden zordu; Fenton bu işin bu kadar uzun sürmesine çok şaşırmıştı. Ama fosilin net bir biçimde görünmeye başlaması ile Fenton'un heyecanı arttı.

Sonunda fosilin tamamı ortaya çıkmıştı. Fenton ayağa kalktı ve birkaç adım gerileyerek yüzünde memnun bir ifadeyle iki dinozor izine baktı. Bir milyon yıl önce dinozorun çamurda yürüyüşünü ve bu izleri bırakışını gözünün önüne getirebiliyordu neredeyse. Ama asıl sorun, adımı atanın hangi dinozor olduğunu hâlâ bilmemesiydi.

Fenton bisikletini bıraktığı yere doğru yürüdü. Arkaya sıkıştırmış olduğu defteri ve kalemleri alıp izlerin başına geri döndü.

"Elindekiler de ne öyle?" diye sordu Charlie, Fenton'un omzunun üzerinden bakarak. "Resim mi yapacaksın?"

"Bu benim dinozor resimleri yaptığım defterlerden biri." diye açıkladı Fenton, defterin sayfalarını çevirirken. "Resimlerini yaptığım zaman dinozorları daha iyi anladığımı hissediyorum; bu nedenle bu ayak izlerinin de resmini yapmaya karar verdim."

"Güzel fikir." dedi Charlie. "Görünüşe bakılırsa burada çok etkileyici resimler var, Fenton. Sakıncası yoksa bir göz atabilir miyim?"

Fenton resim defterini ona uzattı.

"Vay!" dedi Willy, Charlie defterin yapraklarını çevirirken o da bakıyordu. "Bu kadar iyi dinozor resmi yapmayı nereden öğrendin Fenton?"

Fenton omuz silkerek "Çok çalıştım." dedi.

"Ne dersin Willy..." dedi Charlie, şapkasını çıkartıp elindeki mendille alnının terini silerken. "Fenton resmini yaparken seninle ikimiz karavana gidip içecek bir şeyler alalım, Fenton'a da getiririz."

"Müthiş bir fikir!" dedi Willy. "Birazdan görüşürüz Fenton."

Ama Fenton cevap vermedi. Kendini resim yapmaya kaptırmıştı bile.

Ayak izi çizmek müzedeki dinozorların resmini çizmekten biraz farklıydı; ama birkaç denemeden sonra, Fenton işin özünü kavradı. Aslında ikinci ayak izinin temizlenmesine yardım ettiğinden her ayrıntıyı biliyormuş gibi geliyordu ona. Çizerken her iki ayakta da içteki ilk parmakların diğerlerinden biraz daha küçük olduğunu fark etti. Sanki başparmak gibiydi; ama elde değil de ayaktaydı.

Willy ile Charlie ellerinde maden sularıyla geri geldiklerinde, Fenton iki ayak izinin de birkaç resmini yapmıştı. Kendinden memnun bir biçimde ona getirdikleri soğuk gazozu içti. Eve dönüp dinozor kitaplarına kavuşmak ve bu izlerin hangi dinozora ait olduğunu bulmak için sabırsızlanıyordu.

O öğleden sonra Fenton, dinozorlar hakkındaki kalın bir kitaba gömülmüş yatağında yatıyordu, resim defteri de yanındaydı. Odası hâlâ karmakarışıktı; her yerde giysi, oyun kutuları ve kitaplardan oluşan yığınlar vardı.

Fenton annesinin, odasını bu şekilde görecek olsa hiç de memnun kalmayacağını düşündü. Çok garipti ama nedense babası odaların derli toplu olması gibi şeylerle pek ilgilenmiyordu. Aslında Fenton'un babası, annesinin her zaman ilgilendiği birçok şeyle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Söz gelimi, şu anda Fenton'un karnı acıkmaya başlamıştı. Annesi burada olsaydı şu sıralarda yemek hazırlığına başlamış olurdu büyük bir ihtimalle. Ama Fenton'un babası daha kazı alanından dönmemişti bile.

Fenton içini çekerek kitaplarına geri döndü. Belki babası birazdan eve gelir ve yiyecek bir şeyler hazırlardı. Bu arada o da Kretase Dönemi dinozorları hakkındaki bilgileri okumaya devam edebilirdi.

Kabul etmesi gerekirdi ki sonuca ulaşmakta beklediğinden daha çok zorlanıyordu. Aslında Fenton ne kadar çok şey okursa kafası o kadar karışıyordu. Hem düzinelerce Kretase Dönemi dinozoru vardı hem de ayak iziyle ilgili birçok ayrıntıyı göz önüne almak gerekiyordu. Fenton arka ayağında dört parmak bulunan bir Alt Kretase Dönemi dinozoru aradığını biliyordu. Ama ne zaman bulduğunu düşünse bir sorun çıkıyordu.

Söz gelimi, baryonyx, güçlü tırnakları ve timsaha benzer kafasıyla Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış dinozorlardan biriydi. Ayakları oldukça büyüktü, yani en az ayak izini yapan dinozorunki kadar büyüktü. Ama bugüne kadar keşfedilmiş tek baryonyx iskeleti İngiltere'de bulunmuştu. İmkânsız ol-

duğu söylenemezdi ama yine de bir Ingiliz baryonyx'un Wyoming civarında dolaşıyor olması pek akla yatkın değildi.

Hemen Wyoming'in yanında olan Montana'da tyrannosaurus rex iskeletleri bulunmuştu ama tyrannosaurus rex kazı alanındaki ayak izlerine benzer bir iz bırakamayacak kadar büyüktü. Zaten Alt Kretase değil Üst Kretase Dönemi'nde yaşamıştı.

Ayak izlerini, Fenton'un o gün kazı alanında tarihöncesi gölden su içiyor olarak hayal ettiği, dört ayak üstünde yürüyen ve gövdeleri zırhla kaplı nodosauruslardan biri de yapmış olabilirdi. Nodosaurusların arka ayaklarında dörder parmak vardı ve Wyoming'de o dinozora ait iskelet parçaları bulunmuştu. Ama kesin olarak bir şey söylemek imkânsızdı; özellikle de izi bırakan dinozorun nodosaurus gibi dört ayak üzerinde mi yoksa iki ayak üzerinde mi yürüyor olduğunu bilmeden.

Fenton kitabı kapadı. Hem aklı karışmıştı hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Oysa şimdiye kadar cevabı bulmuş olmalıydı. Ama o kadar çok bilgi vardı ki, onlarla başetmek bir sorun haline geliyordu. Yerdeki pijama yığınının üzerinde duran T-rex saatine baktı. Max ile bağlantı kurma zamanı gelmiş olabilirdi.

Ama saat kurulmamış olduğundan, hâlâ on biri on geçiyordu. Bu da annesinin burada olması durumunda ilgileneceği şeylerden biriydi! Fenton'un morali bozulmuştu. Saati aşağı indirip mutfaktakine göre ayarlamaya karar verdi.

Fırının saati altıyı gösteriyordu. Fenton T-rex saatini ayarladı ve arkasındaki düğmeyi çevirerek kurdu. Saat çalışmaya başladığında T-rex de dişlilerin ritmine uygun bir biçimde başını sallamaya başladı. Fenton, bundan sonra saati her gün kurmayı ihmal etmemeliyim, diye düşündü.

Max ile bağlantı kurmasına daha yarım saat vardı. Fenton buzdolabında neler olduğuna bakmaya karar verdi. Buzdolabının sarı kapısını açarken karnı guruldadı.

Fenton soğuk yiyeceklerin bulunduğu paketi açtı. Bir parça hindi bir parça da biftek kalmıştı; ama ikisi de birer sandviç yapmak için yeterli değildi. Fenton oflayarak buzdolabını kapadı. Sandviçlerden cidden bıkmıştı.

Hem babası neredeydi? Şimdiye kadar alışverişe gidip onlara yiyecek başka bir şey almış olması gerekmez miydi? New York'tayken evlerinde buzdolabı her zaman ağzına kadar yiyecekle dolu olurdu.

Birden, yiyecek bir şeyler ısmarlayabileceğini düşündü. New York'tayken annesi bazı akşamlar Çin yemeği ısmarlardı. Morgan'da arayabileceği bir Çin lokantası olsa gerekti. İzin almadan yemek ısmarlaması biraz garip olacaktı; ama sonuçta şu anda yanında izin alabileceği biri yoktu, değil mi? Ayrıca babası kazı alanından eve döndüğünde yemek hazır olacak böylelikle de Fenton babasına sürpriz yapmış olacaktı.

Telefonun yanındaki rafta duran rehberi alarak karıştırmaya başladı. Sarı sayfaların "L" kısmında "Lokantalar"

bölümünde aradığını buldu. "Pekin Sarayı. Nefis Çin Yemekleri" diye yazıyordu. Fenton numarayı çevirdi.

"Pekin Sarayı, iyi akşamlar." dedi bir kadın sesi.

"İyi günler." dedi Fenton. "İki Çin böreği ve bir büyük wonton çorbası ve... başka... cevizli tavuk var mı?"

"Evet var." dedi kadın. "Mutfağımız özel Çin yemeklerinden oluşuyor. Geldiğinizde mönümüze bakıp seçiminizi yapabilirsiniz."

"Ama ben oraya gelmeyeceğim." diye açıkladı Fenton. "Ben sipariş vermek istiyordum."

"Sipariş mi vermek istiyorsunuz?"

"Evet." dedi Fenton. "Eve getirmenizi istiyorum."

"Eve getirmek mi?" diye tekrar etti kadın. "Aa hayır biz eve göndermiyoruz. Sizin gelip almanız gerekiyor."

"Eve göndermiyor musunuz?" diye sordu Fenton, şaşkınlık içinde. "İyi ama orası bir Çin lokantası değil mi?"

"Evet öyle." dedi kadın. "Dışarı yemek veriyoruz ama kendiniz gelip almak zorundasınız."

Fenton bir an düşündü. Ne de olsa bisikleti vardı. Kasabaya inip yemeği alabilirdi. "Tamam." dedi. "Yeriniz nerede?"

"Ana caddeyle 8. yolun kesiştiği köşede." dedi kadın.

"Tam olarak nerede?" diye sordu Fenton. "Ben Morgan'a yeni taşındım da."

"Aa, ama biz Morgan'da değiliz." dedi kadın. "Fairpoint'teyiz. Morgan'dan sonra, 8. yol üzerinden otuz kilometre kadar daha gideceksiniz."

"Otuz kilometre mi!" dedi Fenton. Bisikletle gitmek için hayli uzun bir masefaydi. "Neyse boş verin. Başka bir yeri ararım."

Telefonu kapadı ve tekrar rehbere bakmaya başladı. Ama başka bir Çin lokantası bulamadı.

Bu çok saçma, diye düşündü. New York'ta hemen hemen her sokakta bir Çin lokantası vardı! Hepsi de evlere servis yapardı. Aslında, Fenton'un bugüne kadar Çin yemeği yemek için bir Çin lokantasına gittiği hiç olmamıştı. Burası ne biçim bir yerdi? İnsanlar açlarsa ve evde de yiyecek bir şey yoksa ne yapıyorlardı?

Fenton tekrar buzdolabına gitti. Bu durumda kalan etleri yemek zorundaydı. Bir yarısı hindili diğer yarısı da biftekli bir sandviç yapabilirmiş gibi görünüyordu. Belki bu sefer ekmeği kızartırsa farklı bir şey yiyiyormuş gibi olabilirdi.

Yemeğini hazırladığında saat altı buçuk olmuştu. Tabağını ve T-rex saatini alarak, yukarı, bilgisayarın bulunduğu çalışma odasına çıktı. Saati bilgisayarın yanına koydu, bir yandan sandviçinin biftekli yarısından bir parça ısırırken bir yandan da modemi çalıştırıp Max'in numarasını tuşladı.

]SELAM MAX.[

yazıp bekledi ağzındaki lokmayı çiğnerken.

Sonra Max'in cevabı geldi.

<SELAM FENTON. NASILSIN?>

]BURADA YİYECEK İYİ BİR ŞEY YOK. ÇİN YEMEĞİ BİLE ISMARLAYAMIYORUM[

<NEDEN? BABAN MI İZİN VERMİYOR?>

]BABAM ŞİMDİ İŞTE. SORUN ÇİN LOKANTASININ EVE SERVİS YAPMAMASI[

<ŞAKA YAPIYORSUN!>

]ÇOK CİDDİYİM[

<BİZ BUGÜN KIZARMIŞ TAVUK YEDİK>

]NE KADAR ŞANSLISIN[

<ESKİDEN OLDUĞU GİBİ BİZE YEMEĞE GELEMEMEN ÇOK KÖTÜ>

]EVET. NEYSE BABAM BİRAZDAN GELİR NASIL OLSA. KAZI ALANINDA YENİ BİR AYAK İZİ BULDULAR. HANGİ DİNOZORA AİT OLDUĞUNU SAPTAMAYA ÇALIŞIYORUM AMA GÖZDEN GEÇİRMEM GEREKEN O KADAR ÇOK BİLGİ VAR Kİ[

<BİLGİSAYARI KULLANSANA>

]NE DEMEK İSTİYORSUN? BİLDİĞİM KADARIYLA DİNOZORLAR HAKKINDA YAPILMIŞ BİR BİLGİSAYAR PROGRAMI YOK. VAR MI?[

<BİZ BİR TANE YAPABİLİRİZ>

JEAN U REALLY
MAYBE

Fenton çok heyecanlanmıştı. Böyle bir bilgisayar programı, Kretase Dönemi dinozorları hakkındaki onca bilgiyi gözden geçirebilmesi için tam da ihtiyacı olan şeydi doğrusu.

]BUNU GERÇEKTEN YAPABİLİR MİSİN MAX?[

diye yazdı ümit içinde.

<PROGRAMIN NE YAPMASINI İSTİYORSUN?>

Fenton Max'e araştırma sırasında karşılaştığı güçlükleri anlattı. Max de ona yardımcı olacak bir bilgisayar programı yapmanın hiç de zor olmadığını söyledi. Sonraki bir saat boyunca ikisi birlikte program üzerinde çalıştılar. Max, Fenton'a her bir dinozorla ilgili, büyüklüğü, ne zaman nerede yaşadığı ve kaç ayak parmağı olduğu gibi bilgilerin girileceği tabloyu nasıl hazırlayacağını gösterdi.

]BU MÜKEMMEL OLDU MAX. SAĞOL[

diye yazdı Fenton tabloyu hazırlamaları bittiğinde.

<ŞİMDİ YAPMAN GEREKEN TEK ŞEY DİNOZORLARLA İLGİLİ BÜTÜN BİLGİLERİ GİRMEK. SONRA BİLGİSAYARDAN ARADIĞIN ÖZELLİKLERE UYGUN OLAN DİNOZORU BULMASINI İSTEYECEKSİN>

diye bir açıklama yaptı Max.

Fenton yeni dinozor programına gerekli bilgileri bir an önce girmek için sabırsızlanıyordu. Ama en az bir veya iki el Hazine Avı oynamadan Max'e veda etmesinin pek uygun olmayacağını düşündü.

Max'le vedalaştıklarında, masanın üstündeki T-rex saat sekizi yirmi geçiyordu. Güneş batmak üzereydi; babası hâlâ kazı alanından dönmemişti. Ama Fenton endişelenmesinin yersiz olduğunu düşündü. Babasının bazen işine kendini nasıl kaptırdığını bilirdi.

Aceleyle odasına çıkıp dinozor kitaplarını aldıktan sonra tekrar bilgisayarın başına oturdu. Yeni bilgisayar programını kullanabilmesi için, önce Kretase Dönemi'nde yaşamış her bir dinozor hakkında kitaplarda yazan gerekli bilgileri (adı, ne zaman ve nerede yaşadığı, parmaklarının sayısı gibi) bilgisayara girmesi gerekiyordu.

Fenton bilgileri dikkatli bir biçimde kitaplardan bilgisayara aktarırken zaman su gibi akıp geçti. Bu uzun aynı zamanda da yorucu bir işti; Fenton göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

Akşam ilerledikçe, dinozor kitaplarıyla boğuşan Fenton iyice uyku bastırdığını hissetti. Bilgisayar ekranındaki yazılar gözünün önünde bulanıklaşmaya başlamıştı. Sonra başını masaya koyup ekrandan yayılan ışık altında uykuya daldı; dinozor kitaplarından biri hâlâ kucağında açık olarak duruyordu.

8

Fenton yatakta gerindi; kolları, bacakları niye böyle uyuşmuş gibiydi acaba? Gözlerini açtı. Tavandaki ince pencerelerden giren güneş ışığı odanın bir duvarını aydınlatıyordu.

Birden hatırladı... Bilgisayarda çalışıyordu! Gece bilgisayarın karşısında uyuyakalmış olmalıydı. Her yerinin tutulmasının, kendini yorgun hissetmesinin nedeni bu olsa gerekti. Peki ama yatağına nasıl gelmişti?

Fenton yataktan çıktı; yerdeki giysi yığınından bir tişört ve bir şort alarak aşağı kata indi. Babası oturma odasındaki kanepeye oturmuş ayakkabılarını bağlıyordu.

"Günaydın Fenton." dedi Bay Rumplemayer. "İyi uyudun mu?" diyerek güldü. "Bilgisayarın önünde harika bir gece geçiriyor gibi görünüyordun."

"Evet öyleydi." dedi Fenton, babasının yanına otururken. "Eve ne zaman geldin? Ben yatağıma nasıl gittim?"

Bill Rumplemayer gülümsedi.

"Aslında hatırlamaman çok normal oğlum." dedi. "Seni uyandırmaya geldiğimde çok derin uyuyordun. O kadar geç kaldığım için özür dilerim. Profesör Martin'in gitmesi gerekti, ben de dinozorun adım uzunluğunu hesaplama çalışmalarına devam etmek zorunda kaldım."

Fenton hemen atılarak "Ne buldun baba?" diye sordu. "Artık dinozorun uzunluğunu biliyor muyuz?"

"Şey... Hareket hızını da göz önüne alarak yaptığım hesaplamalara göre, dört buçuk metre ile yedi buçuk metre arasında olması gerekiyor." dedi Bay Rumplemayer.

"Bu müthiş bir haber." dedi Fenton. "Artık bilgisayar hangi dinozor olduğunu kesin olarak söyleyebilir."

"Bilgisayar mı?"

"Max dinozorlarla ilgili bilgilerin depolandığı mükemmel bir bilgisayar programı yaptı." diye açıkladı Fenton. "Dün gece uykuya dalmadan önce onun üzerinde çalışıyordum. Gerekli bilgileri girmeyi bitirmek üzereydim." dedi Fenton.

"İlginç bir program gibi görünüyor." dedi Fenton'un babası. "Ama bütün zamanını içeride bilgisayarın karşısında geçirmen pek doğru değil. Ara sıra dışarı çıkıp biraz oynamak sana iyi gelir." Ayağa kalktı. "Haydi sonra görüşürüz. Ben Uyuyan Ayı'ya gidiyorum."

"Ama baba..." dedi Fenton. "Bilgisayarın izi yapanın hangi dinozor olduğunu belirlemesini beklemeyecek misin? Bilgileri girmeyi bitirdim sayılır, eminim çok kısa bir süre sonra cevabı alırım."

"Çok isterdim Fenton, ama Charlie'yle Profesör Martin'e kazı alanına erken gidip yeni izler arayacağıma söz verdim." dedi babası. "Bu dinozorun iki ayağı mı yoksa dört ayağı mı üzerinde yürüdüğünü bulacağımızı umuyoruz. Biliyorsun elimizde ne kadar çok bilgi olursa, sonuca ulaşmamız da o kadar kolay olur."

"Haklısın baba." dedi Fenton. "Güle güle." Babası kalıp Max'in bilgisayar programının çalıştığını görmek istemiyorsa Fenton'un sonucu öğreneceği büyük anı kaçıracak demekti. Fenton cevabı bulunca babası programın ne kadar müthiş olduğunu görecekti.

Fenton merdivenleri çıkarak çalışma odasına gitti; bilgisayarın önüne oturdu. Kitapta gece kaldığı yeri bularak tekrar çalışmaya başladı. Yarım saat sonra, Kretase Dönemi dinozorlarının sonuncuları hakkındaki bilgileri girerken, dışarıdan gelen bir ses duydu.

"Fenton, Fenton, orada mısın?"

Fenton elindeki kitabı masanın üzerine bırakıp pencereden dışarı bakmak üzere ayağa kalktı. Aşağıdaki Willy'ydi. Willy'nin dikkatini çekmek için pencerenin camına vuran Fenton onu içeri çağırdı. Az sonra Willy çalışma odasına gelmek üzere merdivenleri çıkıyordu.

"Selam Fenton." dedi, içeri girerken ve Fenton'un yanındaki sandalyeye oturdu. "Hey... New York'taki arkadaşının yaptığını söylediğin o oyunu mu oynuyorsun yoksa... Hani adı Hazineyi Bul muydu neydi?"

"Hazine Avı." diye düzeltti Fenton. "Yo onu oynamıyorum, ama bu da yine Max'in tasarladığı başka bir program." Willy'ye Kretase Dönemi dinozorları hakkındaki bilgilerin çokluğundan ve hepsini birden aklında tutmakta zorlandığından, Max'in de bu iş için bilgisayarı kullanmasını önerdiğinden bahsetti. "Aslında şu anda son dinozor ile ilgili bilgileri giriyorum." dedi, bir yandan tuşlara basarken.

"Müthiş!" dedi Willy. "Demek ki artık bilgisayar bize izleri yapanın hangi dinozor olduğunu söyleyecek değil mi?"

"Umarım." dedi Fenton. "Ama önce ona ne arayacağını söylememiz gerekiyor."

Fenton emirleri Max'in ona öğrettiği şekilde yazdı. Bilgisayardan, dinozor listesinden, Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış, arka ayağında dört parmak bulunan, Kuzey Amerika'da yaşadığı bilinen ve (öğrendiği son bilgiyi de ekledi) boyu dört buçuk ile yedi buçuk metre arasında olan dinozoru bulmasını istedi.

Fenton heyecanla sonucu beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra ekranda bir kelime belirdi.

]TENONTOSAURUS[

Fenton heyecandan sersemlemişti. Emin olmak için ekrana bir kere daha baktı. Tenontosaurus o gün kazı alanında kurduğu hayalde yer alan Kretase Dönemi dinozorların-

dan biriydi; ona saldıran deinonychuslardan güçlü kuyruğunu kullanarak kurtulmaya çalışan oydu.

"Ne oldu?" diye sordu Willy, Fenton'un omzunun üzerinden ekrana bakarak. "Cevabı buldun mu?"

"Galiba buldum Willy." dedi Fenton gülümseyerek. Gerçekten de tenontosaurus tarife tam olarak uyuyordu. Ot yiyerek beslenen, kalın ve güçlü bir kuyruğu olan tenontosaurusun iki arka ayağında dörder parmak vardı. Hatta parmaklardan biri, tıpkı Fenton'un ayak izinin resmini yaparken dikkatini çektiği gibi, diğerlerinden daha küçüktü. Bu dinozorun boyu dört buçuk metre ile yedi metre arasında olabiliyordu; Kuzey Amerika'nın batısında yaşamış olduğuna dair bulgular da vardı.

"İşte." dedi Fenton, kitaplardan birinde Willy'ye göstermek için bir tenontosaurus resmi bulmuştu. "Aradığımız dinozor bu gibi görünüyor."

Kitabı Willy'ye uzattı.

"Tenontosaurus." diye okudu Willy.

"Çok doğru!" dedi Fenton sevinç içinde.

"Şimdi bu dinozor *quad- quadru--*" kitaptaki resme bakan Willy hatırlamaya çalışıyordu. Resimde dört bacağı üzerinde durmuş önündeki ağacın yapraklarını yiyen bir dinozor vardı.

"*Quadrupedal.*" dedi. Fenton, kitabı Willy'nin elinden alıp resmi incelemeye başladı. "Aslında, çoğu zaman dört ayağı üzerinde yürürdü, ama hızlı hareket et-

mesi gerektiğinde iki arka bacağının üzerine kalkıp koşabiliyordu."

Şu anda babasının ve diğerlerinin, izlerin sahibi olan dinozorun iki ayaklı mı yoksa dört ayaklı mı olduğunu saptamak için kazı alanında başka bir ayak izi arıyor olduklarını düşününce gülümsedi. Halbuki o ve Willy her şeyi biliyorlardı.

"Haydi." dedi, kitabı birden kapatarak. "Kazı alanına gidip herkese iyi haberi verelim!"

"Baba! Charlie! Profesör Martin!" diye bağırdı Fenton, bisikletle Uyuyan Ayı Dağı'na tırmanırken nefes nefese kalmıştı. "Buldum! Buldum! Cevabı buldum!"

Bisikletinden atlayıp ayak izlerinin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Ancak fosilbilimcilerin hiçbirinin ortada olmadığını görünce çok şaşırdı. Kampa doğru baktığında babasının, Lily Martin'in ve Charlie'nin karavanlardan birinin yanında olduklarını gördü. Babası ve Profesör Martin açılır kapanır sandalyelerde oturmuş gazoz içiyorlardı; Charlie ise mangala benzer bir şeyin yanında ayakta duruyordu.

"Baba! Baba!" diye bağırdı Fenton heyecanla, karavana doğru koşarken. Willy de arkasından geliyordu.

"Aa, merhaba oğlum." dedi Bay Rumplemayer sakin bir ses tonuyla. "Merhaba Willy."

"Tam zamanında geldiniz." dedi Charlie. "Ben de pirzola yapıyordum. Benim mangal yemeklerim dünyaca ünlüdür."

"Geçirdiğimiz sabahtan sonra çok iyi bir yemeği hak ettik doğrusu." dedi Profesör Martin içini çekerek. Şapkasını çıkardı ve onunla yelpazelenmeye başladı.

"Ayak izleriyle başımız biraz dertte." diye açıkladı Fenton'un babası. "Tam her şeyin açıklığa kavuştuğunu zannetmiştik ki."

"Ama ben de sana onu söylemeye gelmiştim baba." dedi Fenton neşeyle. "Ben cevabı buldum! İzleri hangi dinozorun yaptığını biliyorum."

"Fenton bunu bilgisayardan öğrendi." diye ekledi Willy. Fenton heyecanla babasına, Charlie'ye ve Profesör Martin'e baktı. Niye üçü de söyleyeceği şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı. Charlie bile önündeki etlere sos sürmekle meşguldü.

"Fenton, ne diyeceksen demeden önce bilmen gereken bir şey var." dedi babası. "Bu sabah yeni bir ayak izi bulduk."

"Öyle mi?" diye bağırdı Fenton neşe içinde. "Mükemmel! Niye daha önce söylemediniz? Gel Willy, gidip bir bakalım."

Willy'nin kolundan tutup izlerin bulunduğu yere doğru koşabildiği kadar hızlı koştu; babasının arkasından bir şeyler söylediğini belli belirsiz duydu.

Fenton kırmızımsı toprağa baktığında daha önceden bildiği iki büyük arka ayak izini gördü. İşte orada, ikinci ayak izinin birkaç metre ilerisinde diğer ikisinden hayli küçük olan üçüncü bir iz vardı. Fenton izi incelemek için iyice eğildi.

"Bak diğer ikisine göre ne kadar da küçük." dedi Willy'ye, izin üzerindeki toprağı temizleyerek. "Bu dinozorun ön ayaklarından birine ait olmalı."

"Evet asıl problem de o zaten." dedi arkadan gelen bir ses.

Fenton dönüp bakınca Charlie'nin arkalarında dikildiğini gördü. Bir elinde bir maşa, öbüründeyse bir tutaç vardı.

"Problem derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Fenton. "Ortada hiçbir problem yok. Ben de herkese bunu açıklamaya çalışıyordum. Ben her şeyi bilgisayara işleyip bir sonuca ulaştım. Bu iz bir ön ayak tarafından yapılmış, o ayak da bir tenonto--"

Birden durdu.

Yeni ize tekrar baktı. Aniden izdeki garipliğin ne olduğunu görmüştü. Emin olmak için tekrar saydı. Evet yanılmamıştı. Bu izde sadece üç parmak görünüyordu. Oysa herkes tenontosaurusların ön ayaklarının her birinde beşer parmak olduğunu bilirdi.

"İyi ama nasıl oluyor bu?" diye söylendi kendi kendine, aklı karışmıştı.

"Şimdi sen de bizim neler hissettiğimizi biliyorsun." dedi Charlie sevecen bir ses tonuyla. "Sabahtan beri bunu düşünüyoruz. Haydi artık gelin de benim özel mangalda yapılmış pirzolalarımdan biraz tadın."

"Sorun ne?" diye sordu Willy, o ve Fenton Charlie'nin ardından karavana doğru yürürlerken. "Tenontosaurus değil miymiş?"

Fenton canı sıkkın bir biçimde ofladı. "Ön ayak izindeki parmak sayısı bir tenontosaurusta olması gerekenden az."

"Bizim aklımızın karışmasının nedeni de o." dedi Charlie mangala doğru yürürken.

Fenton babasının yanına oturdu. "Bir tenontosaurus olduğundan o kadar emindim ki." dedi.

"Haklısın." dedi Lily Martin, başını hafifçe sallayarak. "Benim de ilk tahminim tenontosaurustu Fenton. Ama bu yeni iz ortaya çıkınca her şey değişti."

"Tam anlamıyla bir muamma." diye ekledi Fenton'un babası.

"İyi, cevabın tenontosaurus olmadığını kabul edelim, bu durumda bilgisayar bize doğru dinozoru söyleyemez mi Fenton?" diye sordu Willy.

Fenton'un yüzü ışıldadı. Tabii ya bilgisayar onlara yardımcı olabilirdi.

"Evet." dedi. "Demek ki tenontosaurus konusunda yanılmışız. Yani izleri yapan Kretase Dönemi'nde yaşamış başka bir dinozormuş, değil mi? Eminim bilgisayar için bunu bulmak hiç sorun olmayacaktır."

"Ne bilgisayarı?" diye sordu Charlie, Fenton'a pirzola dolu bir kâğıt tabak uzatırken.

"New York'taki bir arkadaşı, dinozorlarla ilgili bilgileri depolayabileceği bir program yapması için Fenton'a yardım etmiş." diye bir açıklama yaptı Bay Rumplemayer. Oğluna döndü. "Ama Fenton, ben bu konuda bilgisayarın sana

yardımı dokunabileceğinden pek emin değilim. Biliyorsun, sorun o kadar basit değil."

Willy "Fenton için basit." diyerek Fenton'un babasının sözünü kesti. "Göreceksiniz, Fenton'un doğru cevabı bulması çok kısa sürecek!"

Ama Fenton o kadar emin değildi. Bu üç parmaklı ayak izinin babasının ve diğerlerinin canını neden bu kadar sıktığını anlamıştı. Düşündükçe, bilgisayar programının cevabı bulacağına olan inancı azalıyordu.

9

Üç parmaklı iz ile ilgili sorun şuydu: Fenton bu izi yapmış olabilecek bir dinozor bilmiyordu.

Ayrıca öğle yemeğinden sonra Willy ile birlikte bisikletle dağdan aşağı inerlerken, zaten bilgisayardan aradığı ölçülere uygun büyüklükte, bu bölgede yaşadığı bilinen ve arka ayaklarında dörder parmak bulunan, Alt Kretase döneminde yaşamış bütün dinozorları sıralamasını istemiş olduğunu düşünüyordu.

Bilgisayar sadece bir tane bulmuştu: Tenontosaurus. Demek ki tenontosaurus bu özelliklere sahip tek dinozordu. Ama cevap tenontosaurus olamazdı; çünkü tenontosaurusların ön ayaklarının her birinde beşer parmak bulunurdu. Oysa bu izi yapan dinozorun üç parmağı var gibi görünüyordu.

Fenton bu durumun mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini düşündü. Bir an önce bilgisayarın başına geçip programa girdiği bilgileri kontrol etmeliydi.

"Baksana Willy." dedi eve giden toprak yola girdiklerinde. "Galiba bilgisayardan cevap almadan önce dinozor programı üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Willy.

"Şu anda bilgisayar, o izleri sadece bir tenontosaurusun yapmış olabileceğini söylüyor." diye açıkladı Fenton. "Ama bunun doğru olamayacağını biliyoruz. Sorun şu: Bilgisayara tenontosaurusun özelliklerine sahip olan ama ön ayaklarında üçer parmak olan bir dinozor aramasını söylediğimde büyük bir ihtimalle böyle bir dinozor bulamayacak."

"O izleri yapanın bir dinozor olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Willy, Fentonların evinin önüne geldiklerinde.

"Yo, hayır, bir dinozor olduğundan hiç kuşkum yok." diye cevap verdi Fenton. "Ama belki de ben kitaplardan bilgileri girerken bir hata yapmışımdır. Programa yazdığım dinozorlardan birinin ayak parmaklarının sayısını yanlış yazmış olabilirim mesela veya buna benzer bir şey işte." İçini çekti. "Her neyse, bilgisayara girdiğim bütün verileri kontrol etmem gerekiyor."

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu Willy.

"Yo, sanırım senin yapabileceğin bir şey yok." dedi Fenton ona, bisikletini evin önündeki yola doğru çevirip. "Sorun bilgisayarla benim aramda! Yine de sağ ol."

"İyi şanslar!" diye bağırdı Willy, kendi evine doğru pedal çevirirken. "Daha sonra uğrayıp ne yaptığına bakarım!"

Fenton günün geri kalanını bilgisayara girdiği dinozor verilerini tek tek inceleyerek geçirdi. İki dinozor kitabından ayrı ayrı dinozor tablosundaki bütün bilgileri kontrol etti. Ancak saat altı buçuk olduğunda hâlâ bir şey bulamamıştı.

Dinozor programından çıkıp Max ile bağlantı kurmaya karar verdi. Hem zaten bu Max'in programıydı. Belki de o neyin yanlış olduğunu bulabilirdi.

]MAX BENİM. ORADA MISIN?[

<SELAM FENTON. KUSURA BAKMA AMA ŞİMDİ HAZİNE AVI OYNAYAMAYACAĞIM. GİRİŞTE GUS İÇİN VERİLEN VEDA PARTİSİNE GİTMEK ZORUNDAYIM>

]ASLINDA ŞU ANDA BEN DE OYNAYACAK DURUMDA DEĞİLİM. DİNOZOR PROGRAMI ÜZERİNDE ÇALIŞIYORDUM. AMA BİR SORUN VAR[

<N'OLDU?>

]BİLGİSAYAR HATA YAPIYOR OLABİLİR Mİ?[

<BULMAK İSTEDİĞİN DİNOZORU ARARKEN Mİ?>

]EVET[

<İMKÂNSIZ. TABİİ SEN BİLGİLERİ GİRERKEN HERHANGİ BİR YANLIŞ YAPMADIYSAN>

]HAYIR SORUN ORADA DEĞİL. BİLGİLERİ KONTROL ETTİM + HİÇBİR YANLIŞ YOK[

<BİLGİSAYARLAR HATA YAPMAZ. SADECE İNSANLAR YAPAR. GÖZDEN KAÇIRDIĞIN BİR ŞEY OLMALI. BAK ŞİMDİ GİTMEM GEREK. AŞAĞIDAKİ PARTİ BAŞLAMAK ÜZERE>

]TAMAM MAX. TEŞEKKÜRLER. GUS'A BENİM ADIMA DA VEDA ET[

<SONRA GÖRÜŞÜRÜZ>

Fenton hayal kırıklığı içinde modemi kapattı. Max'in sorunu çözebileceğini ümit ediyordu. Ama sorun bilgisayarda değilmiş gibi görünüyordu. Gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı.

Sıkılmıştı. Dinozor programını tekrar çalıştırmaya eli varmıyordu. Zaten bütün gününü programı kontrol etmekle geçirmişti; biraz daha görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Şu anda New York'ta, Gus'ın veda partisinde olmayı çok isterdi veya burada ekranın önünde değil de herhangi bir yerde.

Tam o sırada dışarıda birinin bağırdığını duydu. Çalışma odasının penceresini açarak, kafasını dışarı çıkardı.

Willy gelmişti.

"Selam Fenton, bilgisayarda işler nasıl gitti?"

"Hiçbir ilerleme yok." dedi Fenton. "Sorunun ne olduğunu bir türlü bulamıyorum."

"Çok kötü." dedi Willy. "Hey baksana bu akşam bize yemeğe gelmeye ne dersin?"

"Sizin evinize mi?"

"Evet." dedi Willy. "Annemle babam seni çağırabileceğimi söylediler."

Fenton bir an düşündü. Saat neredeyse yedi olmuştu ve babası hâlâ kazı alanından dönmemişti. Hava henüz kararmamıştı dolayısıyla babası bir süre daha dönmeyebilirdi. Hatta önceki geceki gibi geç saatlere kadar da çalışabilirdi. Üstelik Fenton onun akşam yemeği için bir şey düşünmediğinden de emindi.

"Tamam." dedi. "Hemen iniyorum."

"Yemekte makarna ve köfte var." dedi Willy, Fenton dışarı çıktığında.

"Hımm." dedi Fenton. Midesinin kazındığını hissetti. "Bayılırım." Aniden annesini özlediğini fark etti. New York'taki günlerinde makarna annesinin en güzel yaptığı yemeklerden biriydi. Annesininkiler gibi gerçek bir yemek yemeyeli çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi ona. Babası ve o Wyoming'e geldiklerinden beri neredeyse hep sandviç yemişlerdi.

İki çocuk evin arkasındaki çam ağaçlarının arasından geçen patikayı izleyerek kulübün bulunduğu açıklıktan geçtiler ve Willylerin evine doğru ilerlediler. Evin önünde küçük bir kız çocuğu yerde sürüklediği ipin arkasından koşturan sarman bir kedi yavrusuyla oynuyordu.

"Babam da seni arıyordu Willy." dedi. "Hemen içeri girsen iyi olur, belki de başın derttedir."

"Bu benim küçük kardeşim Jane." dedi Willy, küçük kızın yanından geçerek eve doğru giderlerken. "Söylediklerine kulak asma."

"Ben küçük değilim!" dedi Jane, elindeki ipi yere atarak ellerini beline koydu. "Şu anda tam beş ve üç tane çeyrek yaşındayım."

"Aa... Sizin yaşlı bir hanım olduğunuzu unutmuşum Bayan Jane." dedi Willy Fenton'a göz kırparak. "Bundan sonra size nine diyebilir miyim?"

"Anne! Baba!" diye bağırdı Jane. "Willy yine bana kötü davranıyor!"

Evin içinden "Willy!" diyen bir erkek sesi duyuldu. "Kardeşinle uğraşma."

"Haydi gel içeri girelim." dedi Willy Fenton'a. Jane Willy'nin arkasından dilini çıkardı.

Willy tel kapıyı açtı. İki çocuk, bir adamın ocağın başında bir şey karıştırdığı, bir kadının da tezgâhlardan birinde peynir rendelemekte olduğu mutfağa girdiler.

"Anne, baba, bu arkadaşım Fenton." dedi Willy.

Kadın dönerek gülümsedi "Tanıştığımıza sevindim." dedi.

"Merhaba Fenton." dedi adam, ocağın başında bulunduğu yerden gülümseyerek.

"Merhaba." dedi Fenton. "Beni yemeğe davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Willy'nin babası "Bize şeref verdin Fenton." diyerek işine devam etti.

"Evet." dedi Willy'nin annesi. "Yakınımıza Willy'nin yaşında birinin taşınmasına çok sevindim doğrusu."

"Biraz iş yapmaya ne dersiniz çocuklar?" dedi Bay Whitefox. "Willy, buzdolabında marul var, yıkarsan salata yapabiliriz. Fenton sen de dışarı çıkıp Jane'i çağırır mısın? Gelip sofrayı kursun."

"Tamam." dedi Fenton, tel kapıyı açarken. Marul yıkama işinin kendine düşmemesine çok sevinmişti. Daha önce hiç marul yıkamamıştı. Nasıl yapılacağı konusunda bir fikri yoktu doğrusu. Sabun kullanmak gerekiyor muydu? Herhalde gerekmezdi. Bunu düşünürken, annesinin New York'taki evlerinin mutfağında marul yıkayışı aklına geldi. Annesi marulları suyun altında yıkadıktan sonra özel bir aletin içine koyarak kuruturdu. Acaba Whitefoxlarda da bu tür bir marul kurutucu var mıydı? Peki Willy bu kurutucuyu kullanmayı da biliyor muydu? Willy'nin küçük kardeşi arka bahçedeydi; hâlâ kediyle oynuyordu.

"Jane." dedi. "Baban içeri girip sofrayı kurmanı istiyor."

Jane suratını buruşturdu. "Ev işinden nefret ederim." diye mızıldadı.

"Haydi gel." dedi Fenton. "Ben de yardım ederim."

"Tamam." dedi Jane, yavru kediyi kucağına alırken. Fenton'a baktı. "Hey baksana senin adın ne?"

"Fenton Rumplemayer. Şu yan taraftaki beyaz evde oturuyorum."

"Aa..." dedi Jane.

Kediyi Fenton'a doğru uzattı. "Simonetta'yı sevmek ister misin?"

"Tabii." dedi Fenton, elini yavru kedinin yumuşak tüylerine doğru uzatırken. "Simonetta... Biraz garip bir ad değil mi?"

"Şey..." dedi Jane. "Başta adı Simon'du, ama sonradan kız olduğunu anladık, ben de adını Simonetta olarak değiştirdim."

Fenton güldü. "Haydi gel, artık içeri girelim."

Jane ve Fenton mutfaktan tabakları, peçeteleri, çatal kaşıkları alarak yemek odasına götürdüler. Beş dakika sonra sofra hazırdı; herkes masaya oturdu.

"Fenkon sofrayı kurmama yardım etti." dedi Jane.

"Fenkon değil Fenton." diye düzeltti Fenton usulca.

"Fenkon benim yeni arkadaşım." diye devam etti Jane.

"Onun adı Fenton, küçük ahmak." dedi Willy. "Hem zaten o senin değil, benim arkadaşım."

"Willy kardeşinle uğraşmayı bırak." dedi Bayan Whitefox. "Yakında Fenton bütün Whitefox ailesinin arkadaşı olacakmış gibi bir hisse kapılıyorum." dedi Bay Whitefox.

"Kardeşimin söylediklerine aldırma." dedi Willy alçak sesle. "Her zaman beni taklit etmeye çalışır."

Whitefoxlar yemekleri elden ele geçirmeye başladılar; kısa bir süre içinde Fenton'un tabağı dolmuştu. Fenton önündeki koca bir tabak makarnaya, üzerine tereyağ sürülmüş sıcak ekmek dilimine ve taze salataya baktı.

"Üff!" dedi memnuniyetle. "En az annemin yemekleri kadar güzel görünüyor."

Bay Whitefox gülümsedi.

"Afiyet olsun Fenton." dedi.

"Annenle tanışmayı çok isterim Fenton." dedi Bayan Whitefox. "Kasabanın bu kadar dışında oturan çok az kişi var; hem yeni insanlarla tanışmak her zaman için eğlencelidir. Yakında bir gün annenle babanı da yemeğe davet edebiliriz."

"Şey, aslında annemin gelebileceğini zannetmiyorum." dedi Fenton. "Yani, şu anda Hindistan'da da."

"Hindistan mı?" dedi Bayan Whitefox. "Ne kadar da uzaktaymış."

"Öyle." dedi Fenton. "Önümüzdeki bir yıl boyunca orada çalışacak. Ama babamın davetinizi memnuniyetle kabul edeceğinden eminim." Nasıl olsa yakında o da sandviçten nefret eder hale gelecek, diye düşündü Fenton.

"Annen Hindistan'da nasıl bir iş yapıyor Fenton?" diye sordu Bayan Whitefox.

"Dinozorlar üzerinde çalışıyor." diye cevap verdi Fenton.

"Fenton'un babasının işi de dinozorlarla ilgili." dedi Willy. "Uyuyan Ayı'nın orada çalışıyor."

"Dinozor diye bir şey yoktur." dedi Jane. "Onlar insanları korkutmak için uydurulmuş şeyler."

"Bu doğru değil!" dedi Willy, çok kızmıştı.

"Jane, tatlım, sen dinozorlardan değil ejderhalardan bahsediyorsun galiba." dedi Bay Whitefox, sevecen bir ses tonuyla. "Uydurma olan dinozorlar değil, ejderhalardır."

"Aa!" dedi Jane endişeli görünüyordu. "Yani şimdi dinozorlar gerçek mi?"

"Ama bütün dinozorlar öldü Jane." diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Fenton. "Artık yaşamadıklarına göre sana zarar veremezler."

Jane yüzünde minnettar bir ifadeyle Fenton'a baktı.

"Küçük ahmak!" dedi Willy alçak sesle. Ama babası da duymuştu, Bay Whitefox oğluna ters ters baktı.

Yemek bittiğinde, Fenton patlamak üzereydi. Üç büyük tabak makarna ve dört dilim ekmek yemişti. Hatta salatadan da ikinci bir tabak almıştı. Bütün bunların üstüne Willy'nin annesinin yaptığı muzlu pastadan da bir dilim yemeği başarmıştı. New York'tan ayrıldığından beri bu kadar lezzetli bir akşam yemeği yememişti doğrusu.

"Çok teşekkür ederim, Bay ve Bayan Whitefox." dedi Fenton, Willy'yle birlikte sofranın toplanmasına yardım ettikten sonra. "Gerçekten müthiş bir yemekti."

"Kapımız her zaman sana açık Fenton." dedi Willy'nin babası gülümseyerek.

"Belki gelecek sefere babanı da getirirsin." dedi Willy'nin annesi.

"Yarın görüşürüz Fenton." dedi Willy.

"Tabii." dedi Fenton, tel kapıdan çıkıp karanlığa doğru

yürürken. "Uyanınca gelirsin."

"Güle güle Fenkon!" diye bağırdı Jane arkasından. Kapının önüne çıkmış el sallıyordu.

"Hoşça kal Jane." diye bağırdı o da gülerek.

Fenton çam ağaçlarının arasındaki patikada yürürken güneş batmış olduğu halde gittiği yolu bu kadar rahat görebiliyor olmasına şaştı.

Gökyüzüne baktığında, gördükleri onu daha da çok şaşırttı. Yukarıda hayatında hiç görmediği kadar çok yıldız vardı. Milyonlarca olmalıydı; o kadar çoktular ki neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Tüm gökyüzü onların puslu beyaz ışığı ile aydınlanmıştı. Fenton hayatında ilk kez böyle bir şey görüyordu. Gökyüzü New York'ta müzenin yanındaki planetaryumda bile bu kadar etkileyici görünmüyordu. Hem planetaryumun tavanındakiler, yıldız gibi görünmeleri sağlanmış ışıklardı, oysa bunlar tamamen gerçek, diye düşündü Fenton.

Fenton eve yaklaştığında, oturma odasının ışıklarının yanıyor olduğunu gördü. Babası işten dönmüştü demek ki. Fenton adımlarını hızlandırdı, bir an önce eve varıp kazı alanında yeni gelişmeler olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Ancak kapıyı açıp da içeri girince, babasını yüzünde kızgın bir ifadeyle kendisini bekler buldu. Şaşırmıştı.

"Fenton!" dedi Bay Rumplemayer. "Bu saate kadar neredeydin?"

"Ne demek istiyorsun? Willylere yemeğe gitmiştim."

"Willylere mi?" dedi kızgın bir ses tonuyla babası. "Fenton, senin nerede olduğun hakkında en ufak bir fikrimin bile olmadığının farkında mısın? Seni ne kadar merak ettim biliyor musun?"

"Özür dilerim baba." dedi Fenton, omuz silkerek. Hem zaten babasının işten ne zaman döneceğini bilmiyordu ki. Willylere yemeğe gitmek akıllıca bir fikir gibi görünmüştü.

"Özür mü diliyorsun? Nasıl bana haber vermeden Willylere gidebileceğini düşünürsün?" diye üsteledi Bay Rumplemayer, yüzü giderek daha fazla kızarıyordu.

Fenton babasına baktı.

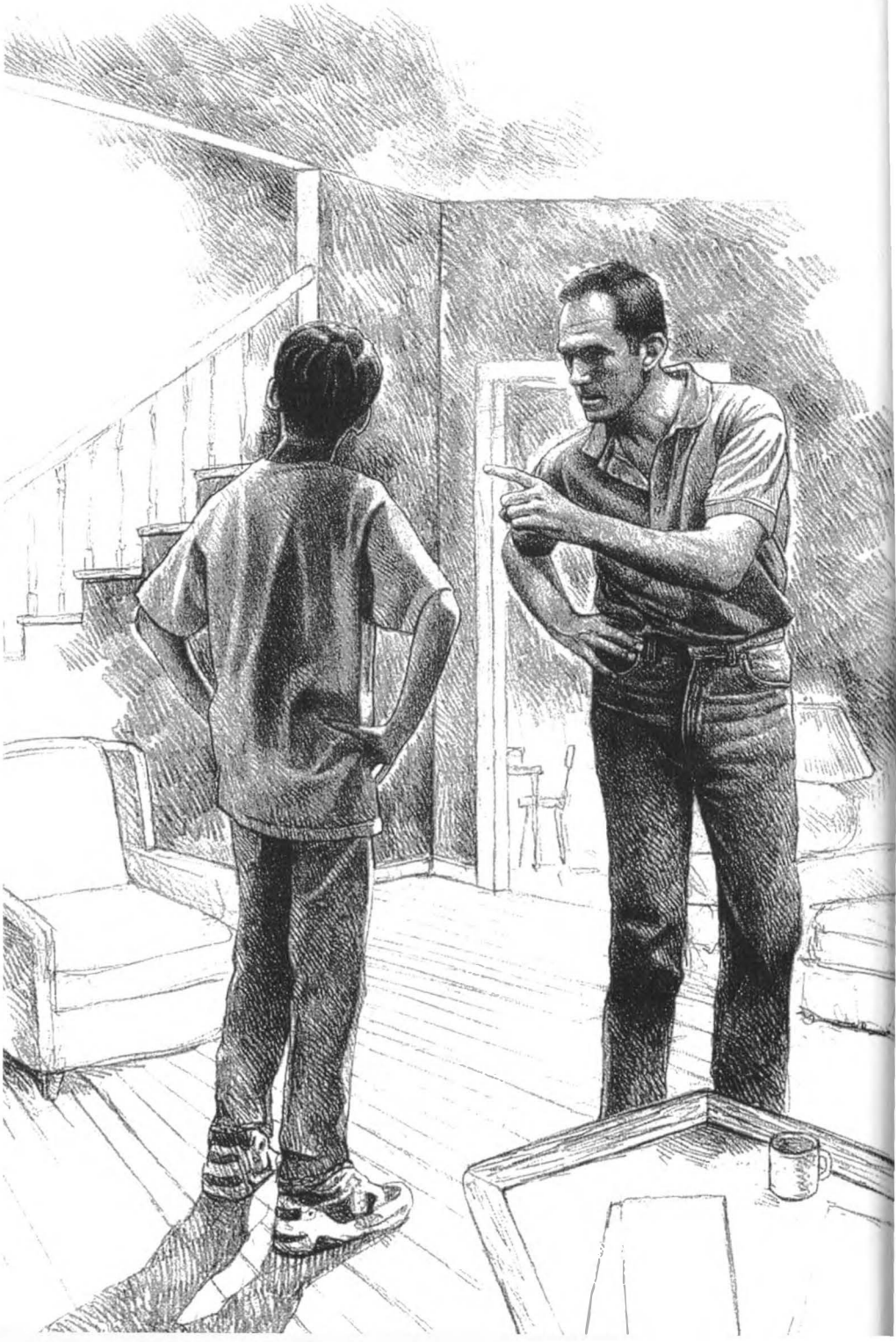
"Ama baba sen burada değildin ki, nasıl söyleyebilirdim." dedi sabırsızca.

"O zaman bana bir not filan bıraksaydın." dedi babası. "Ama sen habersizce çekip gitmişsin!" Başını salladı. "New York'ta değil de Wyoming'deyiz diye her şeyin farklı olacağını nasıl düşünürsün aklım almıyor."

"Ne diyorsun baba?" dedi Fenton, bu sefer o da sinirlenmişti. "Burada her şey farklı! Hiçbir şey New York'taki gibi değil, görmüyor musun?"

"Ben bir fark göremiyorum Fenton." dedi Bay Rumplemayer, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Tek görebildiğim şu, annen burada değil diye eve istediğin saatte girip çıkabileceğini zannediyorsun."

Fenton kulaklarına inanamıyordu. Babası nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi, üstelik böyle yapan kendisiyken.

"Bak baba!" dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Annem burada olsaydı gerçekten de burada olurdu. Senin gibi bütün geceyi işte geçirmezdi! Annem burada olsaydı, sürekli sandviç yemek zorunda kalmazdım ve akşam yemeği yiyeceğimizi bilirdim!" Derin bir nefes aldı. "Annem burada olsaydı, benimle ilgilenen biri olduğunu bilirdim!"

Fenton babasına sırtını dönerek hızla odadan çıktı. Önce ikinci kata giden merdivenleri ardından da çalışma odasından geçerek odasının merdivenlerini tırmandı.

Oda karmakarışıktı. Fenton birden bu duruma daha fazla dayanamayacağını fark etti. O sinirle tavanarasını düzenlemeye başladı. Giyeceklerini katladı ve dolaba yerleştirdi. Babasının hiç de adil davranmadığını düşündü, oyun kutularını raflardan birine dizerken. Bu kadar düşüncesiz davranmak zorunda mıydı yani?

Odasını toplamayı bitirdiğinde çok yorulmuştu. Her şey yerine yerleşmişti. Boşalan kutular bir duvara dayalı olarak duruyorlardı. Hatta yatağına dinozorlu nevresim takımını bile takmıştı.

Fenton ışığı söndürerek yatağa girdi. Babasına kızgınlığı hâlâ geçmemişti; ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar yorgundu.

Beş dakika sonra uyumuştu.

10

"Fenton." dedi ses yavaşça. "Fenton, uyan." Fenton bir elin omzunu hafifçe sarstığını hisseder gibi oldu.

"Uyan." dedi ses tekrar. "Uyan oğlum."

Fenton gözlerini açtı ve babasının yüzünü gördü.

"Baba." dedi zar zor, gözlerini kapatıp arkasını döndü.

"Uyan oğlum. Seninle dün gece hakkında konuşmak istiyorum." dedi babası.

Fenton birden hatırladı. Önceki gece... Tartışma. Gözlerini açarak babasına baktı.

"Yanılmışım oğlum." dedi Bay Rumplemayer.

Fenton yatakta doğruldu. "Baba?"

"Dün gece sana o kadar sinirlenmemem gerekirdi." diye devam etti babası. "Ama seni çok merak etmiştim. Düşününce söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu fark ettim. Burada Wyoming'de her şey farklı. Annen yanımızda değil. Son günlerde sana iyi babalık edebildiğimi de söyleyemeyeceğim."

"Çok çalıştığının farkındayım baba." dedi Fenton. "Ayrıca, sana not bırakmadan çıkmamam gerekirdi. Ama evde neredeyse hiç oturmuyorsun, erken gelebileceğini düşünemedim."

"Kazı alanında yapılması gereken çok şey oluyor oğlum." dedi babası. "Şuna ne dersin, artık eve daha normal saatlerde dönmeye çalışacağım. Gelemediğimde de aç kalmaman için evde yiyecek bir şeyler bulundurmaya özen göstereceğim."

"Belki bazen birlikte yemek de yapabiliriz baba." dedi Fenton. Önceki gece Whitefoxlarda tüm ailenin nasıl birlikte çalıştığı gözünün önüne gelmişti.

"Bu çok iyi olur." dedi babası. "Annenin burada olmayışı işleri biraz zorlaştıracak ama belki birlikte çalışırsak onun yaptığı şeylerin bir kısmını olsun yapabiliriz. İyi bir aşçı olduğumu söyleyemeyeceğim ama sen de istiyorsan denemeye hazırım."

"Tabii baba." dedi Fenton. "Belki bir daha annemle konuştuğumuzda ona makarnayı nasıl yaptığını sorabiliriz."

"İyi fikir." dedi Bay Rumplemayer, gülümseyerek. Ayağa kalktı. "İşe kahvaltıyla başlamaya ne dersin? Kasabaya inip ihtiyacımız olan şeyleri alabileceğimiz bir yer bulalım. En azından yumurta kırmayı hatırlayabileceğimden eminim."

"Ben nereden alabileceğimizi biliyorum." dedi Fenton, yatağından çıkarken. "Morgan Market. Geldiğimiz gün görmüştüm."

"Tamam o zaman, Morgan Market'e gidelim." dedi Bay Rumplemayer. "Sen giyinir giyinmez çıkarız."

Bir saat sonra Fenton ve babası, kızarmış ekmek, yağda yumurta ve portakal suyundan oluşan kahvaltılarını bitirmişlerdi.

"Oldukça lezzetliydi değil mi?" dedi Fenton'un babası. "Biliyor musun, sandviç yeme fikri bile midemi bulandırmaya başlamıştı."

"Benim de." dedi Fenton, gülerek. "Bundan sonraki hayatımda bir daha hindili veya biftekli sandviç görmek istemiyorum!"

"Artık kazı alanına gitsem iyi olacak." dedi Bay Rumplemayer, ayağa kalkarken. "Belki o ayak izlerinin sırrını çözmemize yardımcı olabilecek yeni bir şeyler bulabiliriz."

"Peki baba, güle güle." dedi Fenton. "İyi şanslar."

En iyisi ben de bilgisayarın başına geçip neyin yanlış olduğunu bulmaya çalışayım, diye düşündü Fenton. Ama geceki hayal kırıklığından sonra fazla bir umut da taşımıyordu doğrusu.

İkinci kattaki çalışma odasında bilgisayarın başına oturunca, gözüne bir şey ilişti. Masanın üzerindeki faks makinesinden bir kâğıt parçası sarkıyordu. Makinenin yanına gidip sayfayı kopardı, el yazısını hemen tanımıştı. Annesinden bir mektup gelmişti!

Fenton mektubu alıp yukarı, kendi odasına çıktı. Yatağına uzanarak okumaya başladı.

Sevgili Fenton,

Selam tatlım, nasılsın? Bu faksı sana, bazı ilginç fosiller keşfedildiğini duyduğum Kapoor köyüne giden trene binmek üzere Delhi'deki otelimden ayrılmadan önce yolluyorum.

Dün şehirde yürüyüşe çıktım. Biraz dolar bozdurmak için bir bankaya girmiştim (Hint parasının adı rupi ve bizim dolarımıza hiç benzemiyor). Kuyrukta beklerken önümde iki çocuğu ile duran bir kadın vardı. Kız senin yaşlarında veya senden biraz daha büyüktü. Küçük çocuk ise daha bir iki yaşındaydı. Bana senin o yaştaki halini hatırlattı. Tıpkı seninkiler gibi kocaman gözleri vardı.

Kadın ne zaman kuyrukta ilerleyecek olsa, küçük oğlan onun kendini bırakıp gitmesinden korkar gibi elbisesine yapışıyordu. Onun bu hareketini görünce senin küçük bir bebekken nasıl davrandığını hatırladım. Nereye gitsem o sarsak yürüyüşünle beni takip ederdin, beni hiç gözden kaçırmamaya çalışırdın. Hatta bazen, bir gün senin arkamda olduğunu fark etmeyip seni ezecekmişim gibi bir duyguya kapılırdım! Oysa büyüdükçe ne kadar özgürlüğüne düşkün oldun. Müzedeki o günü hatırlıyorum da, daha dört yaşındayken kendi başına coelophysisi seyretmeye gitmiştin!

Artık gitmem lazım. Trenim birazdan kalkacak. En kısa zamanda arar ya da yazarım. Kapoor'un nasıl bir yer olduğunu da anlatırım. Bu arada, lütfen elinden geldiğince babana yardımcı ol. Evi tek başına çekip çevirmeye pek alışık değil.

Seni çok özledim. Sevgiyle kucaklıyorum.

Sevgilerimle,
Annen

Fenton mektubu tekrar okudu. Annesinin hâlâ kaplanlardan bahsetmiyor olması onu şaşırtmıştı. Ayrıca onu takip edişiyle ilgili anlattıkları da çok garipti. Fenton kendini böyle bir şey yaparken düşünemiyordu. Ama demek ki bütün bebekler böyle şeyler yapıyordu.

Gözleri pencerenin önündeki rafta duran maiasaur kâğıt ağırlığına takıldı. Cam, odaya giren güneş ışığını yansıtıyordu.

Sonra aklına bir şey geldi. Düşünce bir fikre dönüştü ve aniden heyecan içinde yatağından fırlayıp mümkün olduğunca hızlı aşağıya çalışma odasına indi.

Resim defterinin sayfalarını çevirerek Uyuyan Ayı'da yaptığı ayak izi çizimlerini buldu. Hemen hatırladığı kadarıyla üç parmaklı üçüncü ayak izinin de bir resmini yaptı. Defteri kendinden kolunun elverdiği kadar uzaklaştırarak izleri inceledi. Evet bu kesinlikle mümkündü. Şimdi emin olmak için yapması gereken birkaç şey daha vardı.

En yakındaki dinozor kitabına uzanıp tenontosaurusun bir resmini aradı. Bir tane bulunca, arka ayağındaki parmakları dikkatle inceledi. Tıpkı hatırladığı gibi görünüyorlardı. Parmakların üçü aynı boyda, dördüncüsüyse insan elindeki başparmağa benzer biçimde onlardan daha küçüktü.

Kitabı hızla kapatarak aşağı indi. Evin dışına çıkarak garaja doğru yürüdü. Dipteki duvara dayalı duran bisikletinin yanına giderek tekerleklerine bakmak için eğildi. İşe yaramazdı. Kauçuk bant, lastiğin kenar kısımlarında değil, or-

tadaydı. Bakması gereken Willy'nin bisikletiydi. Ayrıca görüşünü kanıtlamak için yapması gereken deney sırasında iki kişiye ihtiyacı vardı.

Fenton çam ağaçlarının arasındaki patikadan Willylere doğru koşmaya başladı.

"Willy! Willy!" diye bağırdı sarı eve doğru yaklaşırken. "Çabuk gel!"

Bayan Whitefox kafasını mutfak kapısından dışarı uzattı. "Aa merhaba Fenton." dedi. "Her şey yolunda mı? Kahvaltı etmek ister misin?"

"Evet, hayır, yani her şey yolunda, kahvaltımı ettim istemem teşekkür ederim." dedi Fenton nefes nefese. "Ama Willy'yi görmem lazım. Burada mı?"

"Selam Fenton." dedi Willy, kapıya annesinin yanına gelerek. "N'oldu?"

"Yardımına ihtiyacım var. Hemen!" dedi Fenton. "Bisikletin nerede?"

"Garajda." dedi Willy, dışarı çıkarak. "Getireyim."

Biraz sonra Willy bisikletiyle geri geldi.

"Tamam." dedi Fenton. "Şimdi biraz su bulmamız lazım. Hortumunuz var mı?"

"Tabii ki hortumumuz var Fenton. Ne yapmaya çalışıyorsun? Yoksa bisikletimi yıkamayı filan mı düşünüyorsun?"

"Selam Fenkon." dedi Jane utangaç bir edayla, dışarı çıkarak.

"Selam Jane." dedi Fenton hızla. "Haydi Willy çabuk ol, hemen biraz çamur yapmamız lazım!"

"Peki." dedi Willy, başını sallayarak. "Ama bak ben hâlâ bir şey anlayabilmiş değilim haberin olsun." Evin yanına doğru yürüdü ve ucundan biraz su akan yeşil bir hortumla geri geldi.

Bir dakika sonra evin yanındaki toprakta küçük bir çamur gölü oluşmuştu.

"Böğk!" dedi Jane, yerdeki çamura bakarak. "İğrenç!"

"Şimdi." dedi Fenton. "Bisikletine binip çamurun içinden geçeceksin Willy."

Willy sıkıntıyla, "Fenton yine benim tekerleklerin izine mi taktın?" diye sordu. "Bunu daha önce hallettiğimizi sanıyordum, sana söyle..."

"Lütfen dediğimi yap." diyerek Willy'nin sözünü kesti Fenton. "Bir şey kontrol etmem gerekiyor."

"İyi öyle olsun." dedi Willy, bisikletine binerken. Fenton Willy'nin dönüp çamurun içinden geçişini seyretti.

"Tamam." dedi Fenton.

"Şimdi ben de bisiklete bineceğim, çamurun içinden bir de öyle geçeceğiz; yani tıpkı benim bisikletimi bisikletçiye bıraktığımız günkü gibi."

"Peki." dedi Willy, omuz silkerek. "Ama hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamış değilim."

Jane Fenton'un Willy'nin arkasına, seleye oturmaya çalıştığını görünce kikirdedi.

"Ben de binmek istiyorum." dedi. "Sıraya girmem gerekiyor mu?"

İki çocuk bisikletin dengesini sağlamaya çalıştılar. Willy tekrar çamurun içinden geçti.

"Tamam." dedi Fenton, bisikletten zıplayarak inerken. Çamur gölüne doğru koştu. "Şimdi ne olmuş bir bakalım."

Willy ona doğru yürürken, o da yere eğilmiş tekerlek izlerini inceliyordu.

"Bak!" dedi Fenton, zafer kazanmış bir edayla izleri gösteriyordu.

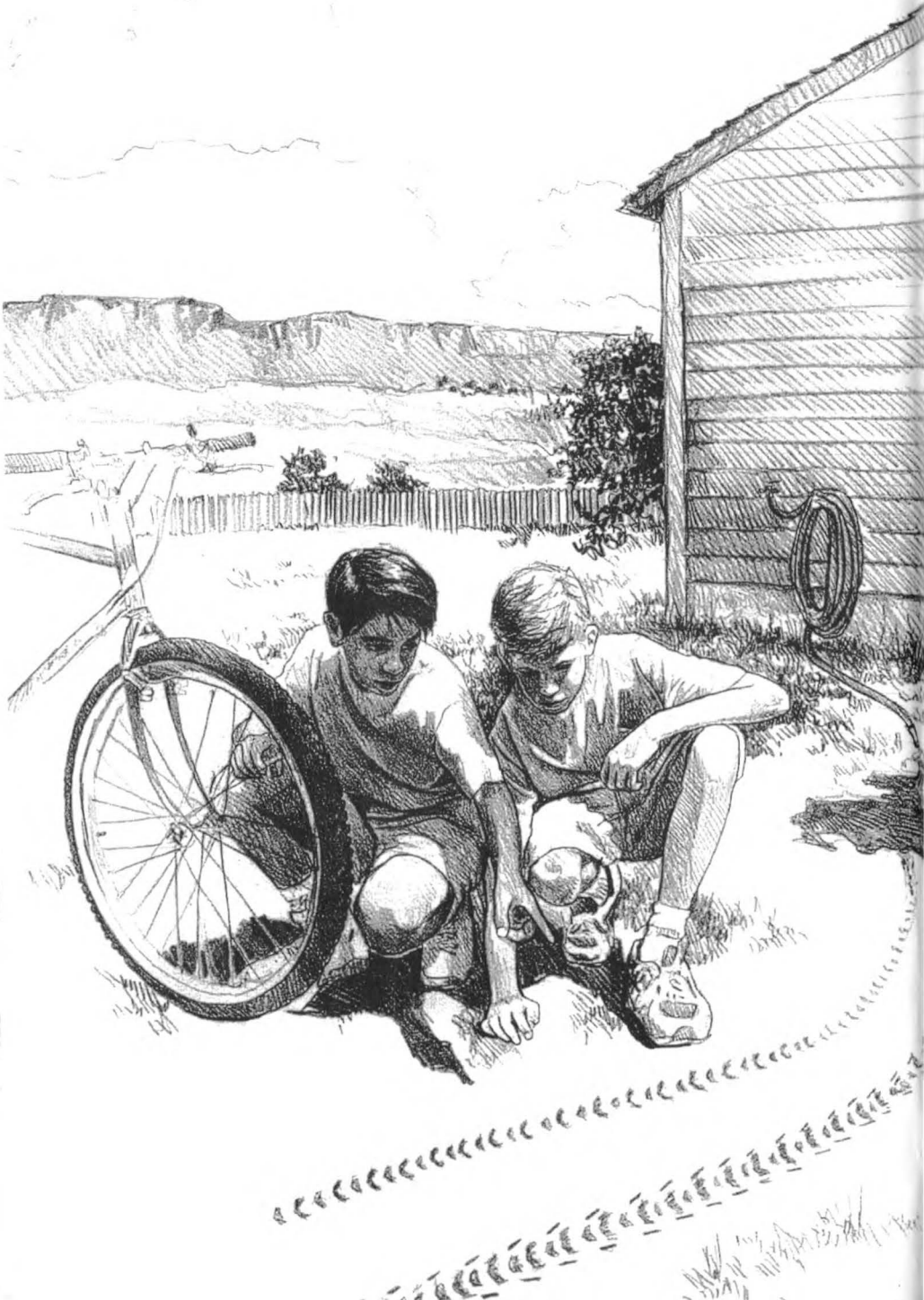
Tam beklediği gibi, çamurda iki farklı tekerlek izi vardı. Birincisi Willy'nin, tekerleklerinin hep bıraktığı iz olduğunu söylediği V'lerden oluşandı. İkincisi yani iki çocuk bisiklete beraber bindiklerinde çıkan izde ise yine aynı V'ler vardı, ama V'lerin iki yanında da tekerleğin yan taraflarındaki kauçuk çıkıntıların yaptığı kesik çizgiler görünüyordu.

"Vay!" dedi Willy, şaşırmıştı. "Şuna bak! Tıpkı Bayan Wadsworth'ün müzesinin önündeki gibi!"

"Haydi gel." dedi Fenton. "Bize gidip benim bisikletimi de alalım."

"Niye?" diye sordu Willy. "Aynı şeyi bir de senin tekerleklerinle mi deneyeceğiz?"

"Yo gerek yok." dedi Fenton. "İhtiyacımız olan bütün kanıtları elde etmiş durumdayız. Şimdi bir an önce kazı alanına gitmeliyiz."

"Ama niye?" diye sordu Willy, hâlâ şaşkındı.

"Çünkü," dedi Fenton, "sanırım ayak izlerinin sırrını çözmüş bulunuyorum."

11

"Baba, dinle beni." dedi Fenton. "Galiba bu sefer gerçekten de cevabı buldum."

Fenton ile Willy nefes nefese kazı alanına vardıklarında Bill Rumplemayer, Charlie Smalls ve Lily Martin'i ayak izlerinin yanına çömelmiş olarak buldular.

"Peki Fenton." dedi Bay Rumplemayer. "Söyle bakalım ne buldun?"

"Tabii neden olmasın." diyerek gülümsedi Charlie. "Ne söylersen söyle en az bizim şu anda ulaştığımız sonuç kadar iyi olacaktır... Ne de olsa elimizdeki hiçbir şey." dedi gülerek.

"Evet Fenton, söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum." dedi Profesör Martin.

"Ben de." dedi Willy. "Haydi ne anlatacaksan anlat."

"Bakın." diyerek söze başladı Fenton. "Bu izlerle ilgili sorun şu: Bunları bilinen dinozorlardan biri yapmış olamaz."

Diğerleri evet anlamında başlarını salladılar.

"Bildiklerimize dayanarak şunları söyleyebiliriz." diye devam etti Fenton. "Bu ayak izleri, Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış, uzunluğu dört buçuk ile yedi buçuk metre arasında, arka ayağında dört, ön ayağında ise üç parmak bulunan bir dinozora ait. Ama bu tarif, o dönemde bu bölgede yaşadığı bilinen hiçbir dinozora uymuyor."

"Tam üstüne bastın Fenton." diyerek onu onayladı Charlie.

"Maalesef öyle." diye ekledi Profesör Martin.

"Ama tarife, bir özellik dışında, tamamen uyan bir dinozor var ve o da tenontosaurus." dedi Fenton. "Tenontosaurus Kuzey Amerika'nın batısında, Alt Kretase Dönemi'nde yaşıyordu ve uzunluğu da dört buçuk ile yedi metre arasında değişiyordu. Arka ayaklarının her birinde dörder parmak vardı ve bunlardan biri diğerlerinden daha küçüktü; yani tıpkı bu iki izde olduğu gibi. Sonuç olarak benim tahminimi soracak olursanız ben bu iki arka ayak izini bir tenontosaurusun bıraktığından eminim."

"Buraya kadar seninle aynı fikirdeyim oğlum." dedi Bay Rumplemayer. "Peki ama şu üç parmaklı ön ayak izini nasıl açıklıyorsun?"

"Evet." dedi Willy. "Ben de anlayamadım. Tenontosaurusların ön ayaklarında beşer parmak olduğunu söylemiştin. Öbür iki parmağa ne oldu?"

"Anlatayım." dedi Fenton yüzünde bir gülümsemeyle onlara bakarken. "İki arka ayak izini bırakan tenontosaurus

ile daha küçük olan izi bırakan tenontosaurus aynı değil dersem ne dersiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu merakla Profesör Martin.

"Daha büyük olan iki iz gelişme sürecini tamamlamış erişkin bir tenontosaurus tarafından, arka ayakları üzerinde yürürken yapılmış olabilir."

"Evet tenontosauruslar hızlı hareket etmeleri gerektiğinde arka bacakları üzerinde yürüme gibi bir alışkanlığa sahiptiler." dedi Charlie, başını sallayarak.

"Ve belki de öndeki küçük iz, yine arka ayakları üzerinde yürümekte olan daha küçük bir tenontosaurus tarafından yapılmış olabilir." dedi Fenton.

"Yani küçük izin dinozorun ön ayağına ait olmadığını mı söylüyorsun?" dedi Willy.

Fenton başını evet anlamında salladı. "Onu, öndeki büyük dinozoru takip eden küçük bir tenontosaurusun yaptığını düşünüyorum. Üstelik küçük ayak izinin iki büyük izin önünde olması onun diğerlerinden daha önce yapılmış olduğu anlamına gelmez. Küçük dinozor büyüğün arkasında yürüyor olabilir."

"Evet güzel bir fikir, ama ne yazık ki işlemeyen bazı tarafları var." dedi Profesör Martin. "Küçük ayak izi genç bir tenontosaurusa ait olsa bile, bu izde de erişkin dinozorunkiler gibi dört parmak izi olmalıydı. Oysa küçük izde sadece üç parmak görünüyor."

"Profesör Martin'in söyledikleri çok doğru Fenton." dedi Bay Rumplemayer. "Teorin küçük tenontosaurusun neden üç parmaklı bir iz bıraktığını açıklamıyor. Onun da tıpkı bir erişkin gibi arka ayağında dört parmağı olmalıydı."

"İyi denemeydi Fenton." dedi Charlie.

"Biraz bekleyin!" dedi Fenton heyecanla. "Onun için de bir açıklamam var. Bu fikri bana Willy'nin bisikleti verdi."

"Ne?" dedi Willy.

"Bisiklet mi verdi?" diye sordu Profesör Martin.

"Neymiş, duymayı çok isterim." dedi Charlie.

"Tamam." dedi Fenton. "Tenontosaurusların arka ayaklarındaki bir parmağın diğerlerinden daha küçük olduğunu hepimiz biliyoruz değil mi? Tıpkı bizim elimizdeki başparmak gibi yani."

Herkes onaylar biçimde başını salladı.

"Ben şöyle düşünüyorum." dedi Fenton. "Belki de küçük dinozor o kadar hafifti ki ayağının kenarında bulunan ve diğerlerinden daha küçük olan parmağı yere bir iz bırakabilecek kadar baskı yapmıyordu."

"Anladım!" dedi Willy. "Benim bisikletimde olduğu gibi yani!"

"Doğru." dedi Fenton gülümseyerek ve Willy'nin bisikletine doğru yürüyüp bisikleti yerden kaldırdı.

"Bakın." dedi Fenton, bisikletin tekerleklerinin üzerinde bulunan izleri göstererek. "Willy bisiklete tek başına bindi-

ğinde, tekerleğin sadece orta kısmının, yani V'lerin bulunduğu kısmın, izi çıkıyor. Oysa bisiklete ikimiz birlikte bindiğimizde, V'lerin iki yanında tekerleklerin bu kısımlarının, yani yan taraflardaki bu kesik çizgi olarak görünen kauçuk çıkıntıların da izi çıkıyor. Bunun nedeni ikimiz birlikte bindiğimizde bisikletin üzerindeki ağırlığın iki katına çıkması ve bunun sonucunda tekerleklerin çamurda daha derine batması. Böylece tekerleklerin sadece orta kısmının değil yan kısımlarında bulunan kauçuk çıkıntıların da izi görünebiliyor."

Bir an için kimseden ses çıkmadı. Hepsi düşünüyorlardı.

Sonra Charlie gülmeye başladı.

"Neden olmasın!" dedi. "Fikrimi sorarsan bir şeyler yakalamışsın, Fenton!"

"Oldukça mantıklı bir açıklama gibi görünüyor." diyerek onu onayladı Profesör Martin.

"Vay!" dedi Willy, takdir eden bir ses tonuyla. "Doğrusu çok akıllısın oğlum." dedi Bay Rumplemayer, gururla.

Fenton onlara bakarak gülümsedi. Bu sırrı çözemeyeceğini bir an bile aklına getirmemişti zaten. Sadece biraz uzun sürmüştü o kadar.

Max haklı çıkmıştı. Sorunun bilgisayar programıyla hiçbir ilgisi yoktu. Fenton altı buçukta onunla bağlantı kurup olan biteni anlatmak için sabırsızlanıyordu.

İki hafta kadar sonra bir sabah, Fenton sarı mutfakta oturmuş Hindistan'ın Kapoor köyündeki annesi ile telefonda konuşuyordu.

"Tamam anne." dedi önündeki kâğıda bir şeyler yazarken. "Önce sos için soğanları doğrayacağım ve sarımsağı ezeceğim. Bunları tavada yağda biraz kavuracağım. Burayı anladım. Sonra ne yapılacak?"

Annesi tarife devam ederken Fenton da hızlı bir biçimde onun söylediklerini kâğıda geçiriyordu.

"Son olarak da, kısık ateşte bir saat kadar pişireceksin." diyerek bitirdi annesi. "Ama bak Fenton, marketten bir teneke domates salçası alarak işleri biraz daha kolaylaştırabilirsin."

"Sen öyle mi yapıyorsun, peki?"

"Şey-- hayır." dedi annesi. "Ben sosu kendim hazırlamayı tercih ederim."

"O zaman babamla ben de öyle yapacağız demektir." dedi Fenton.

"Babana yardımcı olman çok hoşuma gidiyor Fenton." dedi annesi. "Şu hale bir baksana, önce kazı alanındaki sırrı çözmesine yardım ettin, şimdi de yemek pişirmesine yardım ediyorsun!" diyerek güldü.

"Sözünü etmeye değmez anne." dedi Fenton gururla.

"Siz ikiniz müthiş aşçılar olmaya karar verdiğinize göre belki de size birkaç özel tarifimi yazıp yollasam çok iyi olacak." dedi Bayan Rumplemayer. "Böylece akşam yemeğine konuklarınız geleceği zaman beni arayıp yardım istemek zorunda da kalmazsın."

Fenton güldü.

"İyi fikir, anne." dedi. "Artık kapatsam iyi olacak. Babamla beraber Morgan Market'e gidip yemek için gerekli malzemeyi alalım."

Akşam saat altıda makarna hazırdı; misafirler de gelmişti. Fenton, babası, Willy, Charlie ve Lily Martin yemek odasındaki masanın etrafına oturmuşlardı.

"Yaa, Fenton." dedi Charlie, tabağına biraz daha makarna alırken. "Yeni bulduğumuz izler senin haklı olduğunu kanıtlıyor. İzler iki farklı tenontosaurus tarafından yapılmış."

"Küçük izlerin büyüklerin çevresindeki dağılımına bakarak bebek dinozorun erişkin dinozoru izliyor olduğunu da söyleyebiliriz." diye ekledi Profesör Martin.

"Büyük bir ihtimalle annesinin veya babasının peşinden koşturmaktaymış." dedi Charlie gülerek.

Fenton, annesinin mektubunda onun küçükken kendini nasıl takip ettiğini anlatan satırlarını hatırlayarak gülümsedi. Bir tenontosaurusla bebekliklerinde benzer biçimde davranıyor olduklarını düşünmek Fenton'a çok ilginç gelmişti.

Nasıl görüneceklerini hayal etmeye çalıştı: Erişkin tenontosaurus ve bebeği Kretase Dönemi'nin çamurları içinde arka ayakları üzerinde koşuyorlardı. Sonra, neden koşuyor olabileceklerini düşündü. Belki de, o gün kazı alanında hayal ettiği gibi, üzerlerine doğru gelen bir deinonychus sürüsünden kaçıyorlardı. Umarım iki tenonto-

saurus kurtulmayı başarmışlardır, diye düşünmeden de edemedi.

"Bu sırrı senin yardımın olmadan çözemezdik doğrusu, oğlum." dedi Fenton'un babası, onun düşüncelerini bölerek.

"Fenton dinozorlar hakkında herkesten daha çok şey bilir." dedi Willy, arkadaşına bakıp gülümseyerek.

"Sana bir teşekkür borçluyuz Fenton." dedi Profesör Martin.

"Çok doğru." diyerek onayladı Charlie. "Bu sırrın üstesinden kolayca geldin." Gülümsedi. "Senin çok başarılı bir dinozor dedektifi olduğunu söyleyebilirim doğrusu."

Hepsi güldüler.

"Baba!" dedi Fenton, tabağındaki makarnayı bitirince. "Saat kaç?"

Fenton'un babası saatine baktı. "Altıyı yirmi beş geçiyor." dedi.

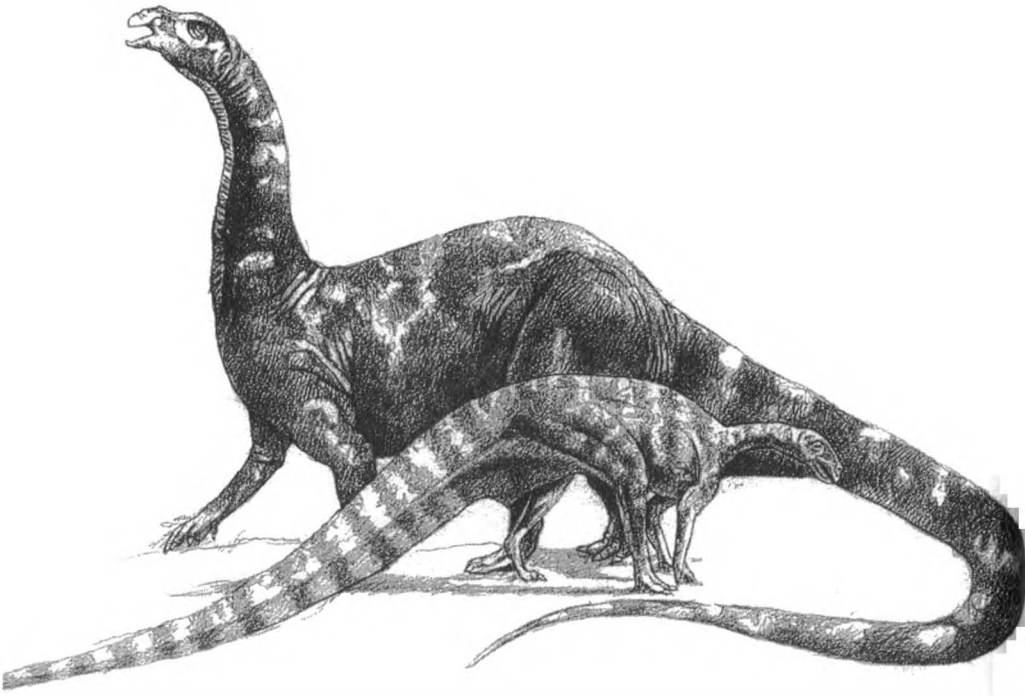
Hazine Avı'na beş dakika kalmış, diye düşündü Fenton. Willy'ye baktı, o da yemeğini bitirmek üzereydi. Belki Max bazı küçük değişiklikler yaparak oyunu üç kişinin oynayabileceği bir hale getirebilirdi.

"Willy ve ben bir süre için yanınızdan ayrılsak olur değil mi?" dedi Fenton, sandalyesini geriye doğru iterek. "Gel biz yukarı çıkalım Willy. Seninle tanıştırmak istediğim biri var."

"Müthiş!" dedi Willy.

"Bu arada." dedi Lily Martin, Fenton'la Willy yemek odasının kapısına doğru yürürlerken. "Bu makarna sosu bir harika doğrusu."

"Teşekkürler, Profesör Martin." dedi Fenton gülümseyerek. "Bu anneme... yani aileme has... özel bir tarif!"

Fenton
fosilbilimci olan babasıyla birlikte
Wyoming'e ilk gittiğinde
kendini ait olmadığı bir yerdeymiş gibi hisseder.
Ancak esrarengiz dinozor ayak izi
fosillerinin bulunmasıyla
dedektifliğe meraklı Fenton için
her şey değişir.
Heyecan verici bir araştırma sonucunda
pek çok kişinin başaramadığını başarır ve
gerçeği aydınlatır...
Nasıl mı?
Cevabı *Ayak İzlerinin Esrarı*'nda.

Fenton'un diğer maceraları:

Kaybolan İpucu
Küllerin Altındaki Sır
Geçmişin Anahtarları

ISBN 975-403-043-X

Fiyatı: 3.250.000 TL (KDV DAHİL)
Basılı fiyatından farklı satılamaz